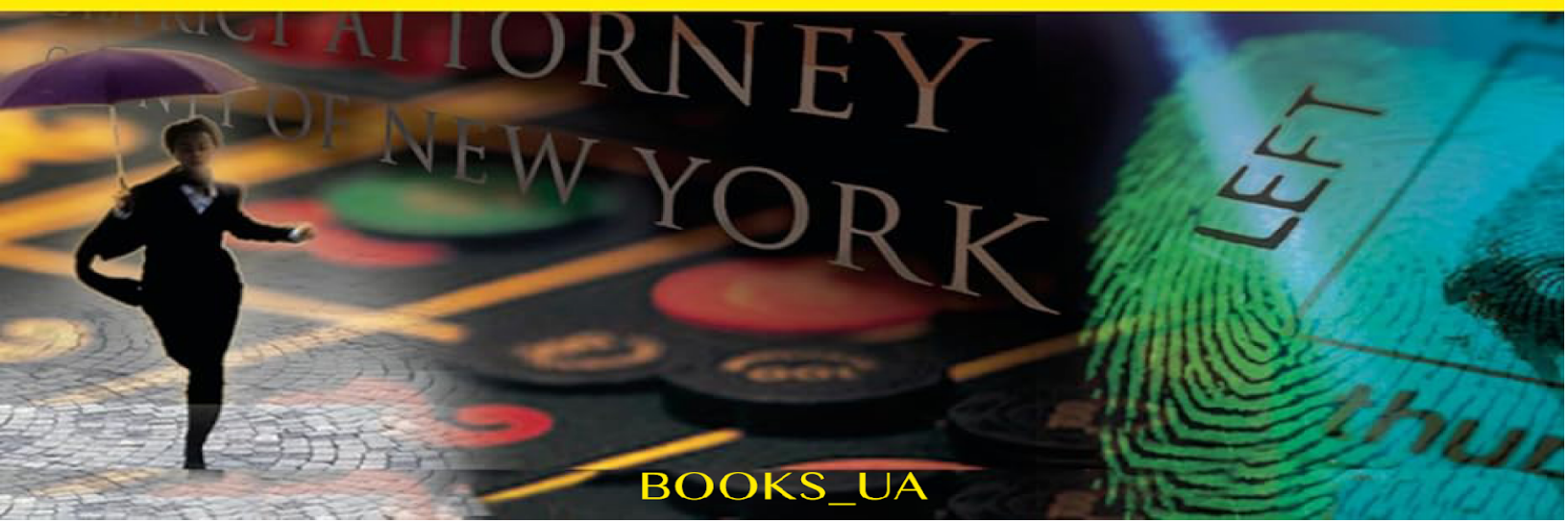

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

ТРИУМФ СМЕРТІ

BOOKS_UA

Нора Робертс
«Тріумф смерті»

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №2

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Book_UA

Перекладач: Каріна Б.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл з пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь—яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Зміст

[Нора Робертс Тріумф смерті](#)

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)

Анотація

З жорстокістю, що вразила навіть журналістів кримінальної хроніки, скоєні вбивства двох жінок - відомого прокурора і телезірки, яка сходить. Затамувавши подих, весь Нью-Йорк стежить за розслідуванням, яке веде лейтенант поліції Єва Даллас. Психологічний портрет злочинця до кінця не пояснює мотивів його вчинків, але однозначно віщує нову криваву драму. Для того щоб зупинити низку смертей, Єві необхідно вирахувати наступну жертву і зуміти зупинити холоднокровного вбивцю.

1

Трупи - її робота. Вона вивчає їх, думає про них. Вони часто сняться їй ночами. Але мало цього - виявляється, в якихось потаємних, їй самій невідомих закутках свідомості вона жаліє їх.

Десять років служби в поліції загартували Єву, навчили здорового погляду на смерть і на те, що так чи інакше до неї призводить. Хтось, можливо, і назвав би цей погляд цинічним. Та й видовище, що постало її погляду дощової ночі на засміченій вулиці, не було чимось незвичайним. Але воно вразило Єву.

Жінка була красива. Волосся її золотою хвилю розкинулося по брудному тротуару. Широко розкриті очі здавалися неприродно ліловими на омитому холодним дощем безкровному обличчі. У них застиг вираз гіркого здивування, настільки частий у тих, хто несподівано зустрів смерть.

Дорогий костюм жінки був того ж кольору, що і її очі. Піджак залишався застібнутим на всі гудзики, але спідниця задерлася, оголивши стрункі стегна. На пальцях, у вухах, на лацкані піджака - скрізь були коштовності. Шкіряна сумочка із золотою застібкою валялася поруч.

Горло її перерізав страшний кривавий шрам.

Присівши навпочіпки, лейтенант Єва Даллас уважно оглянула тіло. Картина була їй знайома - чого тільки вона не встигла побачити, - але кожен випадок мав свої особливості. Адже жодна жертва не схожа на іншу, і в кожного вбивці особливий почерк, і тому кожне вбивство у своєму роді унікальне.

Наряд, що прибув за викликом, знав свою справу - впоперек вулиці вже були розставлені поліцейські маячки, а щити загородження надійно вкривали місце події від поглядів роззяв; завдяки цим щитам воно дивним чином виглядало майже затишним. Дорожній рух, і без того не надто інтенсивний у цьому районі, перекрили. Із сусіднього борделю лунала молодецька музика, час від часу чулися крики й гогот відвідувачів. Різнобарвна вивіска закладу, що оберталася, раз у раз опромінювала сцену спалахами неону, через що по тілу вбитої жінки пробігали фантастичні відблиски.

Єва подумала було прикрити бордель на сьогодні, але вирішила не зв'язуватися - собі дорожче. У тутешніх місцях убивства не були рідкістю, і ніхто з відвідувачів закладу не зрозумів би, з якого це дива через незнайому мертву бабу їм усім ламають кайф.

Один поліцейський з різних ракурсів знімав місце події на відеокамеру. Трохи віддалік двоє репортерів, зіщулившись від вогкості й холоду, чекали своєї черги, ліниво обговорюючи спортивні новини. Вони ще не бачили жертву і тому й гадки не мали, хто вона.

"Цікаво, краще це чи гірше - знати жертву?" - розмірковувала Єва, немиготливим поглядом втупившись у калюжу крові, що змішалася з дощовою водою.

З прокурором Сесілі Тауерс вона спілкувалася тільки по службі. Але й цього Єві було достатньо, щоб скласти про неї чітке уявлення як про жінку сильну й цілеспрямовану. Особистість, що відбулася, думала Єва, справжній боєць, який твердо стояв на сторожі правосуддя.

Чи не у справах правосуддя занесло її в це жахливе місце?

Зі зітханням Єва нагнулася, дістала з дорогої витонченої сумочки посвідчення особи вбитої та, дивлячись на нього, почала наговорювати в диктофон:

- Сесілі Тауерс, сорок п'ять років, розлучена. Адреса: 83-тя вулиця, 2132, квартира 61Б. Не пограбована. Ювелірні прикраси на місці. При ній... - Єва швидко перевірила вміст гаманця, - двадцять доларів банкнотами і п'ять кредитних карток. Явних слідів боротьби або спроби зґвалтування немає.

Закінчивши диктувати, вона знову подивилася на розпростерту на тротуарі жінку. "І що ти, Тауерс, тут забула? Якого біса тебе занесло так далеко від місць, де бувають люди твого класу?"

Одягнена як на роботу, спало на думку Єві. Вона віддавала належне смаку Сесілі Тауерс і щиро захоплювалася нею: бездоганні костюми насичених кольорів, що мають гарний вигляд на екрані телевізора, і влучно підібрані аксесуари, що додають вигляду прокурора жіночності.

Єва випросталася, автоматично обтрусилася коліна.

- Убивство, - кинула вона поліцейським. - Упакуйте тіло.

Єва анітрохи не здивувалася, побачивши на тротуарі біля будинку Сесілі Тауерс зграйку озброєних телекамерами журналістів. Вони вже пронюхали про вбивство і тепер йшли по сліду. У їхніх обличчях Єві завжди ввижалося щось вовче. Це була зграя хижаків, які не мають наміру повертатися в лігво без здобичі - сенсаційної інформації. На те, що вже третя година ночі і ллє як з відра, цим тварюкам було глибоко плювати.

Ігнорувати камери і не звертати уваги на запитання, що градом обрушуються, Єва навчилася порівняно недавно. Телевізійники і преса вперше звернули на неї пильну увагу через гучну справу, яку вона розслідувала минулої зими. Але не тільки через ту справу, додала Єва подумки, крижаним поглядом знищивши репортера, який набрався було нахабства перегородити їй дорогу. Ще через її стосунки з Рорком.

Взимку вона розслідувала кілька вбивств, скоєних з особливою жорстокістю. Але про будь-яке вбивство, навіть найзвірячіше, люди незабаром забули б. Рорк же не дозволяв забути про себе ні на один день.

- У вас уже що-небудь є, лейтенанте? Кого ви підозрюєте? Який мотив злочину? Чи правда, що тіло прокурора Тауерса знайдено обезголовленим?

Трохи сповільнивши крок, Єва окинула поглядом купку мокрих насуплених репортерів. Вона сама промокла, втопилася і була на взводі, але про обережність не забувала. Вона вже засвоїла, що з людьми із засобів масової інформації треба тримати вухо напоготові: варто хоч у чомусь підставитися - і вони вже свого не пропустять, зжеруть з усіма тельбухами.

- Наразі від імені Управління поліції Нью-Йорка я можу заявити тільки, що розслідування обставин загибелі прокурора Тауерса розпочато.

- Справу доручено вам?

- Так, мені, - відповіла Єва і, минувши двох поліцейських охоронців, увійшла в під'їзд.

Просторий хол багатоповерхової будівлі був сповнений квітів. Пахучі пишні букети змусили Єву згадати про екзотичний острів, що потопав в ароматах весни, на якому вони з Рорком провели три незабутні дні - їй тоді треба було відновити сили після кульового поранення і загального нервового виснаження.

За інших обставин вона не відмовила б собі в задоволенні вдатися до чарівних спогадів, але тепер, показавши охороні своє посвідчення, Єва рішуче попрямувала до ліфта.

Холом сновигали поліцейські. Двоє возилися з комп'ютерною системою безпеки, інші спостерігали за входними дверима, біля ліфтів теж була виставлена охорона. Народу сюди явно нагнали більше, ніж це необхідно, - зазначила Єва. Але, зрештою, це можна зрозуміти, адже за життя прокурор Тауерс була їхньою колегою.

- Квартиру охороняють? - запитала вона в поліцейського біля ліфта.

- Так, мем, - відповів той. - Після вашого дзвінка о другій десятій ніхто не входив до квартири прокурора і не виходив із неї.

- Мені знадобляться записи системи безпеки. Для початку - за останні двадцять чотири години, - сказала Єва, заходячи в ліфт, і натиснула на кнопку потрібного поверху.

Двері зачинилися, і кабіна плавно пішла вгору.

На тридцять першому поверсі панувала музейна тиша. Хол, на відміну від нижнього, був тісним, як і в більшості житлових хмарочосів, набудованих за останні півстоліття. Підлогу встеляв пухнастий килим, у стіни через рівні інтервали були вмонтовані дзеркала, покликані створювати ілюзію простору.

Натомість у квартирах, вочевидь, із простором було все нормально: на кожному поверсі їх тільки три, спало на думку Єві. Спеціальною поліцейською відмичкою вона відчинила двері і вступила в апартаменти Сесілі Тауерс.

З першого погляду було видно, що господиня квартири дуже непогано заробляла і на облаштування житла грошей не шкодувала. Єві одразу впали в око дві картини, що прикрашали блідо-рожеву стіну над диваном у рожеву і зелену смужку. Прізвище художника Єва і не намагалася пригадати: її пізнання в живописі були вельми скромними, та й тими вона завдячувала Рорку, так само як і вмінням за елегантною простотою розгледіти неабияке багатство.

"Цікаво, яким був річний дохід мадам прокурора?" - подумала вона, професійним поглядом оглядаючи обстановку.

У квартирі було ідеально чисто, порядок тут явно підтримувався неухильно. Взагалі, наскільки Єва могла судити, Тауерс була педантична в усьому - у тому, як вона одягалася, у тому, як ставилася до роботи, навіть у тому, як ретельно приховувала від цікавої публіки своє приватне життя.

Але що ж, скажіть на милість, занесло цю елегантну, розумну, педантичну пані в підозрілий квартал, та ще й посеред ночі?

Ступаючи світлою дерев'яною підлогою, подекуди вкритою підлоговичками під колір меблів і шпалер, Єва підійшла до столика біля стіни. Він був заставлений фотографіями у витончених рамках. На фотографіях були діти - хлопчик і дівчинка. Життя обох простежувалося на всьому його недовгому поки що протязі - від пелюшок до коледжу.

Фотографії дещо спантеличили Єву. Уже кілька років вона в різних справах стикалася з Тауерс, але про те, що в неї були діти, навіть не підозрювала.

Деякий час постоявши в задумі, Єва струснула головою і попрямувала до невеликого комп'ютера, що стояв на письмовому столі. Вона ввімкнула машину і витребувала розклад Сесілі Тауерс на друге травня.

- Так... - ворущачи губами, Єва читала виданий комп'ютером текст: - Зранку година у фешенебельному приватному клубі здоров'я, потім цілий день у суді, о шостій годині - зустріч із відомим адвокатом... - А це вже цікаво, - пробурмотіла Єва, і брови її піднялися. - Увечері - вечеря з Джорджем Гемметом.

Єва кілька разів бачила цього Хеммета - Рорк вів з ним якісь справи. На неї Хеммет справив враження людини цілком приємної. Наскільки вона знала, він був заповзятливий і водночас обережний, що давало йому змогу отримувати від свого бізнесу дуже і дуже солідний дохід.

Так, отже, Геммет був останнім, з ким Сесілі Тауерс зустрічалася в день смерті.

Натиснувши на потрібні кнопки на клавіатурі комп'ютера, Єва зачекала, коли з принтера вилізла сторінка з розкладом, склала її і засунула в сумочку.

Потім Єва викликала програму "теле-лінк" і запросила запис усіх вхідних і вихідних дзвінків за останні двадцять чотири години. По-хорошому, варто було б копнути глибше, але на це час ще буде, розсудила вона. Коли інформація з'явилася на екрані, Єва переписала потрібний файл на дискету, потім витягнула її і приступила до ретельного обшуку квартири. Обшук зайняв у неї купу часу.

До п'ятої ранку голова у Єви буквально розколювалася: виклик на завдання застав її в ліжку Рорка, спала ж вона всього якусь годину, і це тепер починало даватися взнаки.

- За наявною інформацією, - втомлено наговорювала вона в диктофон, - жертва проживала одна. Не виявлено жодних ознак того, що жертва покинула квартиру вимушено або поспіхом. Не виявлено також нічого, що могло б пояснити, як і навіщо жертва опинилася на місці злочину. Інформація з комп'ютера записана на дискету з метою

подальшого вивчення. Касети з відеозаписами системи безпеки вилучено поліцією. Зараз я - лейтенант Даллас - залишаю квартиру жертви і прямую до муніципального управління. Лейтенант Єва Даллас. П'ять нуль вісім ранку.

Єва вимкнула диктофон, поклала його в сумочку і вийшла.

До Центральної дільниці вона дісталася тільки об одинадцятій годині. Живіт зводило від голоду, і їй довелося загорнути в буфет. Вона зовсім не здивувалася, що все більш-менш їстівне вже підмели колеги, оглянула убогі залишки й узяла шоколадний кекс із теплим пійлом, яке тут видавали за каву. Стримуючи огиду, Єва проковтнула все це і попрямувала до свого кабінету. Вона лише встигла опуститися на стілець, як пролунав писк її стільникового телефону.

- Лейтенанте, - почула вона голос майора Вітні.

- Так, шеф, - відповіла Єва, ледь стримуючи досаду.

- Зайдіть до мене. Прямо зараз.

Перш ніж вона встигла відкрити рота, Вітні дав відбій.

- Чорт забирай! - пробурмотіла Єва.

Вона втомлено потерла обличчя й обхопила голову руками, запустивши обидві п'ятірні в коротке, не надто акуратно підстрижене волосся. Виклик шефа каменя на камені не залишив від її найскромніших планів: перевірити повідомлення на автовідповідачі, зателефонувати Рорку і, нарешті, хвилин на десять заплющити очі.

Єва встала, потягнулася, зняла шкіряну куртку. Сорочка під курткою була сухою, але джинси промокли наскрізь. Розсудивши, що переодягнутися все одно ні в що, Єва змирилася з цією незручністю, взяла свої записи і вийшла в коридор.

Якщо дуже пощастить, подумала вона, у шефа вдасться випити ще чашку кави. Але, ледь переступивши поріг кабінету Вітні, Єва зрозуміла, що про каву не може бути й мови.

Всупереч звичаю, майор Вітні не сидів за столом, а стояв спиною до дверей, дивлячись у велике, на всю стіну, вікно. З нього відкривався чудовий вид на місто, на сторожі порядку якого Вітні стояв ось уже тридцять років. Весь його вигляд міг би свідчити про спокійну замисленість, якби не намертво зчеплені за спиною руки з побілілими кісточками пальців.

Єва уважно дивилася на широкі плечі, чорне з сивиною волосся і потужну спину цієї людини, яка кілька місяців тому відмовилася від посади начальника поліції, щоб продовжувати робити свою справу тут.

- Шефе, - вимовила вона.

- Доц перестав.

Єва ніяк не очікувала такого прийому і тому дещо зніяковіла, але за мить відповіла:

- Так, сер.

- Послухайте, Даллас, це ж, загалом, гарне місто! Легко забуваєш про це, дивлячись на нього з цього кабінету. Але місто, загалом-то, гарне. Хоча зараз мені важко себе в цьому переконати.

Єва не знала, що відповісти, і мовчки чекала.

- Я доручив цю справу вам, хоча формально мав би доручити її Деблінські.

- Деблінські - хороший поліцейський.

- Так, хороший. Але ви краще.

Єва не могла стримати задоволену посмішку, вона й справді була вкрай задоволена. На щастя, Вітні, як і раніше, стояв до неї спиною.

- Я ціную вашу довіру, майоре.

- Ви заслужили на нього. Повірте, у мене були доволі вагомі причини порушити субординацію і вибрати вас. Мені потрібен найкращий із найкращих. Щоб у коржик розбився, але вбивцю знайшов.

- Майоре, всі ми тут знали прокурора Тауерс. У всьому Нью-Йорку немає поліцейського, який не був би готовий розбитися в коржик, аби знайти її вбивцю.

Вітні глибоко зітхнув і повернувся до Єви. Кілька миттєвостей він мовчки дивився на жінку, якій доручив розслідування. Вона була струнка і на перший погляд навіть могла здатися тендітною. Але він знав, що це не так - у нього були випадки переконатися, скільки сили й енергії міститься в цьому витонченому тілі. Глибокі тіні під її карими очима і блідість вилицюватого обличчя видавали крайню втому. Але зараз він не міг дозволити собі турбуватися про втому підлеглих.

- Сесілі Тауерс була моїм другом - близьким другом.

- Розумію, - кивнула Єва, намагаючись приховати здивування. - Мені дуже шкода, шефе.

- Я знав її багато років. Адже ми разом починали - амбітний роботяга-поліцейський і юрист-трудоголік. А потім ми з дружиною хрестили її сина. - Вітні замовк, але майже одразу ж опанував себе і продовжив: - Так, до речі, про її дітей. Дружина якраз поїхала зустріти їх. До похорону вони житимуть у нас. - Прокашлявшись, він заговорив крізь зуби, майже не розкриваючи рота: - Сесілі була одним із найстаріших моїх друзів. Я не тільки захоплювався нею як професіоналом - я дуже любив її. Мою дружину абсолютно вбило те, що трапилося, а діти Сесілі просто розчавили горем. Єдине, чим я міг хоч якось утішити їх, це обіцяти зробити все можливе, щоб знайти вбивцю їхньої матері. Щоб перемогло те, чому вона віддавала всі свої сили, - справедливість.

Вітні важко опутився в крісло. Зараз він зовсім не був схожий на начальника - перед Євою була просто шалено втомлена людина.

- Я кажу вам усе це, Далласе, щоб ви зрозуміли: у цій справі від мене не доводиться чекати об'єктивності. Я буду сама упередженість. І тому я цілком залежу від вас.

- Дуже вдячна вам за відвертість, шефе, - сказала Єва і на мить замовкла, погляд її став жорсткішим. - Я вважаю, що як близького друга жертви вас слід допитати якомога швидше. І вашу дружину теж. Якщо вам обом це зручніше, допити я можу проводити у вас вдома, а не тут.

- Прекрасно, Далласе, - зітхнув Вітні. - Тому-то я й призначив вас слідчим у цій справі. Мало хто з вашої братії здатен ось так прямо переходити до справи, незважаючи на обличчя. У мене до вас тільки одне прохання. Ви зробили б мені велику послугу, погодившись кілька днів почекати з допитом моєї дружини. І краще буде не викликати її сюди, а допитати вдома.

- Добре, сер.

- Ну а тепер розкажіть, що у вас уже є.

- Я обстежила квартиру жертви та її робочий кабінет. З кабінету я взяла документи у справах, які вона вела за останні п'ять років. Їх треба уважно вивчити. Можливо, хтось, кого вона свого часу запроторила за ґрати, вже вийшов на свободу. Серед її клієнтів було досить багато обвинувачених у вбивствах з особливою жорстокістю. І всі вони сіли.

- Так, у суді Сесілі була справжнім тигром. Ніколи не упускала ані найменшої деталі, ніколи не помилялася. До сьогоднішньої ночі.

- Майоре, скажіть, як вона могла опинитися там уночі? Розтин показав, що смерть настала о першій шістнадцятій годині. Той район не з приємних: грабежі, проституція; за кілька кварталів від того місця, де її знайшли, - відома точка торговців наркотиками.

- Я сам себе весь час запитую про це. І не можу знайти відповіді. Сесілі була жінкою обережною, але водночас... як би це краще сказати... самовпевненою. - Вітні ледь помітно посміхнувся. - Як не дивно звучить, але це так. Вона не сумнівалася, що впорається з будь-яким покидьком. Але щоб свідомо наражати себе на серйозний ризик? Не знаю, не знаю...

- Востаннє вона виступала проти якогось Флуентеса, обвинуваченого у вбивстві другого ступеня - задушив коханку. Його адвокат налаштований рішуче, але Тауерс все одно напевно б його посадила.

- Цей Флуентес - під вартою чи на волі?

- На волі. До того не притягувався, тож його випустили під сміховинну заставу. Як ви думаєте, могла Тауерс піти на зустріч із ним?

- Абсолютно виключено. Зустрітися з обвинуваченим поза залом суду означало б свідомо програти справу. - Вітні задумався, згадав, очевидно, живу Сесілі, і по його обличчю пробігла судом. - Цього б вона собі нізащо не дозволила. З іншого боку, він міг обманом домогтися зустрічі з нею.

- Я подумала про це. До речі, вчора ввечері вона збиралася повечеряти з Джорджем Хемметом. Ви знаєте цю людину?

- Так, трохи знайомий. Сесілі зустрічалася з ним час від часу. Але там не було нічого серйозного - у всякому разі, так стверджує моя дружина. Вона давно намагалася підшукати для Сесілі "ідеального чоловіка".

- Майоре, зараз, мабуть, саме час поставити вам це запитання. Без протоколу. Ви перебували з жертвою в інтимних стосунках?

У Вітні сіпнулася щока, але вираз очей залишився колишнім.

- Ні, не перебував. Ми дружили, і я шалено дорожив нашою дружбою. По суті, вона була членом сім'ї. Ви ж розумієте, що таке сім'я, Далласе?

- Ні, - вимовила Єва без жодного виразу. - Боюся, що не розумію.

- Вибачте мені, - Вітні сховав обличчя в долоні й пальцями сильно натиснув на повіки. - Я не повинен був питати вас про це. Утім, і ваше запитання було не кращим. - Він

відняв руки від обличчя і подивився на Єву. - Вам же не траплялося переживати втрату дуже близької людини, Далласе?

- Не пригадаю нічого подібного.

- Це надовго вибиває з колії, - пробурмотів він майже про себе.

Його слова прозвучали більш ніж переконливо. За ті десять років, що Єва знала Вітні, вона встигла побачити його в найрізноманітніших станах. Він бував роздратованим, нервово-нетерплячим і холоднокривно-жорстоким. Але ніколи ще вона не бачила шефа абсолютно розчавленим.

"Якщо втрачати близьких так жахливо, можна вважати, що мені дуже пощастило", - промайнуло у Єви в голові. У неї не було сім'ї, а від дитинства залишилися тільки неясні уривки малоприємних спогадів. Більш-менш чітко своє життя вона пам'ятала з восьми років, коли її, обірвану і всіма покинуту, добрі люди підібрали в техаській глушині. А що з нею відбувалося до того, не має жодного значення - принаймні Єва завжди вперто переконувала себе в цьому. Вона стала тим, ким була зараз, завдяки лише власним зусиллям. Звісно, у неї були друзі - люди, яким вона могла повністю довіряти. Але друзі - це все-таки не рідні. Найближчі стосунки пов'язували Єву з Рорком. Цій людині вона віддавала все, що тільки могла віддати. Цікаво, якби їй раптом довелося втратити його - кинуло б її це в ту саму безодню відчаю, в якій опинився Вітні через смерть Тауерс?

Повернувшись до свого кабінету, Єва не стала розмірковувати над цим абстрактним питанням, а накинулася на каву з цукерками, які їй вдалося розкопати в завалах однієї з шухляд столу. За теперішніх обставин нормальний сніданок здавався їй такою ж нездійсненною мрією, як, наприклад, тижнева відпустка на островах Індійського океану. Ковтаючи остиглу каву і заїдаючи її цукерками, Єва прямо на моніторі читала звіт про результати розтину.

Час смерті той самий, що був названий лікарями від самого початку. Причина смерті - втрата крові та кисневе голодування, що настали внаслідок розсічення яремної вени. Приблизно за п'ять годин до смерті жертва пообідала. Меню її останнього обіду: морські гребінці із зеленню, вино, кава, свіжі фрукти зі збитими вершками.

Повідомлення про злочин надійшло в поліцію дуже швидко. Сесілі Тауерс була мертва від сили десять хвилин, коли її тіло помітив таксист, у якого вистачило сміливості

або нерозсудливості заїхати в той район. Перша патрульна машина прибула на місце злочину через три хвилини після його дзвінка.

Вбивця до цього часу благополучно зник. Утім, у такому кварталі це не проблема. З однаковим успіхом він міг непоміченим виїхати на машині, втекти провулками або просто зайти в один із найближчих шинків. Щоправда, він повинен був забруднитися кров'ю - з перерізаної яремної вени кров б'є фонтаном. Але тут убивці, мабуть, допоміг дощ, який змив кров з його рук.

Діватися нікуди - доведеться прочесати весь квартал, опитати десятки людей, які аж ніяк не схильні до співпраці з поліцією, але зазвичай погоджуються говорити за певну винагороду.

Єва з головою занурилася у вивчення фотографій місця події, але тут, як на зло, запіщав стільниковий телефон.

- Відділ убивств, лейтенант Даллас слухає.

- Що скажете, лейтенанте? - пролунав знайомий голос, бадьорий і напористий.

Єва ледь стрималася. Вона була дуже невисокої думки про всіх репортерів взагалі, але Сі Джея Морса вважала останнім покидьком.

- Вам пощастило, Морс. Те, що я хотіла б вам сказати, я цього разу говорити не буду.

- Киньте, лейтенанте! - Голос Морса звучав упевнено. - Ви ж знаєте: публіка має право знати те, що їй знати хочеться.

- Ну а я маю право вирішувати, що їй знати не треба. Мені нічого вам сказати.

- Мило! Невже мені доведеться повідомити, що Єва Даллас, найкраща з найкращих нью-йоркських детективів, зовсім нічого не накопала у справі про вбивство однієї з найповажніших, найвидатніших і найпопулярніших представниць влади? Що ж, я легко це зроблю. Не знаю тільки, наскільки така подача інформації сподобається вам.

- Морсе, якщо ви думаєте, що мені до всього цього є хоч якесь діло, ви глибоко помиляєтеся. - Єва усміхнулася і вже занесла палець над кнопку вимкнення.

- Вам, можливо, і байдуже, але як це позначиться на репутації відділу? - поспішно промовив Морс. - Зокрема, на репутації майора Вітні, який призначив вас на цю справу в обхід субординації. Ну і про Рорка, звісно, згадають.

Єва прибрала палець від кнопки.

- Розслідування вбивства Сесілі Тауерс - першочергове завдання нашого відділу, майора Вітні та моє. Можете опублікувати цю заяву. І запам'ятайте: Рорк не має жодного стосунку до моєї роботи в управлінні.

- Та що ви кажете?! А я вважав, що все, що стосується вас, стосується і Рорка. І навпаки. До речі, тут з'ясувалася ще одна цікава обставина: нехай буде вам відомо, що ваш Рорк вів справи з убитою, з її колишнім чоловіком і з її нинішнім коханцем.

Руки Єви мимоволі стиснулися в кулаки.

- Рорк - бізнесмен. Він веде багато різних справ із великою кількістю різних людей. До речі, я й не знала, що ви знову взяли за світську хроніку, Сі Джей.

Останні слова зачепили Морса за живе. Найбільше на світі він не любив нагадувань про те, що на початку своєї кар'єри трудився на ниві скандальних чуток і світських пліток. Тепер, коли він зумів посісти міцне становище в судовій журналістиці, подібні нагадування стали йому особливо неприємні.

- У мене відтоді залишилися деякі зв'язки.

- А ще відтоді у вас залишилися вугри по всій фізіономії. Спробуйте, чи що, їх чимось мазати, - не надто дотепно огризнулася Єва і вимкнула телефон.

Вона схопилася на ноги і почала нервово міряти кроками тісний простір свого кабінету. Ну якого біса у зв'язку з убивством сплигло ім'я Рорка?! І що за справи у нього були з Тауерс, з її коханцем і колишнім чоловіком?

Єва знову впала в крісло і сердито втупилася в розкидані по столу папери. Гаразд, про зв'язки Рорка з покійним прокурором вона все дізнається дуже швидко. Добре хоч те, що вона була абсолютно впевнена в його алібі. У той день і годину, коли невідомий зловмисник перерізав горло Сесілі Тауерс, Рорк самовіддано і несамовито кохався з лейтенантом Даллас.

З великим задоволенням Єва поїхала б зараз до себе додому - у квартиру, яку вона продовжувала знімати, незважаючи на те що майже всі ночі проводила в Рорка. Там вона могла б трохи привести себе до ладу, спокійно подумати, поспати, нарешті. І спробувати відновити події останнього дня життя Сесілі Тауерс. Але замість цього вона поїхала до Рорка.

Єва смертельно втомилася і вела машину автоматично: добре, що вона добре знала дорогу і легко маневрувала на переповнених машинами вулицях. Їй випала можливість хвилин на десять розслабитися. Весна того дня нарешті вступила у свої права. Єва опустила шибки, і в машину одразу ж вдерлися звуки жвавої вулиці: автомобільні сигнали, шурхіт покришок, гудки автобусів, балаканина пішоходів.

Щоб не чути нав'язливих туристських гучномовців, вона повернула на Десяту вулицю. Можна було б виграти час, проїхавши повз Центральний парк, але Єві не хотілося в тисячний раз слухати про нью-йоркські визначні пам'ятки, історію й традиції Бродвею, пишність музейних зібрань і асортимент товарів, пропонований шикарними крамницями, які простягнулися від П'ятої до Медісон-авеню.

Ненадовго застрягши в заторі на 56-й вулиці, Єва опинилася прямо навпроти величезного рекламного щита, на якому приголомшливий красень цілувався з не менш приголомшливою красунею. Напис свідчив, що неабиякою часткою захоплення обидва вони були зобов'язані освіжувачу дихання "Гірське джерело".

Неподалік від Єви дві машини подряпали одна одній борти; з обох вискочили водії і почали обмінюватися витонченими прокльонами. До сцени не залишилися байдужими ні пасажери автобуса, що опинився поруч, ні пішоходи, які миттєво стовпилися на тротуарі. Незабаром на місце події прибула патрульна машина. Дорожній поліцейський у мегафон переконував емоційних водіїв не заважати руху, обіцяючи в іншому разі накласти штраф.

Мало-помалу затор розсмоктався. У міру того як Єва пробиралася від центру до околиць, заможні жителі яких належали до привілейованих верств населення, вигляд вулиць змінювався - вони ставали ширшими та чистішими, дедалі більше вздовж них було дерев, невдовзі почали з'являтися цілі сквери та невеликі парки. Машини, що проїжджали

повз, були здебільшого новими і винятково дорогими, пішоходи - всі, як один, - одягнені в костюми від найкращих кравців.

Нарешті її машина під'їхала до володінь Рорка. Дерева в парку стояли в цвіту, і на тлі по-весняному свіжого, соковитого листя яскравими плямами виділялися білі, рожеві, червоні грона суцвіть.

Будинок із сірого граніту і скла виблискував у променях передзахідного сонця. Уперше Єва побачила його кілька місяців тому, але все одно щоразу, як і раніше, дивувалася цьому чистому втіленню відверто безмежного багатства. І щоразу мимоволі запитувала себе, що може бути спільного у неї з власником цього особняка.

Єва зупинила машину біля під'їзду і збігла вгору сходами. У неї був свій ключ, але користуватися ним вона вважала нижче своєї гідності. Дворецький Рорка, Соммерсет, своєю чергою, глибоко її зневажав і не давав собі клопоту намагатися своє презирство приховати.

Ось і тепер він відчинив їй двері з уже готовим незадоволеним виразом на обличчі. Оглянувши Єву з голови до ніг, дворецький дав зрозуміти, що від його уваги не сховалося, в якому жалюгідному стані перебуває її одяг - той самий, що минулого разу.

- Ми не чекали на вас так скоро, лейтенанте.

- Хто це - ми? - уїдливо хмикнула Єва. Знаючи, як це злить Соммерсета, вона стягнула брудну й мокру шкіряну куртку і вручила її поважному старцю. - Рорк удома?

- Він зайнятий справами будівництва.

- Курорт "Олімпус"?

Соммерсет гидливо скривив рот.

- Як вам, мабуть, відомо, я не маю звички пхати носа у справи Рорка.

"Та ти завжди чудово знаєш, де він і чим зайнятий!" - подумала Єва, але промовчала і через просторий хол попрямувала до мармурових сходів.

- Я піднімуся наверх і прийму ванну, - заявила вона, а потім уже з середини сходів із деякою зарозумілістю кинула: - Доповісте йому про мій прихід, коли він закінчить зі своїми справами.

Ледь переступивши поріг спальні, Єва почала роздягатися. Її шлях до ванної позначив ланцюжок кинутих на підлогу речей - спочатку черевики, потім сорочка, джинси, білизна.

Вона ввімкнула гарячу воду і насипала у ванну ароматичної солі, привезеної Рорком з якихось екзотичних місць. Ця сіль надавала воді кольору морської блакиті й запаху казкового лісу.

Вода була такою гарячою, що Єва спочатку ніяк не могла зібратися з духом і опуститися у величезну ванну. Нарешті вона наважилася, набрала в легені якнайбільше повітря і з головою поринула в благословенний жар. Дорахувавши до тридцяти, вона підняла голову і з заплющеними очима застигла в повному блаженстві.

У цьому стані її і застав Рорк.

Інший би на його місці вирішив, що вона повністю розслабилася. Але це означало б, подумав Рорк, що цей інший зовсім не знає і не розуміє Єву Даллас. Сам же він був такий близький із нею - і серцем, і розумом, - як не бував близький ні з ким раніше. Але і для нього в нетрях її душі та свідомості залишалося безліч незвіданих куточків. Єва не переставала дивувати його; щоразу, коли він був із нею, йому відкривалося щось нове.

В ароматній піні було видно тільки її обличчя - щоки розчервонілися від спеки, очі заплющені. Але Рорк бачив, що повністю Єва не розслабилася. Про внутрішню напругу говорила ледь помітна складка між бровами.

Ні, Єва занурена у свої думки, вона чимось стурбована і щось обмірковує, вирішив Рорк. Він підійшов до ванни безшумною ходою, якої набув ще в дитинстві, проведеному в дублінських нетрях. Коли він сів на край ванни, Єва не поворухнулася, але Рорк знав, що вона напевно відчула його присутність.

Через деякий час Єва відкрила свої золотисто-карі очі й пильно подивилася в його сині. Як завжди, від одного погляду на Рорка вона відчула тривожне хвилювання. Його бездоганно красиве обличчя, обрамлене густим темним волоссям, не переставало дивувати її - це було обличчя занепаłego ангела, яке зійшло з живописного полотна.

- Збоченець, - вимовила Єва, нахиливши брови.

- Але це ж моя ванна! - відповів Рорк і, зануривши в піну руку, провів нею по грудях Єви. - Ти зваришся живцем.

- Я люблю, коли гаряче. А зараз мені потрібно якомога гарячіше.

- Нелегкий видався день?

"Ніби ти не знаєш! - промайнуло в голові у Єви, і вона трошки образилася. - Адже ти завжди все знаєш..." Вголос вона нічого не сказала і тільки знизала плечима. Рорк встав,

підійшов до вбудованого в стіну бару і наповнив вином два кришталеві келихи. Повернувшись, він знову сів на край ванни і простягнув один келих Єві.

- Ти зовсім не спала і напевно майже нічого не їла.

- Звичайна справа.

- Усе одно це турбує мене, лейтенанте.

- Легко ж тебе занепокоїти!

- Це тому, що я тебе люблю.

Ці слова, вимовлені його неповторним голосом, у якому їй завжди ввижався подих туманних вересових пусток Ірландії, збентежили Єву. Вона знала, що, хоч як це неймовірно, Рорк говорить правду, але сама не могла відповісти йому тим самим. Тому вона мовчки пригубила вино.

Не почувши нічого у відповідь, Рорк розгублено помовчав, а потім запитав:

- Що там сталося з Сесілі Тауерс?

- Ти її знав?

- Не те щоб добре. Так, зустрічав у суспільстві, мав деякі ділові стосунки - здебільшого через її колишнього чоловіка... Вона була чудова, розумна і небезпечна.

Єва навіть підвелася з води.

- Небезпечна? Для тебе?

- Не для мене конкретно, - Рорк ковтнув вина і злегка скривив губи. - Вона була грозою для не цілком чесних підприємців, будь-яких порушників закону. Я б сказав - злочинної свідомості як такої. До речі, у цьому сенсі вона була дуже схожа на тебе. На щастя, я вже давно нічим подібним не займаюся.

Останню заяву Єва піддала сумніву, але вголос нічого не сказала.

- Раз ти знав її хоча б поверхово, можливо, ризикнеш припустити, кому була потрібна її смерть?

Рорк знову ковтнув із келиха, цього разу побільше.

- Це допит, лейтенанте?

Жартівливий тон, яким було поставлено це запитання, не сподобався Єві.

- Вважай, що допит, - відповіла вона.

- Як вам буде завгодно. - Рорк встав і почав розстібати сорочку.

- Гей, що це ти робиш?!

- А ти як думаєш? - Рорк скинув сорочку і взявся за штани. - Якщо мене збирається допитувати голий слідчий, який розташувався в моїй власній ванні, з мого боку логічно скласти йому компанію.

- Пішов до біса! Людину вбили...

- Можна подумати, що коли-небудь справи йшли інакше! - Занурившись у воду, Рорк вирішив, що ще трохи гарячіше - і вони обидва перетворилися б на два ошпарені трупи. - Згадай, коли ми познайомилися, теж убили людину. Не можу зрозуміти, чому мене так тягне до тебе - навіть зараз, коли ти сидиш тут із невидимим поліцейським значком, приколотим до твоїх незрівнянних грудей. - Рорк провів рукою від ступні Єви вгору, до ямки під коліном - її слабкого місця. - Я хочу тебе, - пробурмотів він. - Прямо зараз.

Келих затремтів у руці Єви. На превелику силу опанувавши себе, вона відсторонилася і сказала діловим тоном:

- Розкажи мені спочатку про Сесілі Тауерс.

Рорку нічого не залишалося, як змиритися і відступити. Але про себе він вирішив, що все одно не випустить її з ванни, не домігшись свого, - потрібно тільки проявити терпіння.

- Сесілі Тауерс, її колишній чоловік і Джордж Геммет входили до ради директорів однієї з моїх компаній. Вона називається "Меркурій" - на честь швидконогого посланця богів. Займається і імпортом, і експортом. Швидкі перевезення, доставка на місця...

- Про "Меркурій" я знаю, - перебила його Єва. - Хоча, зізнатися, не підозрювала, що він належить тобі.

- Я придбав цю компанію років десять тому. Через невмілу організацію справи в ній тоді йшли з рук геть погано. Сесілі Тауерс і Марко Анжеліні, її колишній чоловік, теж вклали гроші. Вони, здається, ще були одружені або тільки-тільки розлучилися. Розійшлися вони, до речі, тихо і мирно, без проблем і скандалів. Джордж Хеммет теж був одним з інвесторів. Тоді між ним і Сесілі найімовірніше нічого не було. Вони зійшлися тільки через кілька років.

- А в трикутнику Анжеліні - Тауерс - Хеммет теж усе було тихо і мирно?

- Начебто так, - відповів Рорк і, намагаючи схований у стіні пульт, увімкнув музику: щось протяжне й тужливе. - Якщо тебе цікавить моя роль, то для мене це був лише успішний бізнес. Бізнес - і все.

- Наскільки протизаконною є діяльність "Меркурія"?

- Жартуєш, лейтенанте? - посміхнувся Рорк.

Стиснувши зуби, Єва рішуче відштовхнула його руку, що ковзала дедалі вище по її нозі.

- Сесілі Тауерс була непримиренна до будь-яких порушень закону і викорінювала їх, незважаючи на обличчя. Якби вона раптом виявила, що з "Меркурієм" не все чисто, вона б не зважала на те, що в компанію вкладено її гроші, і порушила б справу.

- О так! Вона викрила мене в брудних іграх, і мені не залишалося нічого, окрім як заманити Сесілі в підозрілий район, де на неї вже чекав найнятий мною головоріз. Така ваша версія, лейтенанте?

- Та ні, нічого подібного я не думаю, але...

- Зате інші можуть подумати, - закінчив він за неї. - І тоді ти опинишся в дуже пікантному становищі.

- Мені на це наплювати! - Зараз вона турбувалася тільки про становище самого Рорка. - Але ти повинен розповісти мені про все. Якщо під час слідства сплинуть якісь обставини, які пов'яжуть твоє ім'я зі справою про вбивство Сесілі Тауерс, мені потрібно бути до цього готовою.

- А ти вважаєш, що такі обставини й справді існують?

- Ні, але, якщо щось таке є, мені доведеться передати справу іншому слідчому.

- Тобі не здається, що ми з тобою це вже проходили?

- Якщо ти маєш на увазі справу Дебласс, то тепер усе інакше. Ти не підозрюваний, Рорк! - Побачивши, що він насупився, Єва постаралася говорити так, щоб у її словах звучало не роздратування, а розсудливість. Ну чому з Рорком завжди все так складно? - Я абсолютно впевнена, що ти не маєш жодного стосунку до вбивства Сесілі Тауерс. Я висловлююся досить ясно?

- І тим не менше ти влаштувала мені справжній допит.

- Рорк, я - поліцейський. Я повинна опитати всіх, хто був хоч скільки-небудь знайомий із жертвою. І з цим я нічого не можу вдіяти.

- Ну звісно. І почати вирішила з мене... Скажи, Єво, ти мені довіряєш?

- Річ не в тому, довіряю я тобі чи ні.

- Це не відповідь! - Його погляд став холодним і відчуженим, і Єва вирішила, що повелася неправильно. - Зрозумій, якщо ти не довіряєш мені, значить, усі наші стосунки зводяться тільки до обопільного сексу.

- Гаразд, я постараюся говорити по-іншому, - вона насилу зберігала спокій: реакція Рорка налякала її. - Я ні в чому тебе не звинувачую. Навіть якби ми були з тобою незнайомі, я все одно допитала б тебе одним із перших. Але вийшло так, що я тебе добре знаю. Ось. - Вона закрила обличчя руками. Єва завжди почувалася нещасною, коли їй доводилося пояснювати свої почуття. - Мені б дуже хотілося тримати тебе осторонь цієї справи. І я сподіваюся, що твої відповіді дадуть мені таку можливість. Але водночас я не можу не думати про те, як можна використати твої стосунки з Сесілі Тауерс в інтересах розкриття вбивства. Усе. І те, і інше мені дається нелегко.

- Ну, так би з самого початку! - Рорк набрав у легені побільше повітря і почав: - У діяльності "Меркурія" абсолютно все законно. Принаймні - останнім часом, коли відпала потреба дещо робити в обхід законів. Компанія працює, приносить непоганий прибуток. І взагалі, який ідіот, маючи непідкупного прокурора в раді директорів, став би перевіряти нелегальні обладунки?

Він сказав це так, що Єва одразу повірила йому. У неї наче камінь із душі звалився, і вона нарешті змогла говорити просто і спокійно.

- Чудово. Але в мене будуть ще запитання. І журналісти вже вийшли на твій слід.

- Я знаю. Це дуже неприємно. Вони заважають тобі?

- Поки що ні.

Єва дозволила собі один із нечастих проявів ніжності - міцно стиснула руку Рорка. Він подався вперед і дотягнувся до її руки губами. Побачивши, що Єва посміхається, він зрозумів, що нарешті вона почала розслаблятися, скинула напругу, що володіла нею.

- Не надто старайся тримати мене в тіні, - сказав він. - Я можу і сам з усіма розібратися. І не соромся ставити мені запитання - цілком допускаю, що мої відповіді допоможуть тобі в розслідуванні.

- Коли буде потрібно, я обов'язково звернуся до тебе, - цього разу, відчувши його руку на своєму стегні, Єва посміхнулася і зобразила крайнє здивування: - Що, просто тут? І без акваланга?

Рорк кинувся до неї так, що вода перелилася через край ванни.

- Так. І нам буде дуже добре, - як доказ він закарбував поцілунок на її губах, що розпливлися в усмішці.

Уночі, коли Єва вже мирно спала, Рорк лежав поруч із нею і дивився на зірки, що заглядали в спальню через скляну стелю. На обличчі його відбивалося занепокоєння, яке він зумів не показати Єві. А турбуватися було про що. Вони познайомилися завдяки справі про вбивство, і ось тепер знову в їхнє життя і їхні стосунки вторглося вбивство. Жінка, що лежить поруч із ним, боролася зі злочинцями - точно так само, як робила це Сесілі Тауерс. "Що, якщо їй коштував життя захист закону?" - подумав Рорк.

Він уже давно взяв собі за правило не розмірковувати надто багато про ті небезпеки, яких зазнає Єва на службі. Все одно тут нічого не поробиш - вона не мислить себе без своєї роботи. Рорк добре це розумів, оскільки сам був таким самим. Він теж починав з нуля і лише завдяки власним силам став тим, ким був зараз. Але його справа - купувати і продавати. Вона дає йому всі переваги влади і великих грошей.

Рорк намагався зрозуміти, чи не криється причина смерті Сесілі Тауерс у якихось хитросплетіннях його бізнесу. Він анітрохи не збрехав Єві, коли сказав, що з "Меркурієм" усе чисто. Тепер... Але це не завжди було так. З іншого боку, крім "Меркурія", йому належить ще безліч компаній, і деякі з них прокручують справи певною мірою сумнівні. Зрештою, саме сумнівними операціями він створив собі статки, які тепер давали йому змогу займатися переважно легальним бізнесом.

Наприклад, контрабанда завжди була справою прибутковою і захопливою. Згадати хоча б вишукані вина з Франції, незрівнянні блакитні алмази, що видобуваються в Індії, найтонший китайський фарфор...

Йому вже давно не доводилося діяти в обхід закону, щоб заробити собі на хліб, - але, як відомо, на світі немає нічого сильнішого за звичку.

А головне - Рорк не міг бути до кінця впевнений, що йому вдалося перетворити "Меркурій" на абсолютно легальну компанію. Адже те, що сам він розглядав як ділову хитрість, з точки зору Єви, могло бути серйозним правопорушенням...

А Рорку дуже хотілося, щоб вона абсолютно довіряла йому.

Єва щось пробурмотіла уві сні й повернулася на інший бік. "Ну ось, - подумав Рорк, - навіть уві сні вона відвертається від мене... Так не повинно тривати. Багато що потрібно змінювати - і якомога швидше".

Рорк спробував уявити, що він може зробити просто зараз. Обдзвонити кілька людей і поставити їм деякі запитання, що стосуються Сесілі Тауерс, неважко. Набагато складніше буде - і займе до того ж набагато більше часу - припинити всі більш-менш сумнівні операції в його численних компаніях.

Він знову подивився на Єву. Вона міцно спала. Він знав, що їй часто сняться погані сни, але зараз у неї на душі був мир. Порадівши цьому, Рорк встав і взявся до справи.

Вранці Єву розбудив аромат кави. Справжньої добірної кави з південноафриканських плантацій Рорка. До цього розкішного напою Єва, треба зізнатися, дуже швидко звикла, а мешкаючи у Рорка, навіть ловила себе інколи на непереборній пристрасті до нього.

Ще не розплющивши очей, Єва посміхнулася.

- Таке можуть подавати тільки на небесах!

- Я радий, що тобі подобається, - відгукнувся Рорк.

Мутним спросоння поглядом Єва обвела кімнату. Рорк уже був одягнений в один зі своїх чорних костюмів, які завжди якимось чином підкреслювали його волю і рішучість домогтися свого за будь-яку ціну. Сидячи біля невеликого письмового столу в кутку спальні, він з очевидним задоволенням снідав і одночасно переглядав на моніторі зведення новин.

Сірий кіт на ім'я Галахад, схожий на величезного слимака, лежав на ручці крісла, різнокольоровими очима жадібної примари втупившись у хазяйську тарілку.

- О боже! Невже лише шість годин?! Ти давно встав?

- Не дуже. Ти вчора не сказала, коли тебе розбудити.

- У мене є ще кілька годин. - Єва вибралася з ліжка і, потягуючись, озиралася навкруги в пошуках якогось одягу.

Рорк дуже любив дивитися, як Єва вранці сидить на його ліжку - абсолютно оголена, ще не зовсім прокинулася. Він показав на спинку стільця, куди дбайливо повісив усі

підібрані ним з підлоги деталі туалету, але Єва віддала перевагу халату і зі зворушливою ранковою незграбністю ковзнула в нього.

Рорк налив кави і, коли Єва плюхнулася в крісло навпроти, простягнув їй чашку. Кіт вирішив змінити дислокацію і вистрибнув їй на коліна. Він був такий важкий, що Єва мимоволі ойкнула.

- Як спалося?

- Чудово! - відповіла Єва й одним духом випила всю чашку. - Ось тепер я трохи схожа на людину.

- Їсти хочеш?

Єва ствердно хмикнула і взяла зі срібної таці тістечко у формі лебедя. Відкусивши від нього неабиякий шматок, вона налила собі ще кави і зробила кілька ковтків. Очі її нарешті повністю розкрилися. У припливі щедрості вона відламала лебедю голову й простягнула її Галахаду.

- Страшенно люблю дивитися на тебе вранці. Але тільки іноді мені здається, що, якби не кава, ноги б твоєї тут не було.

- Вгадав! - Вона з апетитом жувала тістечко, запиваючи його ароматним напоєм. - Утім, проти сексу я теж не заперечую... іноді.

- То-то я помітив, що вчора ти не особливо пручалася. Сьогодні я маю летіти до Австралії. Повернуся тільки завтра, а може, й післязавтра.

- А-а... - Єва навіть не намагалася приховати розчарування.

- Зроби мені приємне - поки мене не буде, поживи тут!

- Я ж уже казала. Одна я себе тут почуваю незатишно.

- А ти спробуй нарешті звикнути до думки, що цей дім не тільки мій, а й твій. Єва... - він накрив її руку своєю. - Ти коли-небудь почнеш серйозно сприймати мене і мої почуття?

- Просто у себе вдома мені краще, ніж тут без тебе. І до того ж у мене купа роботи.

- Ти не відповіла на моє запитання, - зауважив Рорк. - Ну, гаразд. Я зателефоную тобі, коли повернуся. - І додав уже іншим, спокійним і діловим тоном, повертаючи до Єви монітор: - До речі, про твою роботу. Поглянь, що пишуть у газетах.

Єва була готова до чого завгодно. Тому одноманітні заголовки, що замиготіли на екрані, викликали в неї тільки втомлену, злегка гидливу посмішку. "Вбивство видного нью-йоркського прокурора". "Поліція збита з пантелику". Часто траплялися фотографії

Сесілі Тауерс - у залі суду і за його стінами, - а також фотографії її дітей, коментарі експертів, усілякі цитати.

На якийсь момент увагу Єви затримав її власний портрет із підписом, в якому йдеться про те, що вона - найкращий у місті поліцейський, який займається розслідуванням убивств.

- З цього приводу мені можна тільки поспівчувати, - похмуро прокоментувала вона цю рекомендацію.

Однак це було ще не все. Деякі газети нагадували читачам про справу, яку вона розслідувала взимку, - її пікантність полягала в тому, що там фігурував сенатор Сполучених Штатів і три мертві повії. І кожен писака вважав своїм обов'язком згадати про зв'язок Єви з Рорком!

- Та яке цим шакалам діло до того, хто я така і з ким я сплю!

- Ви опинилися в центрі суспільної уваги, лейтенанте. Подробиці вашого життя піднімають тиражі.

- Я - поліцейський, а не персонаж світської хроніки, - роздратовано кинула Єва. - Давай увімкнемо телевізор. Мені потрібен "Канал 75".

Рорк натиснув на кнопку дистанційного керування. Засвітився великий екран, почулася кваплива репортерська мова, і Єва насупилася.

- Помилує на нього! Це найотруйніша безмозка гадина в усьому Нью-Йорку!

Рорк попивав каву і з цікавістю дивився репортаж Сі Джея Морса. Він уже зрозумів, що Євине презирство до преси за останні місяці переросло в огиду. І сталося це через скандальну справу Дебласс: Єва тепер не могла й кроку ступити, щоб не наштовхнутися на чергового журналіста. Але її ненависть до Морса він поділяв цілком.

- Отже, трагічно обірвалося життя знаменитої і чудової жінки. Жінки твердих принципів, жінки, яка присвятила себе служінню суспільству. Її було вбито на вулиці, на вулиці нашого з вами міста. Сесілі Тауерс і її справи не будуть забуті! Але чи понесе заслужене покарання вбивця? Поки що поліція Нью-Йорка не може відповісти на це питання. Лейтенант Єва Даллас, якій доручено розслідування, не повідомила нічого втішного.

На екрані з'явилася фотографія Єви, і голос Морса за кадром продовжував:

- Ми зв'язалися з нею, але Єва Даллас відмовилася давати коментарі у справі. У результаті місто наповнилося чутками. Кажуть, що подробиці справи не випадково ретельно приховують...

- Ну який сучий син! Які подробиці?! Що приховується? - Єва стукнула кулаком по підлокітнику крісла, і Галахад розсудливо перебрався на килим, очевидно, вирішивши, що там безпечніше. - Розслідування триває трохи більше доби.

- Вгамуйся, - сказав Рорк миролюбно, але Єва схопилася і, наче розлючена тигриця, заметушилася кімнатою.

- ...Багато наших відомих співгромадян були пов'язані з прокурором Тауерс. Серед них і безпосередній начальник Даллас, майор Вітні. Нещодавно майор відмовився від посади начальника поліції, так і не давши зрозумілого пояснення своєму вчинку. Старовинний і вельми близький друг загиблої...

- Усі! - закричала Єва. - Я цього слимака по стінці розмажу. Де, чорт забирай, Надін Ферст? Вже краще вона, ніж цей мерзотник! У неї хоча б є уявлення про порядність.

- А може, тобі влаштувати прес-конференцію, Єво? І видати їм інформацію, яку ти вважатимеш потрібною.

- Та пішли вони всі... Слухай, це був репортаж чи думка редакції?

- По-моєму, різниця невелика. Репортер має право висловлювати власну думку.

- Та знаю я! - Вона продовжувала ходити кімнатою, і поли її халата майоріли, як вітрила. - Йому не зійде з рук натяк на те, що ми щось приховуємо! Вітні пишається тим, що в його відділі справи ведуться чесно. І твоє ім'я тріпати ніхто не дозволить. А все-таки який мерзотник цей Морс!

- Мене особисто він не хвилює, Єво. І тебе не повинен.

- Він мене не хвилює, він мене бісить! - Вона заплющила очі і зробила глибокий вдих, намагаючись заспокоїтися. І раптом губи її розпливлися в зловтішній усмішці. - Я знаю, як я йому відплачу! - Єва знову відкрила очі. - Цікаво, що скаже цей виродок, якщо я зв'яжусь з Надін Ферст і пообіцяю їй ексклюзивне інтерв'ю?

- Іди сюди, - сказав Рорк, відставляючи чашку.

- Навіщо?

- Не питай. - Він сам встав, підійшов до неї і, взявши її обличчя в долоні, міцно поцілував. - Ти зводиш мене з розуму.

- Тобто ти хочеш сказати, що мій план тобі подобається?

- Мій покійний татусь іноді брався вчити мене жити. "Хлопче, - говорив він язиком, що заплітався від випитого, - хочеш битися - бийся без правил. І бий завжди нижче пояса". У мене є передчуття, що ще до заходу сонця ти впораєшся з Морсом так, що в нього яйця будуть некруто.

- Не розім'ятку, - гордо посміхнулася Єва. - Я їх йому геть відірву!

Рорк удавано здригнувся.

- Жінки-лиходійки такі сексуальні. Ти, здається, казала, що кілька годин у тебе є?

- Уже ні.

- На жаль! Перевірку доведеться відкласти. - Він дістав із кишені дискету. - Можливо, це тобі знадобиться.

- А що це?

- Деяка інформація. Про Сесілі Тауерс, про її колишнього чоловіка, про Хеммета, про "Меркурій".

Єва вчепилася в дискету обома руками.

- Але я ж не просила тебе про це.

- Не просила. Ти б, без сумніву, і сама отримала цю інформацію, але я вирішив заощадити твій час. До речі, якщо тобі потрібне моє обладнання - воно до твоїх послуг.

Єва зрозуміла, що він говорить про незареєстроване обладнання, про існування якого не підозрювало навіть відомство комп'ютерної охорони.

- Поки що я воліла б діяти офіційними каналами.

- Як тобі буде завгодно. Але якщо передумаєш, коли мене не буде, знай, що Соммерсет уже попереджений про те, що в тебе є доступ.

- Соммерсет був би щасливий дізнатися, що в мене є доступ до пекла, - сердито буркнула Єва.

- Вибач.

- Нічого, це я так. Мені треба переодягнутися. - Вона пішла до дверей, потім раптом обернулася. - Рорк, ти не думай, я багато розмірковую про це.

- Про що?

- Про те, як ти до мене ставишся.

- Тут і міркувати нічого, - усміхнувся він.

Єва дарма часу не гаяла. Опинившись у кабінеті, вона насамперед розшукала Надін Ферст. У студії їй повідомили, що Надін об'їжджає виправні колонії - робить репортаж про пенітенціарні реформи. Почувши по телефону заспаний голос Надін, Єва зрозуміла, що не врахувала різниці в часі.

- Даллас?! - уточнила Надін хрипким голосом. - Господи, та тут же зараз глибока ніч!

- Вибачте. Але ви, сподіваюся, вже прокинулися?

- Прокинулася, сповнена ненависті до вас!

- Ви там отримуєте новини?

- Взагалі-то так, але я була трохи зайнята, - відповіла Надін. - Зачекайте секунду, я візьму сигарету.

- І давно ви стали курити?

- Тут будь-хто закурити, - сказала Надін, затягуючись. - Це щуряча нора! Але купити можна все що завгодно: сигарети, хімію... А яка тут медицина! Минуле століття! До того ж жодних розваг...

- А до вбивць ставляться, як до злочинців, - зіронізувала Єва. - У мене просто серце розривається від жалю!

- Та ви не можете собі уявити, що тут коїться! У всій колонії немає місця, де можна пристойно поїсти, - поскаржилася Надін. - Гаразд, що вам треба?

- Хочу вас чимось порадувати, Надін. Ви коли повертаєтеся?

- Це залежить від різних причин. - Надін нарешті прокинулася остаточно. - У вас є щось для мене?

- Трохи більше доби тому було вбито прокурора Сесілі Тауерс. Їй перерізали горло. Тіло було виявлено на тротуарі на 144-й вулиці, між Дев'ятою і Десятою авеню.

- Тауерс?! Боже милостивий! Вона давала мені інтерв'ю кілька місяців тому, після справи Дебласс. Пограбування?

- Ні. Коштовності та гаманець залишилися при ній. А там такий райончик, що грабіжник із неї навіть туфлі б зняв.

- Чорт! - Надін на секунду замовкла. - Приголомшлива була жінка. Розслідування доручено вам?

- Вгадали.

- Зрозуміло. - Надін задумалася. - То чому ж слідчий, який веде таку важливу справу, звертається до мене?

- Тому що ваш знаменитий колега Морс уже всі жили з мене витягнув.

- От гад! - Надін нервово затигнулася. - Тепер ясно, чому я нічого не знаю. Він приховує від мене інформацію.

- Ви зі мною завжди грали чесно, Надін. Я з вами - теж.

Надін кілька секунд мовчала.

- Стривайте, стривайте... Ексклюзивне інтерв'ю?!

- Це ми обговоримо, коли ви повернетесь.

- Вважайте, що я вже там!

Єва з посмішкою поклала слухавку. "Це заткне тобі пашу, Сі Джей!" - подумала вона. І, наспівуючи щось собі під ніс, встала з-за столу. Їй треба було де з ким побачитися.

О дев'ятій ранку Єва вже стояла посеред розкішно обставленої вітальні Джорджа Геммета. Підлога була викладена бордовими і білими мармуровими плитами. На одній зі стін красувався величезний тропічний пейзаж. На широкому низькому дивані були розкидані сріблясті подушки. Але Єва вирішила поки що не сідати.

Хеммет вийшов із сусідньої кімнати, і вигляд у нього був жахливий.

Блідий, очі опухли, щоки запали. Сивина в густому волоссі стала ще помітнішою.

Сірі очі здавалися тьманими - мабуть, від втоми і горя.

- Єва! - Він підійшов до неї, взяв руку у свої долоні і торкнувся губами щоки, явно показуючи, що вважає цю зустріч неофіційною.

- Я не хочу вас затримувати, Джордже... - сказала вона, трохи відступаючи назад.

- Дрібниці! Вибачте, що не відразу вийшов. Говорив по телефону. - Він вказав на диван, і Єві довелося сісти. - Можу я вам що-небудь запропонувати?

- Дякую, не треба.

- Може, кава? - усміхнувся він. - Наскільки я пам'ятаю, ви велика любителька кави. У мене є той самий сорт, якому віддає перевагу Рорк. - Хеммет вийшов на кухню і швидко повернувся з кавником і двома чашками. Продовжуючи посміхатися, він повернувся до Єви: - Сподіваюся, це допоможе мені заспокоїтися. Я чекав на ваш візит, Єво. Чи мені тепер слід називати вас "лейтенант Даллас"?

- Отже, ви розумієте, навіщо я прийшла?

- Звісно. Сесілі... Ніяк не можу в це повірити! - його голос здригнувся. - Стільки разів чув у новинах, розмовляв з її дітьми і з Марко... І все одно не можу повірити в те, що її більше немає.

- Ви бачили Сесілі Тауерс увечері того дня, коли її вбили?

Хеммет ледь помітно здригнувся.

- Так. Ми вечеряли разом. Ми часто вечеряли удвох - адже ми були дуже близькі... Ви, напевно, запитаете, наскільки близькі? Скажу відразу: у нас були інтимні стосунки. Протягом кількох років ми були коханцями. Я дуже її любив.

- Але разом ви не жили, - зауважила Єва.

- Річ у тім, що вона... Загалом, нас це влаштовувало. У нас, скажімо так, були різні смаки, крім того, ми обидва цінували свою незалежність. По-моєму, це навіть зміцнювало наші стосунки. - Він важко зітхнув. - Ми не робили з них таємниці, наші друзі та родичі - все знали. Але на публіці ми наші стосунки не афішували. Боюся, тепер цього приховати не вдасться.

- Мабуть.

- А втім, це вже не важливо, - визнав він. - Важливо тільки одне: знайти того, хто це зробив. Ах, Єво, якби ви тільки знали! Сесілі була... Вона була найчудовішою жінкою у світі!

Інтуїція підказувала Єві, що переживання Геммета щирі, але вона чудово знала, що й убивці можуть переживати.

- Ви маєте мені сказати, коли бачили її востаннє, Джордже. І вашу відповідь мені доведеться записати на диктофон.

- Так, звісно. Це було о десятій годині. Ми повечеряли в "У Робертса" на 12-й вулиці. Потім взяли таксі. Спочатку я відвіз її. Так, близько десятої, - повторив він. - Я приїхав додому через чверть години - чекав на деякі повідомлення.

- Як зазвичай відбувалися ваші зустрічі? Тобто я хотіла сказати - де?

- Де? - перепитав він задумливо. - По-різному... Часто приїжджали сюди, іноді - до неї. Час від часу хотілося чогось незвичайного, і ми знімали на ніч номер у "Паласі". - Він раптово замовк і вступився в порожнечу. - Боже мій! Боже мій!

- Вибачте, - пробурмотіла Єва, розуміючи, що жодні слова не допоможуть його горю. - Я щиро вам співчую.

- Здається, я починаю все усвідомлювати, - через силу промовив Хеммет. - І, коли розумієш нарешті, що сталося, стає ще важче. Вона вийшла з таксі, розсміялася, послала мені повітряний поцілунок. У неї були такі гарні руки... А я поїхав додому - і забув про неї! Став займатися справами. О дванадцятій прийняв снодійне і ліг: вранці у мене було призначено засідання. Я спокійно спав, а вона в цей час лежала під дощем, мертва... Не знаю, як зможу це винести.

- Я б, звісно, воліла поговорити з вами пізніше, але, на жаль, мусила прийти сьогодні. Здається, ви остання людина, яка бачила її живою.

- Крім убивці. - Він раптом напружився. - Якщо, звісно, не я її вбив.

- Що швидше я це з'ясую, то буде краще. Для всіх.

- Так, звісно... лейтенант.

Вона почула гіркі нотки в його голосі.

- Ви не пам'ятаєте, якій компанії належало таксі? Мені треба перевірити ваші пересування.

- Таксі викликали з ресторану... Здається, це був "Рapid".

- Чи розмовляли ви з ким-небудь між північчю і другою половиною ночі?

- Я вже казав, що прийняв ліки і ліг спати близько опівночі. Один.

Це можна було перевірити, переглянувши запис охоронної відеосистеми біля входу в будівлю, але Єва чудово знала, що за бажання запис можна і знищити.

- А в якому настрої вона була того вечора?

- Мабуть, злегка розсіяна - очевидно, думала про справу, над якою працювала. Ми поговорили про її дітей, головним чином про доньку. Мірина збирається восени заміж. Сесілі дуже раділа тому, що донька вирішила влаштувати справжнє весілля - з білою сукнею, фатою, з подружками нареченої.

- Вона не говорила про що-небудь, що її турбувало?

- Наскільки я пам'ятаю, ні. Зі справою, яку вона вела, було все гаразд. Сесілі сподівалася, що їй вдасться домогтися максимального покарання.

- Їй ніхто не погрожував? Вона не отримувала незвичайних послань?

- Ні. - Хеммет прикрив очі долонею. - Невже ви думаєте, що якби я знав щось важливе, то приховав би це від вас?

На це запитання Єва вважала за краще не відповідати.

- Як ви вважаєте, навіщо їй знадобилося вирушити у Вест-Сайд, та ще й у такий час?

- Уявлення не маю.

- Чи могла вона зустрічатися, наприклад, з інформаторами?

Хеммет явно хотів щось сказати, але передумав.

- Я... я не знаю, - пробурмотів він. - Мені це в голову не приходило. Вона була така вперта і завжди покладалася на власні сили.

- А які, на ваш погляд, у неї були стосунки з колишнім чоловіком?

- Мабуть, дружні. Досить прохолодні, але тим не менш дружні. Вони обидва були дуже прив'язані до дітей. Коли ми з Сесілі стали близькими, він був, якщо так можна висловитися, ображений. - Геммет замовк і уважно подивився на Єву. - Не думаєте ж ви, що... - він криво усміхнувся. - Марко Анжеліні, що підстерігає з ножем у руках колишню дружину? Ні, лейтенанте. У Марко є недоліки, але Сесілі він ніколи не ображав. Та й узагалі він занадто холодний і консервативний. Насильство - не його стиль. Крім того, у нього не було мотивів для вбивства.

"А ось це нам належить з'ясувати", - подумала Єва.

Вирушивши з квартири Хеммета у Вест-Сайд, Єва немов здійснила подорож в інший світ. Тут не було ні розкішних будинків, ні квітників, ні дорогих машин. А були потріскані тротуари, стіни, розписані графіті, що закликали посилати куди подалі все живе.

І люди тут були до пари навколишньому оточенню. Якийсь наркоман подивився на Єву і так м'ясоїдно посміхнувся, що їй стало не по собі. Вуличний торговець, який одразу розпізнав у ній поліцейського, одразу ж поїхав зі своїм візком куди подалі від неї. Він явно торгував не тільки дрібничками і дешевими прикрасами. І знав, що зустрічаються ще такі поліцейські, які ставляться до заборони на наркотики всерйоз.

Але наркотики зараз Єву не цікавили. Їй треба було отримати відповіді на деякі запитання.

Дощ змив кров. Команда поліцейських, які обшукали місце злочину, зібрала все, що могло виявитися доказами. Єва стояла на тротуарі, де загинула Тауерс, і намагалася уявити собі, як усе відбувалося.

Чи повернулася вона до вбивці обличчям? Швидше за все. Чи встигла побачити ніж? Можливо. Але зреагувати не встигла.

Єва озирнулася на всі боки. З вікон, з-за заіржавілих машин, що притулилися вздовж узбіччя, на неї дивилися недобррозичливі очі тутешніх мешканців.

Сесілі Тауерс приїхала не на таксі: у жодній із компаній немає записів про те, що сюди когось доставляли. Її власна машина стояла в гаражі, а на приватнику Тауерс не поїхала б...

"Підземка! - вирішила Єва. - Швидко і безпечно - у всякому разі, поки не вийдеш на вулицю". Вихід із підземки був метрів за двісті звідси.

І все-таки для прокурора Тауерс було більш природно взяти таксі. Можливо, вона поспішала? Або не хотіла, щоб хто б то не було бачив, що вона приїхала сюди? Так чи інакше, Сесілі Тауерс покладалася на свої сили - адже так Геммет про неї говорив? І вона нічого не боялася...

Єва уявила собі, як Сесілі піднялася сходами підземки, вийшла на вулицю. Дощ лив як із відра, і вона напевно розкрила парасольку... І тут Єву осінило. Парасолька! Куди поділася парасолька? Така розважлива і практична жінка не вийде під дощ без парасольки. Єва витягла диктофон, повторила міркування вголос. Треба буде обов'язково це перевірити.

Цікаво, де її чекав убивця? На вулиці? Чи в одному з прилеглих будинків? А може, в барі чи в клубі?

- Привіт, біляночко!

Єва, насупившись, обернулася. Перед нею стояв величезний негр. Волосся його, як і в багатьох у цьому районі, було прикрашене пір'ям. На щоці - яскраво-зелене татуювання: усміхнений череп. На ньому був червоний жилет, одягнений на голе тіло, і обтислі червоні ж штани.

- Привіт, чорненький, - відповіла Єва в тон йому.

Негр усміхнувся.

- Шукаєш роботу? - Він кивнув на будівлю нудистського клубу на іншому боці вулиці. - Худа ти боляче, але, може, вони тебе і візьмуть. Білих у них мало. Усе більше мулатки. Можу замовити за тебе слівце.

- З чого це?

- По доброті душевній і за п'ять відсотків, лапочко. Така біла красуня може непогано заробити.

- Я обміркую цю пропозицію, але поки що робота в мене є, - усміхнулася Єва і витягла свій значок.

Негр тихенько присвиснув.

- Як це я не просік? Ну, ти даєш, білявонько! Від тебе копом і не пахне.

- Хорошим милом користуюся. Як звуть-то?

- Називай мене Креком. Коли голови тріщать від моїх ударів, вони видають такий звук. - Він показав їй свої руки. - Крек! Зрозуміла?

- Я тямуща. Позаминулої ночі ти був тут, Креку?

- На жаль. Того вечора у мене був вихідний, і я відвідував культурний захід, тож уся забава пройшла повз.

- І що це був за захід?

- Фестиваль вампірів у Граммерсі, я туди вирушив зі своєю новою подружкою. Обожнюю дивитися на цих кровосисних! Але, кажуть, тут було шоу не гірше. Прокурорку пришили. Важливу тітку, та до того ж красуню. І теж крові було повно.

- Усе точно. А що ти ще чув?

- Я? - Він провів рукою по грудях. Ніготь на вказівному пальці був гостро заточений і пофарбований у чорний колір. - Нижче моєї гідності слухати вуличні плітки!

- Ну, це-то видно. - Єва, яка чудово знає правила гри, дістала з кишені п'ятдесят доларів. - А чи не можна купити трохи твоєї гідності?

- Що ж, ціна відповідна. - Купюра зникла в його величезній долоні. - Кажуть, близько опівночі вона вешталася в "П'яти місяцях". Нібито чекала когось, але не дочекалася і змилася. - Він глянув на тротуар. - Тільки далеко не пішла, так?

- Не пішла. Вона про кого-небудь запитувала?

- Нічого такого не чув.

- Кого-небудь бачили з нею разом?

- Погана була нічка. Усі по домівках сиділи. Може, якийсь кретин під кайфом і вештався вулицями, але його ще знайти треба.

- Мені потрібен такий, хто любить із ножичком гратися.

- Тут, білявонько, ножі є у багатьох. А чого їх так-то з собою тягати?

"Логічно", - подумала Єва.

- Знаєш кого-небудь, хто нещодавно вийшов із в'язниці?

Він розреготався.

- Краще запитай, чи знаю я когось іншого.

- Зрозуміло. - Вона полізла в кишеню і витягла ще одну купюру. - Дай знати, якщо почувеш що-небудь цікаве.

- Гаразд. А ти дай знати Креку, якщо захочеш роботу змінити.

Він пішов до клубу, а Єва попрямувала в "П'ять лун".

Може, колись цей заклад і знав кращі дні, але зараз він був просто забігайлівкою. І відвідувачі тут явно були не з балакучих.

До вечора було далеко, але сюди, очевидно, багато хто приходив від ранку - залити пожежу в грудях. У крихітному залі юрмився народ: хтось стояв біля гральних автоматів, хтось - біля стійки, ближче до пляшок. Кілька людей поглянули на Єву і байдуже відвернулися.

Бармен, як і в більшості подібних місць, був, судячи з усього, не з тих, хто схильний вислуховувати розповіді відвідувачів про своє важке життя. Швидше він виконував функції вишибали. На відміну від тих, хто сидів у залі, він не носив ні пір'я, ні намиста, а був одягнений у строгий білий піджак.

- Будете пити? - запитав бармен.

Голос у нього був напружений і здавлений. Єва зрозуміла, що їй навряд чи вдасться домогтися багато чого.

- Ні. - Вона показала йому свій значок, і кілька відвідувачів тут же відсунулися подалі. - Позаминулої ночі тут сталося вбивство.

- Не тут.

- Але жертва була тут?

- Тоді вона була жива.

Хтось подав йому знак, бармен дістав склянку і налив туди якусь каламутну рідину.

- Ви чергували?

- Я працюю щодня.

- Ви бачили жертву раніше? Тут чи десь поблизу?

- Ні.

- Вона з кимось зустрілася тут?

- Ні.

Єва задумливо барабанила пальцями по стійці.

- Добре, давайте детальніше. Скажіть мені, о котрій годині вона прийшла, що робила і коли пішла.

- У мої обов'язки не входить спостереження за відвідувачами.

- Так... - Єва загрозово підняла вказівний палець. - Я з відділу розслідування вбивств, і в мої обов'язки не входить охорона здоров'я громадян. Але якщо я викличу санкоманду і вони обстежать приміщення, то напевно позбавлять бар ліцензії.

Бармен на мить завмер, але досить швидко оцінив ситуацію.

- Ця жінка прийшла на початку першого. Нічого не пила. Пішла приблизно за годину. Одна.

- Вона з ким-небудь розмовляла?

- Не вимовила жодного слова.

- Вона когось шукала?

- Я не питав.

- Але ви ж за нею спостерігали! Видно було, що вона когось шукає?

- Так. Але вона нікого не дочекалася.

- Вона провела тут близько години. Що робила?

- Нічого. Стояла і дивилася на всі боки. Іноді дивилася на годинник. Потім пішла.

- Хто-небудь вийшов за нею слідом?

- Ні.

Єва неуважно витерла руку об джинси.

- У неї була парасолька?

Бармен здивовано - наскільки здивування доступне барменам - подивився на Єву.

- Так. Ліловий. Такого ж кольору, як її костюм.

- Вона забрала його з собою?

- Звичайно. Тієї ночі йшов сильний дощ.

Єва кивнула і відійшла від стійки - розпитати відвідувачів.

Коли Єва повернулася нарешті до Центральної дільниці, найбільше їй хотілося прийняти душ. Після години, проведеної в "П'яти лунах", їй здавалося, що вона вкрилася шаром липкого бруду.

Але спочатку треба було написати звіт. Вона увійшла до свого кабінету і втупилася в кучеряву людину, яка сиділа за її столом.

- Яка зустріч!

Фіні розвалився в кріслі, зручно влаштувавши ноги на Євиному столі.

- Радий тебе бачити, Далласе. Чекаю вже півгодини. Ти в нас така зайнята дама...

- Деякі поліцейські змушені працювати - тоді як інші воліють грати в комп'ютерні ігри.

- Давно б прислухалася до моїх порад і перейшла в наш відділ!

Єва скинула його ноги зі столу і присіла на краєчок.

- Просто так заглянув?

- Хочу запропонувати свої послуги, подруго. - І він простягнув їй пакетик із зацукрованими горішками.

Вона жувала горіхи й розглядала Фіні. Обличчя велике, щоки обвисли, вуха завеликі, під очима мішки. Мабуть, зовнішність не найпривабливіша, але Єва звикла. І до Фіні ставилася зі щирою теплотою.

- З чого це раптом?

- На те в мене є три причини. Перша - неофіційне прохання майора Вітні. Друга - я дуже цінував прокурора Тауерс.

- Тебе викликав Вітні?

- Це було особисте прохання, - повторив Фіні. - Він вирішив, що мої унікальні здібності стануть у пригоді. І розслідування піде швидше.

Єва сама цінувала Фіні і схвалила рішення шефа.

- Так ти долучишся до роботи офіційно чи ні?

- Тобі вирішувати.

- Тоді давай офіційно, Фіні.

- Я так і знав, що ти це скажеш, - усміхнувся він.

- Насамперед я хочу, щоб ти перевінив телефон загиблої. Немає жодних свідчень про те, що в ніч, коли її вбили, у неї були відвідувачі. І сама вона не дзвонила нікуди. Отже, хтось подзвонив їй і призначив зустріч.

- Зрозумів.

- І ще мені потрібно перевірити всіх, проти кого вона виступала в суді обвинувачем.

- Усіх?!

- Усіх, - вона розпливлася в усмішці. - Думаю, тобі на це знадобиться вдвічі менше часу, ніж мені. Ще мені потрібні родичі, кохані, друзі. І особливо докладно - інформація про її останню справу.

- Господи, Далласе! - вигукнув Фіні. - Дружина взагалі забуде, який я маю вигляд.

- Така доля дружини поліцейського, - філософськи сказала Єва і поплескала його по плечу.

- Рорк теж так вважає?

- Ми не одружені. - Єва тут же насупилася і прибрала руку.

Фіні тихо усміхнувся.

- До речі, що він робить?

- З ним усе гаразд. Він в Австралії.

- Ясно. Кілька тижнів тому бачив вас обох у "Новинах". Якийсь прийом у "Палас-готелі". Ти маєш класний вигляд у сукні, Далласе.

Єва нервово пересмикнула плечима.

- Не знала, що ти дивишся світську хроніку.

- Обожаю! - весело зізнався він. - Напевно, цікаво вести таке шикарне життя?

- Часом, - буркнула вона. - Фіні, ми будемо обговорювати світські розваги чи розслідувати вбивство?

- Треба намагатися, щоб часу вистачало і на те, і на інше. - Він встав і із задоволенням потягнувся. - Спочатку я займуся її телефоном, а потім уже - нещасними, яких вона запроторила за ґрати. Триматиму зв'язок.

- Фіні! - гукнула його Єва, коли він уже стояв біля дверей. - Ти сказав, що в тебе було три причини. А назвав тільки дві.

- Третя - я нудьгував без тебе, Даллас, - він розплився в усмішці. - До біса нудьгував!
Сівши за стіл, Єва теж усміхнулася. Мабуть, вона скучила не менше.

"Блакитна білка" знаходилася неподалік від "П'яти лун" і користувалася відповідною репутацією. Але до цього закладу Єва мала слабкість: співачкою там була жінка, яку вона вважала своєю єдиною подругою. Познайомилася Єва з Мевіс Фрістоун кілька років тому, коли змушена була її заарештувати. Але відтоді багато води утекло, а дружба залишилася.

Сьогодні ввечері Мевіс співала не під фонограму, а під акомпанемент якихось трьох дамочок. Під впливом співу і вина - єдиного, яке вона наважувалася тут куштувати, - Єва розчулилася.

Цього разу Мевіс пофарбувала волосся в смарагдово-зелений колір. Її сапфірова туніка прикривала тільки одні груди, інші були оповиті намистом, а на соску красувалася срібна зірка.

Власники "Блакитної білки" намагалися не допускати у своєму закладі відвертої непристойності - інакше вони б запросто позбулися ліцензії. Але Мевіс завжди балансувала на межі допустимого.

Втім, публіка її обожнювала. Зі сцени вона зазвичай йшла під шквал оплесків.

- Як ти можеш існувати в такому шумі? - запитала Єва, коли Мевіс підійшла до її столика.

- Доводиться терпіти, - зітхнула Мевіс. - Тобі сподобалася остання пісня?

- Справжній хіт!

- Я її сама написала.

- Серйозно? - Єва не змогла розібрати жодного слова, але проте була горда за подругу. - Класно! Мевіс, я вражена!

- Може, вдасться укласти контракт на запис. - Навіть під шаром пудри було помітно, що Мевіс зашарілася від задоволення. - У всякому разі, я вже отримала надбавку.

- Вип'ємо за це! - підняла свій келих Єва.

- Я не знала, що ти зайдеш сьогодні.

Мевіс підкликала офіціанта й замовила мінералку: треба було поберегти горло перед наступним номером.

- У мене тут зустріч.

- З Рорком? - У Мевіс загорілися очі. - Він прийде? Тоді я повторю останню пісню!

- Він в Австралії. Я зустрічаюся з Надін Ферст.

Мевіс, яка засмутилася було, що не побачить Рорка, знову надихнулася:

- З журналісткою? Ти?! Нізащо б не повірила.

- Їй я довіряю, - знизала плечима Єва. - І вона може мені допомогти.

- Ну, якщо ти така впевнена... Слухай, а вона не може зробити сюжет про мене?

- Я запитаю, - відповіла Єва ухильно.

- Класно! Слухай, завтра в мене вихідний. Може, повечеряємо разом?

- Якщо зможу. А ти що, більше не зустрічаєшся з тим артистом? Ну, у якого мавпочка ручна.

- Я його відшила, - зневажливо махнула рукою Мевіс. - Він був якийсь... одновимірний. Мені пора!

Брязкаючи прикрасами, Мевіс вислизнула з кабінки. Її смарагдове волосся виблискувало у світлі прожекторів.

Єва вирішила, що їй ні до чого знати, що має на увазі Мевіс під словом "одновимірний".

Подав голос стільниковий телефон. Єва натиснула на кнопку і не змогла стримати посмішки, почувши голос Рорка.

- Я вас засік, лейтенанте! Судячи з шуму, ти в "Блакитній білці"?

- У мене тут зустріч. Як справи в Австралії?

- Повно народу. Якщо пощастить, повернуся за півтора дня. Я тебе знайду.

- Знайти мене неважко, - вона посміхнулася і повернула слухавку в бік естради. - Послухай. Подобається?

- Мевіс неповторна, - сказав Рорк, прослухавши кілька тактів. - Передай їй мої захоплення.

- Добре. Я... Гаразд, побачимося, коли повернешся.

- Неодмінно. Думай про мене.

- Добре. Удачі, Рорк!

- Я люблю тебе, Єво.

У неї перехопило подих, але Рорк уже поклав слухавку.

- Так-так... - Надін Ферст, яка стояла за спиною Єви, обійшла столик і сіла навпроти.
- Дуже мило!

Єва, не знаючи, сердитися чи бентежитися, запхала телефон у кишеню.

- Я думала, ви не опускаєтеся до підслуховування.

- Інакше репортерів важко заробити на хліб, лейтенанте. Поліцейському, до речі, теж. - Надін влаштувалася зручніше. - Цікаво, що відчуває жінка, в яку закохана така людина, як Рорк?

Навіть якби Єва могла висловити свої почуття словами, вона все одно не стала б цього робити.

- Хочете змінити відділ новин на відділ світської хроніки, Надін?

Надін розреготалася і підняла руки вгору.

- Здаюся! Слухайте, чому ви знову призначили мені зустріч у цьому місці? - запитала вона, оглядаючи зал. - Годують тут огидно...

- Але яка атмосфера, Надін!

Мевіс видала черговий пронизливий крик, що переходить в ультразвук, і Надін здригнулася.

- Ну, якщо вам так подобається...

- Ви швидко повернулися.

- Прилетіла першим же рейсом. До речі, літак належить компанії вашого бойфренда.

- Рорк мені не бойфренд.

- Невже? Ну гаразд... - Надін не стала розвивати цю тему: вона вочевидь занадто втомилася і ще не встигла отямитися після перельоту. - Мені треба поїсти, нехай потім я і буду в цьому каятися. - Вона переглянула меню і зупинила вибір на локшині з креветками. - Що ви п'єте?

- Номер п'ятдесят чотири. Вважається, що це шардоне. - Єва зробила ковток. - У всякому разі, рази в три краще за кінську сечу. Рекомендую.

- Чудово. - Надін зробила замовлення. - На зворотному шляху я переглянула всю доступну інформацію щодо вбивства Тауерс. Усе, що з'явилося в засобах масової інформації.

- Морс знає, що ви повернулися?

Надін зловтішно усміхнулася.

- Знає! Кримінальні новини завжди залишають за мною: щойно я з'являюся, його прибирають. Він готовий лопнути від злості.

- Отже, мій план спрацював.

- Але, сподіваюся, це ще не все? Ви мені обіцяли ексклюзивне інтерв'ю.

- І я його дам. - Єва почала роздивлятися страву з локшиною, що з'явилася на столі. Виглядала вона майже апетитно. - Але на моїх умовах, Надін. Ви дасте його в ефір тільки тоді, коли я вам скажу.

- Згодна. - Надін підчепила креветку, спробувала її і вирішила, що їсти можна.

- Я постараюся, щоб більша частина інформації потрапляла до вас.

- А коли з'явиться підозрюваний?

- Ви перша дізнаєтеся його ім'я.

Очі в Надін розгорілися.

- Плюс інтерв'ю з підозрюваним і ще одне з вами.

- Підозрюваного обіцяти не можу. Справді не можу, - повторила Єва, не даючи Надін себе перебити. - Він має право сам обирати журналістів або взагалі може відмовитися з ними спілкуватися. Я можу тільки запропонувати вас.

- Мені потрібні фотографії. Тільки не кажіть, що ви й цього не можете обіцяти. Зробіть так, щоб відеозапис арешту потрапив до мене. Краще було б, звичайно, мені бути присутнім при цьому особисто.

- Про це ще рано думати. Але в обмін я хочу знати все, що дізнається преса. Тільки, чур, жодних сюрпризів мені не влаштовуйте.

Надін підчепила виделкою локшину.

- Цього я обіцяти не можу, - відповіла вона з чарівною посмішкою. - У моїх колег свої джерела і свої методи роботи.

- Але щойно що-небудь дізнаєтеся, повідомляйте мені, - сказала Єва. - І все, що проходить вашими шпигунськими мережами! - Надін подивилася на неї поглядом невинного немовляти. - Я ж знаю: студії стежать за іншими студіями, репортери за репортерами. Головне - добути інформацію першим. У вас гарний рейтинг, Надін, інакше я не стала б із вами зв'язуватися.

- Те саме можу сказати про вас. - Надін пригубила вино. - У більшості випадків я вам довіряю - хоча у вині ви геть не розумієтеся. Це краще за кінську сечу тільки в півтора рази.

Єва розреготалася. Їй було легко з Надін.

- Ну, кажіть, що у вас є, - Надін влаштувалася зручніше і приготувалася слухати. - А я скажу, що є в мене.

- Поки що найголовніше, - почала Єва, - це зникла парасолька...

Наступного дня о десятій ранку Єва зустрілася з Фіні біля квартири Сесілі Тауерс. Ледве глянувши на нього, вона зрозуміла, що хороших новин чекати нічого.

- Ну, у що вперся?

- У телефонні розмови. - Він почекав, поки Єва відчинить двері, і пройшов за нею слідом. - У неї було багато розмов, і всі записані. Але...

- Ти хочеш сказати, що ніхто не домовлявся зустрітися з нею в "П'яти лунах"?

- Хочу сказати, що не можу сказати, - Фіні поморщився. - Останню розмову вона вела з одинадцятої тридцять до одинадцятої сорока трьох.

- И?..

- Стерла запис. Я знаю тільки час.

- Вона стерла запис... - пробурмотіла Єва і почала ходити взад-вперед по кімнаті. - Навіщо? Запис у неї працював автоматично, це обов'язково для людей її професії. Але саме цей вона стерла, бо не хотіла, щоб стало відомо, хто телефонував і чому... - Вона обернулася до Фіні. - Ти впевнений, що це було зроблено до того, як касета потрапила до нас у руки?

Фіні ображено подивився на неї.

- Даллас! - сказав він із докором. - Невже ти думаєш, що я не здатний розрізняти такі речі?

- Ну вибач. Отже, перед виходом вона стерла запис. Отже, вона особисто нічого не боялася, найімовірніше, хотіла захистити когось іще. Якби це було пов'язано зі справою, яку вона вела, то запис залишився б. Напевно.

- Я теж так думаю.

- Але справи її ми все-таки перевіримо. - Навіть не глянувши на Фіні, вона знала, що він у жаху закотив очі. - Дай-но збагнути. З роботи вона пішла о дев'ятнадцятій двадцять шостій. Це зазначено камерами стеження, а крім того, її бачили кілька людей. Перед тим, як

піти, вона зазирнула в дамську кімнату, привела себе до ладу, поговорила з колегою. Колега сказала, що настрій у неї був спокійний: того дня в суді все складалося вдало.

- Так, у справі Флуентеса вона все підготувала. Її смерть нічого не могла змінити.

- Не виключено, що він вважав інакше. Треба буде перевірити. Сюди Тауерс не поверталася. У неї було мало часу, і вона одразу вирушила до ресторану, де на неї чекав Геммет. Я там була. Його свідчення збігаються зі свідченнями метрдотеля й офіціантів.

- Ти працювала, як бджілка.

- Час дорогий. Метрдотель викликав їм таксі, "Рapid". Вони сіли в нього о двадцять першій сорок восьмій. Починався дощ.

Єва подумки уявила собі, як ця мила пара їде в таксі, вони про щось базикають, можливо, тримаються за руки. На Сесілі, за свідченнями офіціанта, була червона сукня і такий самий піджак. Ще один доказ того, що додому вона не поверталася, оскільки не переодяглася після суду.

- Спочатку таксі заїхало до неї, - продовжила Єва. - Сесілі сказала Хеммету, щоб він не виходив, а то вимокне. Вона, сміючись, добігла до будинку, послала йому повітряний поцілунок.

- У звіті написано, що вони були близькими.

- Він любив її. Це не означає, що він її не вбивав, але він її любив. Вони не жили разом, але Хеммет сказав мені, що такий стан речей влаштовував їх обох. - Єва знизала плечима. - У будь-якому разі, якщо він вирішив забезпечити собі алібі, то атмосферу створив вельми романтичну. Мені це, щоправда, здається малоімовірним, але рано робити висновки. Отже, вона піднялася до себе і, напевно, одразу пройшла до спальні - переодягнутися: сукня її намокла від дощу.

Єва повела Фіні тим самим маршрутом. Простора спальня була витримана в пастельних тонах. Жалюзі на вікнах гардеробної не пропускали сонячного світла. Єва запалила люстру, натиснула на кнопку, і панель у стіні від'їхала вбік.

- Тут вона повісила свої речі, - Єва показала на червону сукню і піджак, - зняла туфлі і, очевидно, одягла халат.

Єва підійшла до ліжка. Покривало на ньому було зім'яте.

- Думаю, лягла вона не відразу: у вітальні на столику стоїть порожня чашка; можливо, вона вирішила подивитися "Новини" і випити чаю перед сном. Потім їй

захотілося відпочити. Було ще не пізно, і вона прилягла поверх покривала. Можливо, згадувала, що сталося за день, думала про завтрашній виступ у суді або про весілля доньки... І тут пролунав дзвінок. Хто це був і що їй сказали, ми не знаємо. Але вона одразу починає збиратися. Стирає запис розмови, одягається. Вона хоче виглядати впевненою в собі жінкою і костюм підбирає відповідний. Таксі не викликає, щоб не залишати слідів, вирішує скористатися підземкою.

Єва пройшла в хол, відкрила вбудовану шафу. Там висіли куртки, плащі - один із них чоловічий, найімовірніше, належав Геммету - і безліч парасольок різних кольорів.

- Йде дощ, і вона вибирає парасольку під колір костюма, продовжуючи думати про майбутню зустріч. Грошей із собою не бере, отже, це не вимагання. Вона нікому не дзвонить, бо хоче розібратися сама. Але коли вона приходить у "П'ять лун", виявляється, що ніхто її не чекає. Вона проводить там близько години і на початку другої виходить на вулицю, під дощ. Відкриває парасольку, прямує до підземки. Напевно зла як чорт.

- Так, прочекати годину даремно! - Фіні засунув у рот горішок. - Думаю, вона була зла, як сто чортів!

- Тим паче що дощ ллє як із відра. Але пройти їй вдалося всього кілька метрів: хтось чекав на неї.

- Він не хотів заходити в бар, - додав Фіні. - Не хотів, щоб їх бачили разом.

- Точно. Напевно, вони кілька хвилин розмовляли. Може, сварилися, але все це тривало недовго. На вулиці нікого, у всякому разі, нікого, хто звернув би на них увагу. Через кілька хвилин із перерізаним горлом вона впала на тротуар. Цікаво, він спланував це заздалегідь?

- У цьому районі купа хлопців із ножами. - Фіні задумливо потер підборіддя. - Але це навряд чи був випадковий перехожий: адже хтось дзвонив їй. Ні, схоже на план.

- Мені теж так здається. Вона не оборонялася, отже, загрози не відчувала. Убивця не зняв із неї коштовностей, не взяв сумочки. Взяв тільки парасольку. І пішов.

- А чому парасолька? - здивувався Фіні.

- Так дощ же йшов. Може, у нього не було своєї парасольки. Або взяв як сувенір. У всякому разі, поки що це єдина помилка, якої він припустився. Мені треба перевірити десяток кварталів навколо, раптом він її викинув дорогою.

- Якщо він його викинув, значить, який-небудь місцевий наркоман розгулює зараз під ліловою парасолькою.

- Ага. - Єва уявила собі цю картину і посміхнулася. - Але чому він був упевнений, що вона стерла запис із розмовою? А він мав бути в цьому впевнений.

- Може, він їй погрожував?

- Прокурору до погроз не звикати.

- Якщо погрожували саме їй, - зауважив Фіні. - Але в неї є діти. Сесілі Тауерс була не лише прокурором, а ще й матір'ю.

Вони повернулися у вітальню, і Єва підійшла до столика з фотографіями. На одній із них усміхалися хлопчик і дівчинка, підлітки. На зворотному боці був напис: "Привіт! Вітаємо з Днем матері. Квіти зів'януть, а знімок - залишиться. Ми тебе любимо!"

Єві стало не по собі, і вона поспішно відійшла.

- Вони вже не діти, Фіні.

- Для батьків вони завжди діти. Цій роботі кінця немає.

Єва подумала раптом, що її батько не обтяжував себе такою роботою...

- Гарзд, наступним номером нашої програми буде Марко Анжеліні.

Офіс компанії Анжеліні розташовувався в хмарочосі Рорка на П'ятій авеню. Єва увійшла в уже знайомий їй хол, глянула на схему на стіні і вирушила в південне крило, до ліфтів.

Ліфт доставив її на п'ятдесят восьмий поверх, і Єва опинилася в холі зі строгим сірим килимом і білосніжними стінами.

"Анжеліні Експортс" розташовувалася всього в п'яти кабінетах, і Єва одразу зрозуміла, що ця компанія - не рівня гіганту "Рорк індастріз".

"А що йому чета?" - подумала вона з посмішкою.

Секретарка поставилася до Єви привітно, але, побачивши поліцейський значок, страшенно занервувала. Можна було подумати, що в неї шухляди столу забиті наркотиками. Не минуло й хвилини, як Єва опинилася в кабінеті Анжеліні.

- Містере Анжеліні, я постараюся не відривати вас надовго. Прийміть мої співчуття.

- Дякую вам, лейтенанте Даллас. Прошу, сідайте.

Він здавався не таким елегантним, як Геммет, але в ньому відчувалася внутрішня сила. Марк Анжеліні був невисоким кремезним чоловіком із густим волоссям, що обрамляло високе чоло. Обличчя бліде, під густими бровами - пронизливо-блакитні очі. На руці - перстень із великим діамантом.

Якщо він і страждав, то приховував це краще, ніж коханий загиблої.

Вітаючи Єву, він піднявся з-за величезного полірованого столу. За його спиною було затемнене вікно, що не пропускало ультрафіолетових променів.

- Ви, очевидно, прийшли з приводу Сесілі?

- Так. Ви можете приділити мені трохи часу? Я хотіла б поставити вам кілька запитань.

- Буду щасливий допомогти вам, лейтенанте. Ми з Сесілі були розлучені, але залишилися партнерами в бізнесі. І батьками двох дітей. Я завжди захоплювався нею і поважав її.

Він говорив з ледь помітним італійським акцентом, і Єва згадала, що більшу частину часу Марко Анжеліні проводить в Італії. Вона ввімкнула диктофон і почала:

- Містере Анжеліні, скажіть, будь ласка, коли ви востаннє бачили прокурора Тауерс або розмовляли з нею?

- Бачив я її вісімнадцятого березня у своєму будинку на Лонг-Айленді.

- Вона приїжджала до вас?

- Так, на день народження сина. Йому виповнилося двадцять п'ять, і ми разом влаштовували прийом на його честь. Девід, коли буває на Східному узбережжі, часто зупиняється в мене.

- І після цього ви не зустрічалися?

- Ні, ми обидва були зайняті, але збиралися побачитися тижнів за два, обговорити майбутнє весілля Мірини. Це наша дочка, - пояснив він. - Більшу частину квітня я провів у Європі.

- Ви дзвонили прокурору Тауерс увечері перед убивством?

- Так, але не застав її і залишив повідомлення. Запропонував пообідати разом, коли їй буде зручно.

- Хотіли обговорити весілля?

- Так, весілля Мірини.

- Ви говорили телефоном із прокурором Тауерсом після вісімнадцятого березня?

- Кілька разів. - Анжеліні нервово стиснув руки. - Як я вже говорив, ми були партнерами. У нас спільні діти і спільні ділові інтереси.

- Зокрема й "Меркурій"?

- Так, - криво усміхнувся він. - А ви... ви, здається, знайома Рорка?

- Так. Чи були у вас із вашою колишньою дружиною розбіжності - сімейні чи ділові?

- Природно. Але після розлучення ми навчилися знаходити компроміси.

- Містере Анжеліні, хто успадковує частку прокурора Тауерс у "Меркурії"?

Він здивовано глянув на неї.

- Я, і це обумовлено в контракті. Частина акцій і нерухомості також відходить до мене. Цей пункт було включено до договору про розлучення: у разі смерті одного з нас його частка переходить до того, хто залишився в живих. Ми обидва вважали, що врешті-решт усе дістанеться дітям.

- А все інше? Квартира, коштовності, інше майно?

- Це, мабуть, переходить до дітей. Напевно, щось вона заповідала друзям і благодійним фондам.

Єва подумала, що треба якомога швидше з'ясувати, яку спадщину залишила після себе Сесілі Тауерс.

- Містере Анжеліні, ви знали, що ваша дружина перебуває в інтимних стосунках із Джорджем Гемметом?

- Звісно.

- Вас це... не турбувало?

- Турбувало? Ви що думаєте, лейтенанте, що через дванадцять років після розлучення я здатний убити свою колишню дружину з ревнощів? Напасти на матір своїх дітей і перерізати їй горло?

- Я повинна була запитати про це, містер Анжеліні.

Він щось пробурчав собі під ніс італійською - мабуть, щось дуже невтішне.

- Ні, я не вбивав Сесілі.

- Ви можете сказати, де перебували в ніч убивства?

Єва помітила, що він напружився, але погляду не відвів.

- З восьмої вечора я був у своєму нью-йоркському будинку.

- Один?

- Так.

- Хто-небудь може це підтвердити? Ви кого-небудь бачили або розмовляли з ким-небудь?

- Ні. У мене двоє слуг, але того дня в них був вихідний. Тому, власне, я й залишився вдома: хотів провести вечір у тиші та спокої.

- Ви телефонували кому-небудь? Або, можливо, вам хто-небудь дзвонив?

- Близько третьої години ночі мені зателефонував майор Вітні і повідомив, що моя дружина померла. У цей момент я був у ліжку. Один.

- Містере Анжеліні, чому ваша колишня дружина опинилася о першій годині ночі у Вест-Сайді?

- Поняття не маю.

Спускаючись у ліфті вниз, Єва зв'язалася з Фіні.

- Мені треба знати, чи не відчуває Марко Анжеліні фінансових труднощів і наскільки його становище могло покращитися в разі смерті його колишньої дружини.

- Ти щось відчула, Даллас?

- Щось відчула, - буркнула вона. - Але що саме - не знаю.

Близько першої години ночі Єва нарешті дісталася дому. Голова розколювалася: Мевіс умовила її провести вечір у сусідньому клубі, і, роздягаючись на ходу, Єва думала, що за бурхливі веселощі доведеться жорстоко розплачуватися вранці.

Одне добре - вона цілий вечір не думала про справу Тауерс. Утім, після такого ударного вечора взагалі думати розучишся...

Нашвидкуруч прийнявши душ, вона впала оголена на ліжко і заснула за кілька секунд.

Прокинулася Єва від збудження.

Її пестили руки Рорка. Вона знала їх, звикла до їхніх рухів. Серце радісно забилося, коли вона відчула його губи на своїх губах. Він цілував її жадібно, пристрасно, і їй не залишалося нічого, окрім як з тією ж пристрасною відповідати на його поцілунки. Єва пригорнулася до нього, а його довгі тонкі пальці вже пестили її так, що незабаром вона зігнулася в екстазі оргазму.

Його жадібні губи припали до її грудей, а руки продовжували свою гру, і під їхній акомпанемент Єва стогнала від насолоди. Вона намагалася вчепитися за ковзаючі простирадла, але ніяк не виходило. Її знову кудись несло, і - у відчайдушній спробі втриматися - вона вчепилася йому у волосся.

- Боже! - Це було єдине виразне слово, яке вона встигла вимовити, коли він нарешті увійшов у неї. Їй здавалося, що ще хвилина - і вона помре від щастя. Новий оргазм вони пережили разом і деякий час лежали мовчки, знесилені й умиротворені. Потім він зітхнув, ліниво торкнувся губами її вуха.

- Вибач, що розбудив.

- Рорк? Це ти?

- А ти думала - хто?

Він куснув її за мочку, і вона блаженно посміхнулася.

- Я була впевнена, що ти тільки завтра повернешся.

- Пощастило, встиг сьогодні. Йшов твоїми слідами, і вони привели мене в спальню.

- Ми з Мевіс ходили в якесь місце під назвою "Армагеддон". О, здається, слух до мене повертається! А я вже думала, що після цієї музики навіки оглухну. - Єва провела рукою по його спині й позіхнула. - Уже ранок? - запитала вона втомлено.

- Ні. - Він притиснув її до себе і чмокнув у скроню. - Спи.

- Гарзд.

І через десять секунд вона спала глибоким сном.

Він прокинувся на світанку. Єва спала, згорнувшись калачиком посеред ліжка. Рорк пішов на кухню і поставив на плиту кавник. Хліб, звісно, був черствий, але він усе одно сунув два шматочки в тостер.

Рорк намагався не ображатися на те, що вона віддала перевагу власній спальні замість тієї, що вже стала їхньою спільною. Природно, що їй хочеться мати щось своє, свій особистий простір. Але вона може влаштувати власні апартаменти просто в його будинку, може зайняти хоч ціле крило!

Рорк підійшов до вікна. Так, раніше йому не доводилося стикатися з подібними проблемами, не доводилося ні під кого підлаштовуватися. З дитинства Рорк переконав себе, що йому ніхто не потрібен - інакше б він не тільки нічого не домігся, а й просто не вижив би. І зі звичками своїми він навіть не думав боротися. Не думав, поки не з'явилася Єва...

Як це не принизливо, але щоразу, їдучи у справах, він у глибині душі боявся, що ось він повернеться, а її вже немає.

Рорк не міг зрозуміти, що з ним коїться. Адже вони нічим не пов'язані. Але доводилося зізнатися, що йому болісно хочеться одного - пов'язати своє життя з її життям.

Він підібрав біля дверей газету і сів за стіл.

- Доброго ранку!

У дверях стояла Єва й усміхалася. Як добре, що він тут і що похід в "Армагеддон" обійшовся без наслідків! Почувалася вона просто дивовижно.

- У тебе хліб зачерствів.

- Так? - Вона взяла зі столу тост і спробувала відкусити шматочок. - Твоя правда. Що ж, доведеться обмежитися кавою. У новинах є що-небудь для мене?

- Перекуплено контрольний пакет акцій "Тригроу". Тебе це цікавить?

Єва протерла очі і відхлебнула кави.

- Що таке "Тригроу" і хто його перекупує?

- "Тригроу" займається лісопосадками, а перекупувою його я.

- Ти ж знаєш, я нічого не розуміюся на фінансах, - хмикнула вона. - Мене більше хвилює справа Тауерс.

- Панахиду призначено на завтра. Сесілі була дамою відомою, до того ж католичка, тож служба відбудеться в соборі Святого Патрика.

- Ти підеш?

- Якщо вдасться скасувати ранкові зустрічі. А ти?

- Доведеться, - зітхнула Єва. - Раптом там з'явиться вбивця?

Рорк гортав газету, Єва розглядала його. У цій кухоньці він виглядав дуже дивно - чарівний красень і до того ж у такій розкішній сорочці.

Та й поруч із нею, з Євою, він теж напевно мав дивний вигляд...

- Є проблеми? - запитав він, відчувши її погляд.

- Ні. Просто сиджу і розмірковую. Ти добре знаєш Анжеліні?

- Марко? - Рорк, який не відривав погляду від газети, раптом насупився, дістав блокнот і щось записав. - Ми з ним досить часто перетинаємося. А що саме тебе цікавить? У справах він зазвичай обережний. Люблячий батько. Віддає перевагу проводити час в Італії, але база в нього тут, у Нью-Йорку. Багато жертвує католицькій церкві...

- Бачиш, виходить так, що смерть Тауерс принесе йому деяку вигоду. Це, може, ні з чим і не пов'язано, але Фіні перевіряє.

- Могла б і в мене запитати, - буркнув Рорк. - Я б тобі сказав, що Марко переживає зараз деякі труднощі. Не надто серйозні, - поспішно додав він, помітивши, як уважно вона на нього подивилася. - Але за останній рік він зробив кілька не особливо вдалих придбань.

- Ти ж сказав, що він у справах обережний.

- Я сказав - зазвичай обережний. Але від помилок не застрахований ніхто. Він купив деякі антикварні речі - предмети культу, - не перевіривши їхню справжність. Азарт, знаєш, переміг здоровий глузд. Виявилось, що це підробки, і він зазнав деяких збитків.

- Що значить - деякі?

- Втратив понад три мільйони. Якщо хочеш, можу дізнатися точніше. Але я впевнений, що він оговтається. - Рорк знизав плечима, даючи зрозуміти, що три мільйони -

не сума. До цього Єва, для якої три мільйони були сумою астрономічною, ніяк не могла звикнути. - Йому треба просто зосередитися на чомусь одному і трохи стиснутися. По-моєму, гордість його постраждала більше, ніж капітали.

- А якою була частка Тауерс у "Меркурії"?

- На сьогоднішній день? - Він дістав електронний записник і щось порахував. - Десять п'ять-сім.

- Мільйонів?!

- Так, - Рорк злегка посміхнувся. - Природно.

- Бог ти мій! Тепер зрозуміло, чому вона могла дозволити собі жити по-королівськи.

- Марко свого часу дуже вдало вклав її гроші. Він хотів, щоб мати його дітей жила в комфорті.

- Мабуть, у нас із тобою різні уявлення про комфорт.

- Можливо. - Рорк прибрав книжку і встав, щоб налити кави їй і собі. - Ти думаєш, її вбив Марко, щоб компенсувати втрати?

- Гроші - мотив старий, як світ. Я вчора з ним говорила, і мені здалося, що кінці з кінцями не сходяться. Тепер починають сходитися.

Вона взяла чашку з кавою і підійшла до вікна, за яким то наростав, то знову вщухав шум міста. Халат зісковзнув у неї з плеча, і Рорк поправив його.

- Отже, розійшлися вони полюбовно, - продовжувала Єва. - А з чієї ініціативи? Адже католики рідко розлучаються - тим більше коли є діти. Здається, потрібен якийсь дозвіл?

- Звільнення від обітничі, - поправив її Рорк. - Справа не проста, але і в Сесілі, і в Марко були зв'язки в церковних колах.

- Він більше не одружився, - сказала Єва, відставивши чашку вбік. - І я не знайшла жодного натяку на якусь постійну прихильність. А в Тауерс були давні стосунки з Гемметом. Цікаво, як Анжеліні дивився на те, що мати його дітей настільки тісно спілкується з діловим партнером?

- Якби я був на його місці, я б убив партнера.

- Ти - це ти, - зауважила Єва, кинувши на нього пильний погляд. - Ти міг би й обох убити.

- Як ти добре мене вивчила! - Він підійшов до неї й обійняв за плечі. - А щодо фінансів, хочу сказати, що хоч би якою була частка Сесілі в "Меркурії", в Анжеліні - така сама. У них рівні паї.

- Чорт! - Єва на мить задумалася. - І все-таки гроші - це гроші. Доведеться йти цим слідом, поки іншого немає. Що такого цікавого ти побачив? - запитала вона, виявивши, що Рорк не зводить із неї очей.

Рорк нахилився і поцілував її в губи.

- Мені стало шкода Марко, тому що я знаю, про що говорить твій погляд. І знаю, що буває, коли ти в щось упрешся.

- Ти нікого не вбивав, - нагадала вона йому. - Останнім часом.

- А пам'ятаєш, колись ти не цілком була в цьому впевнена. І все ж щось тебе до мене тягнуло... Чорт! - Годинник у нього на руці задзвенів, і він швидко чмокнув її в щоку. - Спогадам віддамося наступного разу. У мене зустріч.

Так, цього в нього не відняти, подумала Єва. Кров гаряча, а голова холодна.

- Отже, побачимося пізніше.

- Вдома?

- Природно. У тебе.

Одягаючи піджак, він намацав у кишені коробочку.

- Мало не забув. Я привіз тобі подарунок з Австралії.

Єва обережно взяла плоску позолочену коробочку, відкрила і здригнулася від подиву.

- Господи Ісусе! Рорк! Ти з глузду з'їхав?

У коробочці лежав діамант. Справжнісінький діамант на золотому ланцюжку. Величезна, розміром з ніготь великого пальця, блискуча крапля.

- Його називають "Сльозою велетня", - сказав він, надягаючи ланцюжок їй на шию. - Цей камінь знайшли півтораєта років тому. Я купив його на аукціоні в Сіднеї. - Рорк відступив і глянув на Єву. - Я знав, що тобі підійде. - Він подивився їй в очі й розсміявся. - Ах так, ти ж хотіла пташку ківі. Обіцяю, наступного разу привезу. - Він нахилився, щоб поцілувати її на прощання, але вона відсторонилася. - Щось не так?

- Це безумство! Я не можу прийняти від тебе такий подарунок.

- Але ти ж іноді носиш прикраси, - він торкнувся пальцем золотої сережки в її вусі.

- Так, але я не купую їх на аукціоні.

- Ах так, - усміхнувся він.

- Забери його.

Єва почала знімати ланцюжок, але Рорк її зупинив:

- Боюся, що він не підійде до мого костюма. Єво, це ж просто подарунок! Він попався мені на очі, коли я думав про тебе. Чорт забирай, та я постійно про тебе думаю! Я його купив, тому що люблю тебе. Боже ти мій, ну коли ти в це нарешті повіриш?

- Більше ніколи так не роби.

"Спокійно, тільки спокійно!" - сказала вона собі. Спалахів його гніву Єва вже не боялася: вона бачила Рорка всяким. Але те, що означав цей камінчик у неї на шиї, лякало її всерйоз.

- Як не чинити, Єво? Як?

- Не смій дарувати мені діаманти! - Єва не могла більше стримуватися. - Не смій змушувати мене приймати те, чого я приймати не бажаю, і бути такою, якою я не бажаю бути! Думаєш, я не розумію, чим ти займаєшся останні кілька місяців? Ти що, вважаєш мене дурепою?

Очі Рорка блиснули яскравіше, ніж діамант у неї на грудях.

- Ні, дурепою я тебе не вважаю. А трусихою - так.

Єва стиснула кулаки. З яким задоволенням вона б заїхала йому по фізіономії, просто для того, щоб він не посміхався так самовпевнено! Але, на жаль, те, що він сказав, було правдою. Тож довелося діяти інакше.

- Ти думаєш, що я звикну до розкоші, шовків і вин, що ти приручиш мене і зробиш залежною? А мені на все це наплювати!

- Я це чудово розумію.

- Не потрібні мені твої частування, твої божевільні подарунки, твої красиві слова! Я зрозуміла твою тактику, Рорк. Ти вирішив: буду казати "я тебе кохаю" доти, доки вона не звикне і не стане зовсім ручною.

- Зовсім ручний? - повторив він крижаним тоном. - Тепер я бачу, що помилився. Ти все-таки дурепа. Ти що, справді думаєш, що мені хочеться показати свою владу? Знаєш, роби що хочеш. Мені набридло. Набридло дивитися, як ти кидаєшся моїми почуттями. Даремно я стільки терпів. Нічого, надалі буду розумнішим.

- Але я ніколи...

- Так, ніколи, - перебив він її. - Ти ніколи не поступалася своєю гордістю і нічого не говорила мені у відповідь. І ця квартира для тебе - притулок, у якому ти в будь-який момент можеш від мене сховатися. Але так більше тривати не може. - Єва відчувала: у ньому говорить зараз не злість і не гіркота. Це була розмова начистоту. - Мені потрібно все - або нічого.

"Тільки без паніки!" - вмовляла себе Єва.

- Що ти хочеш цим сказати?

- Що просто сексу мені недостатньо.

- Це не просто секс, ти ж прекрасно знаєш...

- Нічого я не знаю! Вибір за тобою. Як завжди. Але тільки тепер ти прийдеш сама. Якщо захочеш.

- Ультиматумів я не боюся.

- Дуже шкода. - Він пильно подивився на неї. - До побачення, Єво.

- Ти що, так от і підеш?

- Так. Так ось і піду!

Рорк вийшов, навіть не обернувшись. Захлопнули двері. Кілька секунд Єва стояла нерухомо, промені сонця грали на гранях діаманта. Потім її раптом затрясло. Це від люті, вирішила вона і, зірвавши з себе ланцюжок, жбурнула його на стіл.

Він думав, що вона кине́ться на коліна і благатиме його залишитися? Не дочекається! Єва Даллас на коліна не падає і нікого ні про що не благає!

Раптово її пронизав біль - такий нестерпний, що вона прикрила очі. Їй раптом спало на думку, що вона зовсім не знає себе. "Хто така Єва Даллас насправді? - подумала вона. - І як це дізнатися?"

Вихід був тільки один - більше про це не думати. Нічого іншого не залишається: інакше вона просто не зможе працювати. А що вона без роботи? Ніщо. Єва раптом відчула себе тією маленькою дівчинкою в темній алеї, якою була колись. Самотньою і безпорадною.

Треба піти з головою в справи. Тим паче що їх предостатньо. До кабінету майора Вітні увійшла вже не нещасна жінка, а лейтенант поліції Єва Даллас, яка розслідує вбивство!

- У неї було багато ворогів, шефе.

- А в кого їх немає?

Погляд у нього був зосереджений: горе горем, а робота роботою.

- Фіні склав список засуджених, але спочатку ми хочемо зайнятися її сім'єю і найближчими знайомими. Ті, кого вона засадила за ґрати надовго, цілком могли загорітися бажанням помсти. Далі йдуть ті, кого вона визнала психічно неповноцінними. Дехто з них міг знову опинитися на волі.

- Це потребуватиме чимало комп'ютерного часу, Даллас...

Це був натяк на бюджетні рамки, який Єва вирішила проігнорувати.

- Дякую, що дали мені на допомогу Фіні. Без нього мені б не впоратися. Усе це обов'язково потрібно перевірити, шефе, але мені здається, що напали саме на неї, а не на прокурора.

Вітні відкинувся в кріслі й поглянув на неї вичікувально.

- Думаю, мотиви були особистими. Вона щось приховувала... Невідомо, заради себе самої чи заради когось інше. Але дарма ж вона стерла запис розмови!

- Я читав ваш звіт, лейтенанте. Ви що, вважаєте, що прокурор Тауерс була замішана в якихось протизаконних діях?

- Ви питаєте як її друг чи як начальник?

Вітні зіціп зуби, намагаючись стриматися, і коротко кивнув.

- Чудове запитання, лейтенанте. Як начальник.

- Не знаю, чи було це протизаконним. На цій стадії розслідування мені просто здається, що Тауерс хотіла щось приховати. Це було щось дуже важливе, тому що вона вирушила на зустріч пізно вночі, незважаючи на проливний дощ. Цілком очевидно, що вона не бажала, щоб про це стало відомо. Шефе, мені необхідно поговорити з членами сім'ї жертви і з її найближчими друзями, зокрема і з вашою дружиною.

Вітні розумів, що це неминуче. Усе життя він намагався, щоб те, чим він займається, не зачепило його сім'ю. Але тепер він не міг їх приховувати. Не мав права.

- Моя адреса у вас є, лейтенант. Я зателефоную дружині і попереджу про ваш візит.

- Так, сер. Дякую вам.

Вітні жили в двоповерховому особнячку на тихій вуличці одного з передмість, і Анна Вітні доклала всіх зусиль, щоб будинок був зразковим. У цьому будинку вона ростила своїх дітей, віддавши перевагу материнським обов'язкам перед викладацькою кар'єрою. І зробила цей вибір не тому, що державна допомога, яку виплачують батькам, що присвятили себе дітям, була більшою за зарплату викладача. Вона просто любила своїх дітей і хотіла виростити їх сама.

Тепер, коли діти виросли, вона всі сили віддавала чоловікові й дому, за будь-якої можливості забираючи до себе онуків. Вечорами вона частенько влаштовувала чудові вечери для чоловіка і його друзів: Анна Вітні терпіти не могла самотності.

Але коли приїхала Єва, вона була сама і мала, як завжди, чудовий вигляд - трохи косметики, акуратна зачіска, що дуже пасувала її милому, досі привабливому обличчю. На ній був елегантний лляний комбінезон, а на руці лише одна прикраса - обручка.

- Лейтенант Даллас, чоловік попередив, що ви приїдете, - сказала вона, зустрічаючи Єву.

- Прошу мене вибачити, місіс Вітні.

- Не вибачайтеся. Я дружина поліцейського і все розумію. Проходьте. Я приготувала лимонад. Не знаю, як ви, а я обожнюю власний лимонад.

Анна провела Єву у вітальню, де стояли стільці з прямими жорсткими спинками і такий самий диван.

- Ви знаєте, що панахида завтра о десятій?

- Так, мем. Я там обов'язково буду.

- Уже стільки квітів прислали. Ми домовилися, щоб їх потім передали в... Утім, ви тут не з цього приводу.

- Прокурор Тауерс була вашою близькою подругою?

- І моєї, і мого чоловіка.

- Її діти зараз із вами?

- Так... Вони поїхали з Марко до архієпископа - домовитися про завтрашню службу.

- У них хороші стосунки з батьком?

- Так, цілком.

- Чому ж тоді вони живуть у вас, а не в нього?

- Ми всі вирішили, що так буде краще. Удома - тобто в Марко - все про неї нагадує. Адже коли діти були маленькими, всі вони жили там. І потім, ці репортери... Нашої адреси вони не знають, а нам би не хотілося, щоб вони чіплялися до дітей. Бідолаху Марко репортери просто осаджують. Завтра, звісно, цього не уникнути... - Вона судорожно стиснула руки. - Але нічого не поробиш. Діти досі в шоці. Навіть Ренделл. Ренделл Слейд - наречений Мірини. У них із Сесілі були чудові стосунки.

- Він теж тут?

- Не може ж він залишити Мірину в такий момент! Вона сильна дівчина, лейтенант, але навіть сильним людям часом необхідна опора.

Єва, яка негайно згадала про Рорка, зібрала волю в кулак, заборонила собі про нього думати і продовжувала розпитувати Анну, тільки голос у неї став трохи напруженішим.

- Як ви думаєте, чому Сесілі Тауерс опинилася вночі у Вест-Енді?

- Я весь час намагаюся зрозуміти, навіщо вона туди поїхала, - задумливо промовила Анна. - Сесілі була людиною сильною і впертою, але нерозважливих вчинків не робила ніколи.

- Вона багато чого вам розповідала?

- Ми були як сестри.

- А якби вона або хтось із її близьких потрапив у біду, ви б про це дізналися?

- Думаю, так. Але спочатку вона стала б діяти сама, принаймні - спробувала б. - В Анни в очах стояли сльози, але вона намагалася стриматися. - Хоча рано чи пізно вона б усе мені виклала.

"Якби в неї був на це час", - подумала Єва.

- Ви не пам'ятаєте, її ніщо не турбувало останнім часом?

- Нічого особливого. Хіба що весілля дочки. Що ж, діти дорослішають, ми старіємо. Ми всі жартували, що Сесілі скоро стане бабусею. Та ні, - розсміялася Анна, помітивши Евін погляд, - Міріна не вагітна. Хоча мати її була б цьому тільки рада. І про Девіда вона завжди турбувалася. Чи влаштується він у житті? Чи буде щасливим?

- А він щасливий?

Обличчям Анни пробігла тінь, і вона опустила очі.

- Девід дуже схожий на батька. Любить мотатися по світу. Багато їздить у справах, буде якісь плани. Коли Марко вирішить відійти від справ, думаю, його місце займе Девід.

Вона зам'ялася, немов хотіла щось додати, але передумала і змінила тему:

- А Міріна, навпаки, воліє сидіти на одному місці. У неї свій бутик у Римі. Там-то вона і познайомилася з Ренделлом. Він модельєр. Її магазин зараз торгує тільки його продукцією. Дуже талановитий молодий чоловік. Це, до речі, його модель, - додала Анна, показуючи на свій комбінезон.

- Чарівна річ. Отже, ви вважаєте, що в прокурора Тауерс не було підстав тривожитися за дітей? Ні про які неприємності, які їй довелося б залагоджувати, ви не знаєте?

- Неприємності? Ні, нічого такого. У них усе чудово.

- А її колишній чоловік? Здається, у нього справи йдуть не надто гладко?

- У Марко? - Анна знизала плечима. - Упевнена, що він з усім упорається. Знаєте, я, на відміну від Сесілі, у бізнесі нічого не тямлю.

- А вона розбиралася?

- Зрозуміло. Сесілі завжди хотіла знати, як саме йдуть справи, і на все мала власну точку зору. Я завжди дивувалася, як вона стільки всього тримає в голові. Якщо у Марко і були труднощі, то вона про них знала і напевно запропонувала б що-небудь, щоб поправити справи. Вона була такою розумницею... - у Анни затремтів голос, і вона прикрила рот долонею.

- Вибачте, місіс Вітні.

- Нічого, мені вже краще. Знаєте, дуже допомагає те, що її діти тут. Мені здається, що і я їм допомагаю. На жаль, я не вмію робити того, що робите ви, і знайти вбивцю не зможу. Але підтримати дітей - зможу.

- Їм пощастило, що є ви, - тихо сказала Єва, сама здивувавшись власним словам. Дивно, їй чомусь раніше здавалося, що Анна Вітні - просто зануда. - Пані Вітні, ви не могли б розповісти мені про стосунки прокурора Тауерс із Джорджем Гемметом?

- Вони були близькими друзями, - стримано сказала Анна.

- Містер Геммет сказав мені, що вони були коханцями.

Анна зітхнула. Вона явно воліла не вдаватися в подробиці чужого інтимного життя.

- Ну що ж, якщо він сам сказав... Так воно й було. Але я завжди вважала, що він їй не пара.

- Чому?

- Надто вже собі на умі. Ні, я чудово ставлюся до Джорджа, він був Сесілі чудовим другом... Але хіба жінка може бути по-справжньому щасливою, якщо майже щовечора їй доводиться повертатися в порожню квартиру, в порожнє самотнє ліжко? Їй потрібен був не просто друг, їй потрібен був супутник життя! Джорджа таке становище цілком влаштовувало. І Сесілі переконала себе в тому, що і їй це підходить.

- А насправді це було не так?

- Це не повинно було бути так! - відповіла Анна доволі різко - мабуть, згадала старі суперечки з подругою. - Скільки разів я їй казала, що життя не тільки в роботі. Вона просто ставилася до Джорджа не настільки серйозно, щоб ризикувати.

- Ризикувати?

- Я маю на увазі світ почуттів, - пояснила Анна. - Ви, поліцейські, все-таки занадто буквально все розумієте. Вона хотіла, щоб у житті її було все розкладено по полицках. А коли живеш із кимось разом, завжди виникають тертя.

- Мені здалося, що містер Геммет дуже її любив.

- Якщо любив, чому не наполягав на своєму?! - у голосі Анни знову задзвеніли сльози. - Тоді вона не померла б так, зовсім одна! Вона не була б сама.

Єва виїхала з тихого провулка, вирулила на узбіччя і різко загальмувала. Їй треба було подумати. Не про Рорка, запевняла вона себе. Про це думати нічого. Усе вирішено.

Повернувшись до відділку, потрібно буде насамперед запросити інформацію про Девіда Анжеліні. Якщо він так схожий на батька, може, і він втратив на чомусь велику суму? Заодно непогано б дізнатися побільше про Ренделла Слейда і бутік у Римі.

Якщо щось її насторожить, вона перегляне списки тих, хто літав з Європи до Нью-Йорка за останні кілька днів.

Чорт забирай, жінка, у якої все гаразд, не стане йти з дому посеред ночі!

Зосереджено обмірковуючи розмову з Анною, Єва поглядала у вікно. Навколо росли густі розлогі дерева, стояли двоповерхові будиночки з крихітними палісадниками.

Напевно, люди, які провели дитинство в такому ось тихому куточку, виростають захищеними, впевненими в собі. А вона до восьми років поневірялася з однієї брудної кімнатки в іншу і, мабуть, від цього стала такою нервовою і смиканою...

Звісно, можливо, і в цих будиночках живуть батьки, які заходять у спальні до своїх доньок. Тільки віриться в це насилу. Ці батьки не смердять дешевим віскі і потім не лізуть жирними лапами донькам під сукні!

Єва раптом зрозуміла, що сидить, розгойдуючись з боку в бік, і ледь не плаче.

Ні, вона не стане цього робити! Не згадуватиме! Назавжди забуде це обличчя, що дивиться на неї з темряви, руки, що затискають їй рота... Адже вона давно переконала себе, що все це відбувалося з кимось іншим - з якоюсь маленькою дівчинкою, чийого імені вона навіть не пам'ятає. А якщо дозволить собі згадати, то знову перетвориться на безпорадну дитину, і Єва більше не буде...

Раптово до неї донісся звук розбитого скла. Якби Єва не була настільки охоплена почуттям жалю до себе самої, вона б, напевно, раніше помітила жінку, яка щойно кинула камінь у вікно одного з будиночків і тепер обережно витягує осколки.

Єва чортихнулася про себе. Угроздило ж її зупинитися саме тут! Не вистачало їй тільки зайвої писанини з приводу затримання на вулиці...

Але потім вона подумала про людей, які повернуться додому і зрозуміють, що їх пограбували.

Важко зітхнувши, Єва вилізла з машини.

Коли вона підійшла до будинку, жінка вже наполовину влізла у вікно. Охоронний пристрій було заблоковано найпростішим глушником, який можна купити на будь-якому розвалі. "Які ж ці приміські жителі наївні!" - подумала Єва, похитавши головою, і вхопила злодійку за ногу.

- Забули вдома ключ, мем?

У відповідь їй щосили лягнули ногою - добре ще, що не в обличчя. Вона впала на клумбу з першими тюльпанами, а злодійка вилетіла з вікна, як корок із пляшки, і помчала галявиною.

Якби не біль у плечі, Єва, напевно, відпустила б її з миром. Але зараз, розлютившись, вона наздогнала кривдницю, схопила за плечі, і вони обидві покотилися прямо по клумбі з яскраво-жовтими маргаритками.

- Забери свої мерзенні лапи, а то вб'ю!

Цілком можливо, подумала Єва. Жінка була важчою за неї фунтів на двадцять. Тож, щоб уникнути непотрібних ускладнень, Єва швидко притиснула їй шию ліктем до землі і показала свій значок:

- Вас заарештовано.

Жінка кинула на неї погляд, сповнений ненависті.

- Якого біса тут треба міській поліції?! Що, сука, забула, де Мангеттен?

- Видно, заблукала.

Вирішивши зробити собі маленьке задоволення, Єва викликала по рації патруль, так і не прибравши ліктя з горла затриманої.

Наступного ранку плече нило немилосердно. Довелося визнати, що кілька зайвих годин, які вона просиділа з Фіні за комп'ютером, і ніч, проведена в самотніх біганнях по ліжку, становища не покращили, а тільки погіршили. До ліків Єва завжди ставилася з недовірою, але все-таки прийняла болезаспокійливу пігулку перед тим, як вирушити до церкви.

Напередодні вони з Фіні знайшли-таки дещо цікаве. Девід Анжеліні за останні півроку тричі знімав з рахунку великі суми, всього на один мільйон шістсот тридцять два долари. Що становило три чверті всіх грошей на його рахунку.

Інформацію на Ренделла і Мірину продовжували збирати, але, судячи з усього, обидва були чисті. Така собі щаслива парочка на порозі весілля!

Одному богу відомо, як можна бути щасливим на порозі чого б то не було, похмуро думала Єва, одягаючи сірий костюм.

"А гудзика так і не вистачає!" - зрозуміла вона, застібаючи піджак. І згадала, що гудзик у Рорка - він зберігає його як талісман. Вона була в цьому костюмі, коли вперше його побачила. І, до речі, теж на панахиді...

Гаразд, зрештою можна не застібатися, вирішила Єва, швидко провела щіткою по волоссю і поспішила геть - із квартири і від спогадів.

Коли вона приїхала, у соборі було вже повно народу. Поліцейські в парадній формі оточили три квартали П'ятої авеню. Схоже на почесну варту, подумала Єва. На честь тієї, кого навіть копи поважали... Рух перекрили, а репортери вишикувалися вздовж тротуару, немов демонстранти. Після того як її зупинили втретє, Єва причепила значок на лацкан і до собору дісталася вже відносно спокійно.

Церкви її мало цікавили. Крім того, у церкві вона чомусь починала відчувати незрозуміле почуття провини.

У повітрі стояв густий аромат воску й ладану. Деякі звичаї здаються давніми як світ, подумала Єва, сідаючи в дальній кут. Вона вирішила не турбувати сьогодні вранці нікого з родини Сесілі, а просто подивитися, як поводитимуться присутні.

Голос священника гулко лунав під склепіннями собору, йому луною відповідала паства. Єва уважно розглядала присутніх. З того місця, де вона сиділа, було добре видно родину покійної. Підійшов Фіні й сів поруч, Єва нахилилася до нього.

- Он Анжеліні, - шепнула вона. - Поруч, мабуть, дочка.

- А праворуч від неї - наречений?

- Швидше за все.

Дівчина була худенькою, із золотистим, як у матері, волоссям, у чорній сукні нижче колін. Ні вуалі, ні темних окулярів, тож видно було припухлі від сліз, почервонілі очі. Горе, просте неприкрите горе...

Поруч із нею стояв, підтримуючи її за плечі, Ренделл Слейд. Обличчя майже зухвало красиве, очі з важкими повіками, великий ніс, різко окреслене підборіддя. Він здавався досить масивним, але дівчину обіймав дбайливо й ніжно.

Девід стояв по інший бік від Анжеліні, відступивши трохи назад. Він дивився прямо перед собою, і обличчя його не виражало нічого. Трохи нижчий за батька і теж брюнет. Самотня людина, подумала Єва. Дуже самотня...

Останнім у цьому ряду був Джордж Геммет. Позаду стояли майор Вітні, його дружина та їхні діти.

Єва знала, що й Рорк тут: помітила його біля проходу, поруч із якоюсь сліпучою блондинкою. Кинувши погляд у його бік, Єва побачила, що він сказав щось своїй сусідці, і вона уткнулася обличчям йому в плече.

Єва відчула укол ревності і, розлютившись на себе саму, відвела погляд. І тут же побачила Сі Джея Морса.

- Чорт забирай, а цей виродок як сюди пробрався?!

Фіні, будучи добропорядним католиком, почувши лайку, поморщився.

- Хто?

- Морс!

Фіні обернувся і побачив репортера.

- Тут стільки народу, що його запросто могли прийняти за далекого родича загиблої.

Єва подумала, чи не виставити його геть - просто так, заради задоволення, - але вирішила, що галас, який здійметься, буде репортерці тільки на руку.

- Хрін з ним.

Фіні здригнувся, немов його вщипнули.

- Господи Ісусе, Далласе, ти ж у церкві! Май хоч трохи поваги...

Єва глянула на Мірину, яка прикрила рукою очі.

- Поваги в мене достатньо, - прошепотіла вона. - Цілком достатньо.

Єва тихенько піднялася і, обійшовши Фіні, попрямувала до виходу. Коли він її наздогнав, вона вже давала якісь вказівки одному з охоронців.

- Щось трапилося?

- Просто вийшла подихати. - Їй завжди здавалося, що в церкві пахне мерцями. - І пройдисвіта вирішила-таки провчити, - вона обернулася до Фіні й усміхнулася. - Веліла охоронцям його знайти. Вони конфіскують усі записувальні та передавальні пристрої, які будуть при ньому виявлені. Згідно із законом про охорону приватного життя.

- Ти його цим тільки розлютиш.

- Ось і чудово! Він мене теж давно злить. - Вона з полегшенням зітхнула і почала розглядати натовп журналістів на іншій стороні вулиці. - Ніколи не погоджуся, що публіка має право знати все про всіх. Але ці репортери хоча б грають за правилами і виявляють якусь повагу до сім'ї покійної.

- Я так зрозумів, що ти всередину вже не повернешся?

- Мені там більше робити нічого.

- Я думав, ти будеш із Рорком...

- З якого дива?!

Фіні мовчки кивнув і поліз у кишеню по горішки.

- Так ось чому ти бісишся, дитинко!

- Не розумію, про що ти... До речі, а що це була за блондинка з ним поруч?

- Поняття не маю. Але виглядає непогано. Хочеш, щоб я дізнався?

- Заткнися, а? - Вона засунула руки в кишені. - Дружина Вітні сказала, що після цвинтаря вони зберуться вузьким колом у них вдома. Ми з тобою теж запрошені. Як ти думаєш, скільки це ще триватиме?

- Не менше години.

- Тоді я встигну заїхати у відділок. Зустрінемося у шефа за дві години.
- Слухаюся і підкоряюся.

У вузькому колі виявилось чоловік сто. Подавали закуски і напої. Анна Вітні, як завжди, бездоганна господиня, побачивши Єву, негайно поспішила до неї. Говорила вона тихо, продовжуючи ввічливо посміхатися:

- Дуже рада, що ви прийшли, лейтенанте. Сподіваюся, ви не станете займатися своїми розпитуваннями тут і зараз?

- Місіс Вітні, я постараюся бути наскільки можливо тактовною. Але що швидше я закінчу опитування, то швидше ми знайдемо вбивцю прокурора Тауерс.

- Її діти вбиті горем! Бідолашна Мирина ледве тримається на ногах. Було б набагато доречніше, якби...

- Анно, - майор Вітні поклав руку на плече дружини, - дозволь лейтенанту Даллас зайнятися своїми обов'язками.

Анна мовчки понизила плечима і відійшла.

- Ви маєте її вибачити: сьогодні ми поховали нашого найближчого друга.

- Я розумію, шефе. І постараюся не зайняти багато часу.

- Будьте уважнішими до Мірини, Даллас. Вона зараз дуже вразлива.

- Так, сер. Може, я поговорю спочатку з нею?

- Гарзд. Я покличу вас.

Залишившись сама, Єва пішла в хол і одразу ж натрапила на Рорка.

- Моя повага, лейтенанте!

Вона глянула на два келихи вина в його руках і холодно зауважила:

- Я на службі, Рорк.

- Розумію. Це не вам.

Єва обернулася в той бік, куди дивився він, і побачила блондинку, яка сиділа в куточку.

- Природно, - усміхнулася вона і відчула, що навіть не блідне, а зеленіє. - Ви часу не гасте!

Єва вже зробила крок убік, але Рорк утримав її за руку. І голос, і погляд його були холодно-ввічливими.

- Сюзанна - наш спільний друг, мій і Сесілі. Вона вдова поліцейського, убитого в перестрілці. Сесілі тоді домоглася засудження вбивці.

- Сюзанна Кімболл? - згадала Єва. - Її чоловік був хорошим поліцейським...

- Кажуть, - Рорк глянув на її костюм і посміхнувся краєчком рота. - А я сподівався, що ви його спалили. Сірий - не ваш колір, лейтенант.

- Я сюди прийшла не моделі демонструвати! Прошу вибачення...

Але він ще міцніше стиснув її руку.

- Зверніть увагу на карткові борги Ренделла Слейда. Він заборгував досить великі суми. Як і Девід Анжеліні.

- Це точно?

- Абсолютно точно. Він винен одному з моїх казино в Лас-Вегасі чималі гроші. До речі, кілька років тому в тому ж Лас-Вегасі був скандальчик, пов'язаний із рулеткою та якоюсь рудоволосою дамою...

- Що за скандальчик?

- Ви поліцейський, - сліпуче посміхнувся Рорк, - ви і з'ясовуйте.

Він попрямував до вдови Кімболла, яка чекала на нього, а до Єви підійшов майор Вітні.

- Мірина в моєму кабінеті, - шепнув він. - Я обіцяв, що ви її не будете затримувати довго.

- Не буду.

Намагаючись не думати про Рорка, вона пішла за майором.

Домашній кабінет Вітні здавався не таким спартанським, як робочий, але було видно, що смак у нього суворий. Стіни були пофарбовані бежевою фарбою, килим - трохи темніший, а стільці - коричневі. Робочий стіл стояв у центрі кімнати.

У кутку на дивані сиділа Міріна Анжеліні у своєму траурному вбранні. Вітні підійшов до неї, взяв за руку, щось сказав і вийшов, кинувши на Єву попереджувальний погляд.

- Міс Анжеліні, - звернулася до неї Єва, - я знала вашу матір, працювала з нею і завжди нею захоплювалася.

- Як і всі, - відповіла Мирина слабким голосом. Її темні, майже чорні очі дивилися в порожнечу. - Крім убивці. Прошу вибачити, але, боюся, я мало чим зможу вам допомогти, лейтенант Даллас. Мене вмовили прийняти транквілізатори. Я ледве тримаюся на ногах.

- Ви були близькі з матір'ю?

- Вона була найчудовішою жінкою з усіх, кого я знаю. Як я зможу впоратися з усім цим?!

Єва підійшла до Мірини ближче і сіла на один зі стільців.

- Я чудово розумію ваш стан.

- Батько хоче, щоб ми публічно демонстрували свою витримку. - Мірина відвернулася до вікна. - А я його підводжу. Батькові завжди так важливо, щоб усе мало пристойний вигляд...

- Ваша мати багато для нього значила?

- Так. Вони були дуже тісно пов'язані - і сім'єю, і роботою. Розлучення нічого не змінило. Він страждає... - Міріна судорожно зітхнула. - Приховує це, бо гордий, але страждає. Він любив її. Ми всі її любили.

- Міс Анжеліні, розкажіть про вашу останню зустріч із матір'ю. Про що ви говорили, у якому вона була настрої?

- За день до її смерті ми базікали не менше години. Обговорювали моє весілля... - У неї по щоках покотилися сльози. - Я надіслала їй ескізи костюмів - для нареченої, для матері нареченої... Це моделі Ренделла. Ми розмовляли про них. Вам, напевно, це здається вульгарним? Востаннє я говорила з матір'ю про вбрання!

- Це зовсім не пішло. Навпаки, дуже мило і зворушливо.

- Ви справді так думаєте?

- Так.

- А ви з матір'ю про що розмовляєте?

- У мене немає матері. І ніколи не було.

Мирина здивовано глянула на неї.

- Як дивно... І як же ви справляєтеся?

- Я... - Хіба можна пояснити те, що просто є, і все? - У вас це напевно буде інакше, міс Анжеліні, - м'яко сказала Єва. - Коли ви говорили з матір'ю, чи не згадувала вона про те, що хтось або щось її турбує?

- Ні. Про її роботу ми взагалі рідко розмовляли. Право, мене це ніколи особливо не цікавило. Мама дуже раділа тому, що я скоро прилечу, ми багато сміялися... Я прекрасно знаю, якою вона поставала перед оточуючими, але це був професійний імідж. У житті вона була набагато м'якшою, розкутішою. Я жартувала з приводу Джорджа Хеммета, говорила, що Ренделл може зробити вінчальну сукню і для неї...

- А як вона на це реагувала?

- Сміялася разом зі мною. Мама взагалі любила сміятися, - вимовила Мірина майже сонним голосом: мабуть, транквілізатори почали діяти. - Вона сказала, що їй величезне задоволення приносить бути матір'ю нареченої і зовсім не хочеться ставати нареченою самій. Вона чудово ставилася до Джорджа, думаю, їм було добре разом. Але, здається, вона його не любила.

- Чому?

- Ну, не знаю... - Міріна ледь помітно посміхнулася, погляд у неї затуманився. - Коли когось кохаєш, хочеш завжди бути з ним, чи не так? Хочеш бути частиною його життя і так далі. Вона цього не хотіла - ні з Джорджем, ні з кимось іншим.

- А містер Геммет? Він цього хотів?

- Не знаю. Може бути. Але він задовольнився тим, що було, пустив усе на волю хвиль. Ой, здається, я сама зараз ніби хвилями пливу, - прошепотіла Мірина. - Мені здається, я вже десь не тут...

Єві потрібно було, щоб Мірина протрималася ще трохи. Вона взяла зі столу склянку води й подала Мірині.

- Скажіть, те, що вони були близькими, не впливало на стосунки Хеммета з вашим батьком? Або на стосунки батька і матері?

- Це... це все було трохи ніяково, але доволі зручно, - Міріна знову посміхнулася. Вона абсолютно розслабилася і майже засинала. - Дивно звучить, так? Але ви не знаєте мого батька. Він нізащо не опуститься до того, щоб переживати з цього приводу. Він досі з Джорджем у дружніх стосунках.

Вона глянула на склянку в себе в руці, ніби щойно її помітила, і зробила маленький ковток.

- Не знаю, як би він повівся, якби вони вирішили одружитися... Але зараз це вже не важливо.

- Ви якось пов'язані з бізнесом батька, міс Анжеліні?

- Так, я займаюся модою. Роблю всі закупівлі для магазинів у Римі та Мілані, вирішую, що завозити в магазини Нью-Йорка і Парижа, і так далі. Їжджу на виставки, на покази мод, але взагалі-то подорожувати не люблю. Особливо літати на літаку. А ви?

Єва зрозуміла, що від Мірини навряд чи вдасться багато чого домогтися.

- Я майже ніколи не літаю.

- Ой, це так жахливо! А ось Ренделл обожає далекі польоти. Про що я говорила? - Вона здригнулася, і Єва ледь встигла підхопити склянку, що випала з її руки. - Ах так, про покупки. Я люблю купувати одяг. Все інше в бізнесі мені нецікаво.

- Ваші батьки і містер Геммет були власниками акцій у компанії "Меркурій"?

- Так. Ми завжди користуємося "Меркурієм" під час пересилання товару. - Вона прикрила очі. - Це швидко і надійно.

- Чи не знаєте ви про які-небудь фінансові труднощі вашої сім'ї, пов'язані з цією або якоюсь іншою компанією?

- Ні, ні про що подібне я не чула.

Єва вирішила, що настав час поставити найважче запитання:

- Ваша мати знала про карткові борги Ренделла Слейда?

Уперше за всю розмову Мірина стрепенулася. В очах її блиснула лють, сонливість як рукою зняло.

- Борги Ренделла жодним чином не стосувалися моєї матері! Це справа тільки його і моя.

- Ви їй нічого не говорили?

- Навіщо розповідати про те, з чим ми в змозі розібратися самі? Так, Ренделл пристрасний гравець, але з цим можна впоратися. Він більше не грає.

- А борги великі?

- Їх виплачують, - глухо сказала Мірина. - Усе обумовлено.

- Ваша мати була багатою жінкою. Ви успадкуєте значну частину її статків і зможете швидко розправитися з боргами.

Чи то транквілізатори, чи то горе притупили кмітливість Мірини. Натяку в словах Єви вона навіть не помітила.

- Так, але матері ж у мене не буде! Не буде мами. І на нашому весіллі її не буде. Просто не буде... - повторила вона і тихо заплакала.

Девід Анжеліні зовсім не був схожий на сестру. Єві відразу стало зрозуміло, що це людина, яку ображає навіть думка про те, що їй доведеться розмовляти з поліцейським.

У кабінеті Вітні він сів за письмовий стіл навпроти Єви і відповідав на запитання коротко, підкреслено ввічливо.

- Цілком очевидно, що це зробив якийсь маніяк, проти якого вона виступала обвинувачем, - заявив він.

- Вам не подобалася професія матері?

- Ніколи не розумів, чому вона цим займалася. Навіщо їй це було потрібно? - Девід зробив ковток зі склянки, яку приніс із собою. - Але вона не кидала свою роботу, і врешті-решт це її і згубило.

- Коли ви бачили матір востаннє?

- Вісімнадцятого березня. У свій день народження.

- Ви спілкувалися з нею пізніше?

- Я розмовляв із нею приблизно за тиждень до смерті. Просто зателефонував. Ми передзвонювалися щотижня.

- І в якому вона була настрої?

- У прекрасному! Багато говорила про майбутнє весілля! Мама нічого не робила наполовину. Вона планувала весілля так само ретельно, як готувалася до своїх судових розглядів. Здається, навіть сподівалася, що це й на мене перекинеться...

- Що саме?

- Матримоніальна лихоманка. Під обладунками прокурора ховалася дуже романтична натура. Вона все чекала, коли ж я зустріну свою половину і обзаведуся сім'єю. А я їй сказав, що сім'ю нехай заводять Міріна з Ренделлом, а я поки що заручений із бізнесом.

- Ви багато працювали в "Анжеліні експортс" і, вочевидь, добре обізнані про фінансові труднощі компанії.

Девід напружився.

- Це тимчасові проблеми, лейтенант. Нічого серйозного.

- У мене є інформація про те, що це серйозні проблеми.

- "Анжеліні експортс" твердо стоїть на ногах. Просто настав час реорганізувати компанію, дещо змінити сферу діяльності. Чим нині ми й займаємося. - Він недбало змахнув рукою. - Деякі наші співробітники припустилися помилок, які цілком можна виправити. І до справи моєї матері це не має жодного стосунку.

- Розглядати всі можливі варіанти - це мій обов'язок, містере Анжеліні. Після вашої матері залишилися значні статки. І частина його перейде вам і вашому батькові.

Девід різко піднявся.

- Якщо ви здатні припустити, що хтось із членів сім'ї міг заподіяти моїй матері якусь шкоду, то майор Вітні припустився жахливої помилки, доручивши розслідування вам!

- Ви маєте право мати власну думку. Ви граєте в азартні ігри, містере Анжеліні?

- А вам яке до цього діло?

Сідати він явно не збирався, тому Єва теж встала.

- По-моєму, я поставила досить просте запитання.

- Так, час від часу граю, як і безліч інших людей. Це допомагає мені розслабитися.

- У вас великі борги?

Він судорожно стиснув склянку.

- Я думаю, на цій стадії допиту моя мати порадила б мені скористатися послугами адвоката.

- Це ваше право. Я ні в чому вас не звинувачую, містер Анжеліні. Мені відомо, що в ніч загибелі вашої матері ви були в Парижі. - Їй також було добре відомо, що літаки через Атлантику літають щогодини. - У мої обов'язки входить скласти повну картину того, що відбувається. Ви не зобов'язані відповідати на моє запитання. Але мені не важко буде отримати інформацію, яка мене цікавить, в інший спосіб.

- Вісімсот тисяч доларів, плюс-мінус кілька сотень, - процідив він крізь зуби.

- Ви не в змозі розплатитися з боргами?

- Я не волоцюга і не жебрак, лейтенант Даллас! - сказав він жорстко. - Цю проблему буде вирішено досить скоро.

- Ваша мати знала про це?

- Я не дитина, лейтенант, який біжить до матері, розбивши коліно!

- Ви з Ренделлом Слейдом грали разом?

- Раніше так. Але моя сестра не схвалює цієї пристрасті, і Ренделл грати кинув.

- Попередньо наробивши боргів?

Девід кинув на неї холодний погляд.

- Мені про це нічого не відомо, і справи Ренделла я з вами обговорювати не збираюся.

"Усе тобі відомо", - подумала Єва, але вирішила поки що залишити цю тему.

- А скандал у Лас-Вегасі кілька років тому? Ви були там?

- У Лас-Вегасі? - Девід глянув на неї нерозумно.

- Щось пов'язане з рулеткою.

- Я буваю в Лас-Вегасі, але ні про який скандал мені нічого не відомо.

- А взагалі ви граєте в рулетку?

- Ні, це безглузда гра. Хоча Ренді подобається. Я особисто віддаю перевагу блек-джеку.

Ренделл Слейд не справляв враження дурня. Він здався Єві одним із тих, хто змете на своєму шляху все, що може йому перешкодити. І художників-модельєрів вона уявляла собі зовсім не такими. Одягнений він був просто - у чорний костюм без усяких новомодних тасьм і оздоблень. Руки в нього були великі й сильні - руки радше робітника, ніж художника.

- Сподіваюся, ви не затримаєте мене надовго, - сказав він тоном людини, яка звикла розпоряджатися. - Міріна погано почувається, вона лежить нагорі, і мені не хотілося б залишати її саму.

- Так, я вас не затримаю.

Єва не стала заперечувати, коли Ренделл дістав портсигар із десятима тонкими чорними сигаретами. Вона тільки зазначила про себе, що він закурив, не запитавши її дозволу.

- Які у вас були стосунки з прокурором Тауерсом?

- Друзні. Вона мала незабаром стати моєю тещею. Ми обидва дуже любили Мирину.

- Ви їй подобалися?

- У мене немає причин вважати інакше.

- Ваше професійне становище зміцнилося після того, як ви стали працювати з "Анжеліні експорте"?

- Мабуть, так. - Він випустив тонку цівку диму. - Але мені хочеться думати, що Анжеліні виграв від нашої співпраці не менше за мене. - Ренделл кинув погляд на Євин сірий костюм. - Ні колір, ні крій вам не личать. Я б порадив вам поглянути на мою колекцію прет-а-порте тут, у Нью-Йорку.

- Дякую вам, я це врахую.

- Ненавиджу, коли гарненька жінка погано одягнена. - Ренделл усміхнувся, і Єва раптом побачила, яким він може бути чарівним. - Вам пасуватиме щось яскраве й струмливe. У вас така фігура, що ви можете це собі дозволити.

- Так, мені це вже говорили, - буркнула вона, згадавши про Рорка. - Ви, здається, збираєтеся взяти за дружину дуже багату жінку?

- Я збираюся взяти за дружину жінку, яку люблю.

- Як вдало, що вона до того ж багата!

- Ви маєте рацію.

- А гроші, наскільки я знаю, вам потрібні...

- Скажіть, кому вони не потрібні! - він говорив абсолютно спокійно, без тіні роздратування.

- У вас борги, містер Слейд. Борги великі, якщо не сказати величезні, і виплатити їх буде нелегко.

- Абсолютно точно. - Він знову випустив дим. - Адже я азартний гравець, лейтенант, можна сказати - запійний. Але став на шлях виправлення! Я пройшов курс психотерапії - спасибі Мірині. І не грав уже два місяці і п'ять днів.

- Ви грали в рулетку?

- На жаль. Зокрема - і в рулетку.

- Яку приблизно суму ви винні?

- Близько п'ятисот тисяч.

- А скільки успадкує ваша наречена?

- Ймовірно, рази в три більше. До цього треба додати акції та паї, які ніхто не стане перетворювати на готівку. Тож убивство матері моєї нареченої цілком допомогло б мені виплутатися з фінансових труднощів. - Він із задумливим виглядом загасив сигарету. - Утім, контракт на випуск моєї нової серії одягу теж допоміг би. Гроші не так багато для мене значать, щоб через них убивати.

- А гра для вас багато значила?

- Гра - вона як красива жінка. Хвилююча, бажана, примхлива. Але в мене був вибір: гра або Мірина. А заради Мірини я готовий на все.

- На все?

Він подивився на неї з розумінням і кивнув:

- На все.

- Вона знає про скандал у Лас-Вегасі?

Ренделл раптово зблід.

- Це було майже десять років тому. І жодного стосунку до Мірини не мало. Взагалі ні до чого стосунку не мало!

- Отже, ви їй нічого не розповідали?

- Я тоді її не знав. Я був молодий і дурний і заплатив за свою помилку сповна.

- Можливо, ви поясните мені, містере Слейд, що це була за помилка?

- Це не має жодного стосунку до цієї справи.

- І все-таки ви мене дуже зобов'язжете.

- Чорт забирай, одна-єдина ніч! Лише одна ніч! Я випив тоді забагато, та ще мав дурість змішувати алкоголь із наркотиками... Коротше кажучи, одна жінка наклала на себе руки. Було доведено, що вона сама ввела собі занадто велику дозу.

"Дуже цікаво", - подумала Єва.

- Але ви були там?

- Так. Я познайомився з нею в казино. Того вечора я програвся в пух, і ми посварилися. Я ж кажу, що був тоді занадто молодий! Звинувачував її у своїх невдачах, здається, навіть погрожував їй. Ми лаялися на людях, потім вона вдарила мене, а я - її. Пишатися тут справді нічим. Більше я нічого не пам'ятаю.

- Не пам'ятаєте, містере Слейд?

- Я пам'ятаю тільки, що прокинувся в якійсь смердючій кімнатці. Ми лежали голі в ліжку. І вона була мертва... Коли увійшли охоронці, я все ще перебував під дозою. Напевно, я їх сам і викликав. Вони все сфотографували. Потім мені сказали, що, коли справу було закрито і з мене зняли звинувачення, знімки знищили. Я майже не знав цю жінку, - додав він. - Просто підчепив її в барі. Мій адвокат з'ясував, що вона була професійною повією, але без ліцензії і промишляла виключно в казино.

Ренделл прикрив очі.

- Невже ви думаєте, мені хочеться, щоб Мирина дізналася, що мене хоч і безпідставно, але звинувачували у смерті повії?

- Ні, - тихо сказала Єва. - Не думаю...

Коли Єва вийшла з кабінету Вітні, біля дверей на неї чекав Геммет. Здавалося, що шоки його ввалилися ще більше, і колір обличчя був землистий.

- Чи не приділите мені хвилинку, лейтенанте?

Вона жестом запросила його увійти і зачинила двері.

- У вас був важкий день, Джордже...

- Так, жахливий! Я хотів запитати, мені просто необхідно знати... Ви знайшли що-небудь?

- Розслідування триває. Але мені нічого вам повідомити, крім того, про що ви дізнаєтеся із засобів масової інформації. Повірте, ми робимо все, що в наших силах.

- Але ви розмовляли з Марко, з дітьми, навіть із Ренді. Якщо вони повідомили вам щось, що може пролити світло на цю справу, я маю право дізнатися!

"Що це? - подумала Єва. - Нерви? Чи горе таке велике?"

- Ні, - відповіла вона тихо. - Такого права у вас немає. Я не можу і не вважаю за потрібне повідомляти вам інформацію, отриману під час розслідування.

- Але йдеться про вбивство жінки, яку я кохав! - вибухнув він, і обличчя його почервоніло. - А якби вона була моєю дружиною?

- Ви збиралися одружитися, Джордже?

- Ми це обговорювали. - Він прикрив обличчя рукою, пальці в нього тремтіли. - Але щоразу щось заважало: чергова справа в суді, новий обвинувальний висновок... Здавалося, що стільки часу попереду!

Хеммет стиснув кулаки і відвернувся.

- Вибачте, що я підвищив голос. Я зовсім не в собі...

- Усе нормально, Джордже. Мені, право, дуже шкода.

- Її немає, - сказав він ледь чутно. - Її більше немає.

Єві нічого не залишалося, окрім як залишити його наодинці з самим собою. Вона вийшла, тихо прикривши за собою двері. Від втоми ніла шия.

Прямуючи до своєї машини, Єва помітила Фіні.

- Тобі доведеться дещо з'ясувати, - сказала вона йому, коли вони йшли до воріт. - Стара справа, десятирічної давнини. Історія в одному з казино Лас-Вегаса.

- Щось конкретне, Далласе?

- Секс, скандал і, мабуть, самогубство. Випадкове.

- Провалися всі пропадом! - похмуро сказав Фіні. - А я-то сподівався ввечері футбол подивитися.

- Запевняю тебе, це не менш захопливо.

Вийшовши з воріт, Єва помітила Рорка, який саджав блондинку до себе в машину, і, похитнувшись, підійшла до нього.

- Дякую за допомогу, Рорк.

- Завжди до ваших послуг, лейтенанте.

Кивнувши Фіні, він сів за кермо і зачинив дверця.

- Ого! - присвиснув Фіні, дивлячись услід автомобілю, що від'їжджав. - Здається, він справді злий на тебе.

- А мені здалося, що все нормально, - буркнула Єва, відчиняючи дверця своєї машини.

- Значить, ти поганий детектив, подруго! - фиркнув Фіні.

- То з'ясуй щодо тієї справи, Фіні. Підозрюваним був Ренделл Слейд. - І вона зачинила дверця.

Фіні розумів: те, що він виявив, Єві не дуже сподобається. І, будучи людиною кмітливою, вважав за краще передати інформацію по комп'ютеру, попередньо зателефонувавши Єві.

- Я дещо дізнався у справі Слейда, - сказав він. - Пересилаю все тобі. А я тут ще затримаюся. Близько двадцяти відсотків зі списку обвинувачених Тауерс відпали, але справа рухається повільно.

- Постарайся швидше, Фіні! Треба звужувати коло пошуку.

- Добре. Передаю відомості.

Через деякий час на екрані з'явився текст поліцейського рапорту з Лас-Вегаса, і Єва почала уважно читати.

Майже нічого нового. Підозріла смерть, передозування. Ім'я постраждалої Керол Лі, вік 24 роки, народилася в Чикаго, безробітна. На фотографії була молода брюнетка з величезними очима і смаглявою шкірою. Ренделл виглядав блідим, очі дивилися невидяче - явно під впливом наркотиків.

Єва проглянула повідомлення далі, шукаючи якусь деталь, яку Ренделл опустив. Що й казати, справа малоприємна. Звинувачення у вбивстві з нього зняли, але закинули зв'язок із повією без ліцензії, зберігання наркотиків і поведінку, яка побічно призвела до фатального результату.

"Йому ще пощастило, що галасу не здіймали", - подумала Єва. Але якби зараз хто-небудь, хто знає подробиці, пригрозив розповісти про все його нареченій, це могло б стати катастрофою.

Чи знала про ту історію Тауерс? Ось у чому питання. І, якщо знала, яке прийняла рішення? Прокурор може ознайомитися з фактами, зважити всі "за" і "проти" і вважати справу закритою. А мати? Любляча мати, яка годинами базікала з донькою про все на світі? Чи змогла б вона розцінити те, що трапилося, як юнацькі пустощі? Або встала б стіною, захищаючи свою ненаглядну доньку від змужнілого пустуна?

Єва продовжувала уважно переглядати документи. І раптом у неї завмерло серце - вона побачила ім'я Рорка.

- Сучий син! - пробурмотіла вона, щосили грюкнувши кулаком по столу. - Сучий син...

Через п'ятнадцять хвилин Єва увірвалася у вестибюль міського офісу Рорка. Вона не стала обтяжувати себе дзвінком і відразу піднялася в офіс.

Секретарка перед кабінетом розплилася було в усмішці, але, глянувши на Єву уважніше, вимовила ошелешено:

- Лейтенант Даллас...

- Скажіть йому, що я тут і маю зустрітися з ним негайно! Або йому доведеться з'явитися в Центральний відділок.

- Але він... У нього нарада.

- Негайно.

- Добре. - Секретарка натиснула на кнопку внутрішнього зв'язку і передала, запинаючись і вибачаючись, Євине повідомлення. - Будьте ласкаві, зачекайте кілька хвилин у його кабінеті, - сказала вона, встаючи.

- Я знаю дорогу! - пирхнула Єва і покрокувала ворсистим килимом до величезних подвійних дверей, що вели до святилища - кабінету Рорка.

Якби вона опинилася тут кілька днів тому, то налила б собі горнятко кави і підійшла б до вікна - помилуватися видом Нью-Йорка з висоти сто п'ятдесятого поверху. Але зараз Єва стояла як укопана, випромінюючи лють. Лють, за якою ховався страх...

Панель східної стіни від'їхала вбік, і увійшов Рорк. Він усе ще був у тому ж темному костюмі, що й на похороні.

- Ти, як завжди, блискавична! - сказав він спокійно і доброзичливо. - А я-то сподівався, що встигну провести нараду до того, як ти з'явишся.

- Думаєш, ти найрозумніший? - вибухнула вона. - Видав мені підказку, щоб я копала далі, і не зрозумів, що тебе ця справа теж стосується?

- Невже? - Він підійшов до стільця і сів, витягнувши ноги. - Яким же чином, лейтенанте?

- Це прокляте казино, у якому програвся Слейд, належало тобі! І готельчик, у якому померла дівчина, - теж. Повія без ліцензії промишляла просто в тебе під носом.

- Повія без ліцензії в Лас-Вегасі? - Рорк усміхнувся. - Не може бути! Я, право, приголомшений.

- Ти краще зі мною не жартуй! Чорт забирай, Рорк, ти, виявляється, і в цьому замішаний! У справі є твої свідчення...

- Звісно.

- Ти що, навмисне намагаєшся, щоб твоє ім'я спливало в усіх моїх розслідуваннях?

- Я нічого не роблю навмисне, лейтенанте.

- Чудово! Просто чудово. - Якщо він вважає за краще триматися офіційно - ну що ж. - У такому разі, дайте відповідь мені, будь ласка, на кілька запитань, Рорк. Ви добре знаєте Слейда?

- Я його взагалі не знаю. Тобто особисто знайомий із ним ніколи не був. Зізнатися, я геть забув про той сумний випадок і згадав, тільки коли почав збирати інформацію у справі Тауерс. Чи не хочете кави?

- Ви забули, що давали свідчення у справі про вбивство?!

- Так, - відповів Рорк спокійно. - Це був не перший випадок, коли мені довелося спілкуватися з поліцією, і, очевидно, не останній. Адже за великим рахунком це мене не стосувалося, лейтенанте.

Єва перевела подих, намагаючись стриматися.

- Якщо це було для вас таким незначним епізодом, про який ви одразу ж забули, то скажіть, чому ви продали і казино, і готель - одним словом, усе, що вам належало в Лас-Вегасі, - через сорок вісім годин після вбивства Сесілі Тауерс?

Кілька миттєвостей він мовчав, пильно дивлячись на неї.

- З особистих мотивів.

- Рорк, підшукайте переконливішу відповідь! Я готова повірити, що цей продаж не має жодного стосунку до вбивства Тауерс, але виглядає це підозріло. "З особистих мотивів" - пояснення недостатнє.

- Мені воно в той момент здавалося достатнім. Скажіть, лейтенанте Даллас, невже ви думаєте, що я вирішив шантажувати Сесілі Тауерс юнацькими помилками її майбутнього зятя, заманив її до Вест-Енду, а коли вона відмовилася співпрацювати, перерізав їй горлянку?

Єва була готова зненавидіти його за те, що він своєю безвідповідальністю змусив її завести цю розмову.

- Я вже говорила, що не вірю у вашу причетність до її смерті. Але ви ставите мене в таке становище, що я повинна буду розробляти і цю версію! А на це підуть час і сили, які необхідні для упіймання справжнього злочинця.

- Чорт тебе забирай, Єво! - він сказав це так тихо і зло, що в неї клубок підступив до горла.

- Чого ти від мене хочеш, Рорк? Ти сказав, що допоможеш, що я можу розраховувати на твої зв'язки. А тепер ти розлютився на мене зовсім з іншого приводу і збираєшся замість цього вставляти палиці в колеса?

- Я просто змінив своє рішення, - сказав Рорк байдуже, встав і підійшов до столу. - За кількома пунктами, - додав він, глянувши на неї так, що в неї серце готове було розірватися.

- Але ж ти можеш хоча б пояснити, чому все продав! Тоді ми знатимемо, що це просто збіг, і тебе залишать у спокої.

Рорк на мить задумався. Може, все-таки сказати, що вирішив реорганізувати деякі свої підприємства, а ті, які зарекомендували себе як кримінальні, продати? Але це означатиме, що він здався.

- Ні, - промовив він нарешті. - Боюся, що не можу.

- Чому ти ставиш мене в таке становище?! - вигукнула Єва. - Це що, покарання?

Рорк знизав плечима.

- Можеш і так вважати.

- Але ти знову будеш залучений у розслідування, як минулого разу. Навіщо тобі це потрібно?

Рорк подивився на неї. Очі Єви потемніли від хвилювання, і стрижка була така безглузда...

- Я знаю, що роблю, - твердо сказав він.

У всякому разі, йому самому хотілося в це вірити.

- Рорк, невже ти не розумієш, що мені вже недостатньо просто знати, що ти не мав до вбивства Тауерс жодного стосунку? Тепер мені доведеться це доводити!

Йому так хотілося доторкнутися до неї, що навіть пальці зводило.

- А ти це знаєш, Єво?

- Не має значення! - відрізала вона і вийшла.

Мабуть, має, подумав він. Тільки це зараз і має значення. Він готовий був проклясти її за те, що вона не дивиться на нього своїми золотистими в променях сонячного світла очима так, як дивилася раніше. І проклясти себе за те, що вже готовий був благодіяти їй не викреслювати його зі свого життя. Адже він знав, що якби почав благодіяти про це, то рано чи пізно зненавидів би і її, і себе...

Рорк умів вичікувати і позбуватися суперників, умів перемагати. Відмінно вмів боротися за те, чим хотів володіти. Тільки от з Євою він не хотів ні вичікувати, ні перемагати, ні боротися.

Рорк вийняв з кишені її гудзик і почав роздивлятися, немов це була якась головоломка, штучка із секретом.

"Який же я ідіот! - подумав він. - Як не принизливо, але доводиться визнати, що кохання перетворює чоловіка на рідкісного дурня".

Рорк встав і запахав гудзик назад у кишеню. Треба закінчити нараду, є й інші справи, що потребують уваги...

А ще, подумав він, треба з'ясувати, чи просочилася з Лас-Вегаса інформація про деякі подробиці арешту Слейда. І якщо так, то як і чому.

Єва не могла відкласти зустріч із Надін, і це її дратувало. Ще більше дратувало те, що в Надін знайшовся для неї час тільки між вечірнім і нічним випусками новин. А це означало, що зустрітися доведеться в кафе "Іміджі" неподалік від телестудії "Канал 75".

Кафе це, що потопало в зелені розлогих дерев, вважалося вельми привілейованим закладом. Єва сіла за столик, поглянула на ціни в меню - телевізійникам явно платили набагато краще, ніж поліцейським, - і зупинила вибір на пепсі.

- Обов'язково спробуйте булочки, - порадила Надін. - Це гордість "Іміджі".

- Охоче вірю. - Єва не збиралася викладати п'ять баксів за якусь булочку з чорничною начинкою. - Але в мене мало часу.

- У мене теж. - Надін після роботи перед камерою все ще була в гримі. Єву завжди дивувало, як можна проіснувати кілька годин, забивши пори штукатуркою.

- Тоді починайте.

- Чудово. - Надін розламала гарячу булочку. - Природно, головна новина дня - служба в соборі. Хто прийшов, хто що сказав. Безліч історій про сім'ю, у центрі уваги - невтішна дочка та її наречений.

- Чому?

- Люди цікаві, Далласе. Планувалося грандіозне весілля, і раптом - убивство. Ходять чутки, що одруження відкладено до початку наступного року.

Надін відкусила шматок булочки. Єва вирішила не звертати уваги на те, як судорожно стиснувся при цьому її власний шлунок.

- Чутки мене мало цікавлять, Надін.

- І дарма. Це важливий штрих. Розумієте, схоже, що слух був пущений навмисно. Хтось хотів, щоб репортери дізналися про те, що весілля відклали, причому - надовго. Тож не здивуюся, якщо взагалі ніякого весілля не буде. Хоча навіщо Мірині саме зараз розходитися зі Слейдом? Було б природніше, якби вони по-тихому одружилися і він би її втішав.

- А що, якщо саме це вони насправді і задумали, а вас вирішили збити зі сліду?

- Можливо... Ще ось що. Тепер, коли Сесілі Тауерс немає, найімовірніше, Анжеліні та Хеммет припинять ділову співпрацю. З усього видно, що стосунки в них натягнуті - вони не розмовляли ні під час служби, ні після.

- Звідки ви це знаєте?

Надін доволі усміхнулася.

- Є в мене джерела... До речі, Анжеліні явно потрібні гроші, і терміново. Рорк запропонував купити в нього акції "Меркурія", до яких, до речі, входить зараз і частка Тауерс.

- Справді?

- А ви не знали? Цікаво. - Надін жестом кокетливої кішечки злизнула крихти з пальців. - Ще мені здалося цікавим, що ви не пішли на службу з Рорком.

- Я була там як офіційна особа, - сухо сказала Єва. - Давайте не будемо відходити від теми.

- Однак у раю, здається, не все безхмарно, - промурликала Надін і продовжила вже серйозно: - Послухайте, Далласе, ви мені подобається. Не знаю чому, але подобається. Якщо у вас із Рорком проблеми, я щиро вам співчуваю.

Від таких приятельських розмов Єві завжди бувало не по собі, але зараз вона з подивом виявила, що майже готова поділитися з Надін. Але, вважаючи ці дружні нотки в голосі репортерським вивертом, стрималася.

- Давайте все-таки повернемося до головної теми, - сказала вона.

- Добре. - Надін знову взялася за булочку. - Ніхто нічого не знає напевно, але поміркувати є про що. Фінансові труднощі Анжеліні, пристрасть до гри його синочка, справа Флуентеса...

- Про справу Флуентеса можна забути, - перебила її Єва. - Його все одно засудять. І він, і його адвокат це прекрасно розуміють. Усі докази проти нього. Їм нема чого було приборати Тауерс - це ні на що б не вплинуло.

- Він міг розлютитися...

- Міг. Але він занадто дрібна сошка. У нього немає таких зв'язків і грошей, які тут знадобилися б. Тож його можна в розрахунок не брати. Ми перевіряємо всіх, у кого вона була обвинувачем. Поки нічого не знайшли.

- Отже, ви вважаєте, що це не помста?

- Думаю, шукати треба ближче до дому.

- Підозрюєте когось?

- Ні. - Надін глянула на неї випробувально, і Єва похитала головою. - На жаль, ні. У всякому разі, нічого конкретного. Є дещо, на що я хочу звернути вашу увагу, але, поки я все не з'ясую, це не треба оприлюднювати.

- Як домовилися.

Єва коротко розповіла про випадок у Лас-Вегасі.

- Ось це так! Пахне смаженим. Але це ж доступна інформація, Далласе.

- Згодна. Але без моєї підказки ви б її не знайшли. Тож тримайтеся нашої домовленості, Надін. Розпитайте, може, хто-небудь про це знає. Якщо виявиться, що це якось пов'язано з убивством, я вам повідомлю. Якщо ні - самі вирішуйте, чи варто оприлюднювати факти, які зіпсують хлопцеві репутацію і поставлять під загрозу його стосунки з нареченою.

- Це удар нижче пояса, Далласе!

- Дивлячись де ви стоїте... Поки що це конфіденційно, Надін.

- Я ж уже обіцяла. - Вона на мить задумалася. - У ніч убивства Слейд був у Сан-Франциско... Чи ні?

- Так показали свідки.

- Але від узбережжя до узбережжя літаки літають щогодини!

- Із цим не посперечаєшся... Ну, мені пора. Будьте на зв'язку, Надін, - сказала Єва, встаючи. - І пам'ятайте - суворо конфіденційно!

Спати Єва вляглася рано. О першій годині ночі, коли загула поліцейська рація, вона насилу прокинулася від жакливого сну, скинула з себе ковдру і, придушивши крик, що рвався з грудей, потерла кулаками очі.

Вона не стала вмикати світло і схопила слухавку.

- Даллас слухає.

- Передаємо повідомлення. Вбито жінку. Сентрал-Парк-Саут, будинок 532. У дворі.

- Прийнято. - Єва дала відбій і, все ще тремтячи після кошмару, який їй привидівся, виповзла з ліжка.

На збори пішло цілих двадцять хвилин, але без гарячого душу вона не могла отямитися.

Район був із модних. Тут жили завсідники фешенебельних крамниць і приватних клубів, тобто ті, хто досить високо піднявся соціальними сходами. Верхівка середнього класу, подумала Єва, оминаючи високу будівлю, звернену до парку.

Утім, убивства відбуваються скрізь. І одне з них сталося тут...

Вид позаду був не настільки розкішним: невелика галявина, подекуди видніються дерева, за якими проглядається мур, що відокремлював цей двір від наступного.

На вузькій вимощеній доріжці, по обидва боки якої цвіли петунії, обличчям донизу лежала мертва жінка.

Єва показала значок поліцейським, які чекали на неї. Темне волосся, смаглява шкіра, одягнена добре. Вона звернула увагу на смугасту червоно-білу туфлю на шпильці, що валялася на доріжці.

- Фотографії зроблено?

- Так, мем. Зараз під'їдуть медики.

- Хто викликав поліцію?

- Сусід. Вийшов вигуляти собаку - і побачив. Він чекає в цьому будинку.

- Труп упізнали?

- Це Івонна Меткалф, лейтенант. Жила у квартирі 11-26.

- Актриса, - згадала Єва. - З молодих і талановитих.

- Так, мем. - Один із поліцейських схилився над тілом. - Минулого року отримала "Еммі". Вела кілька ток-шоу. Стала знаменитістю.

- Вона стала трупом, сержанте! Не вимикайте камеру. Мені треба її перевернути.

Не встигнувши ще збризнати руки захисним складом, не встигнувши навіть доторкнутися до трупа, Єва все зрозуміла. Кров була всюди; хтось скрикнув, коли вона перевернула тіло, але Єва мовчала. До цього звикаєш.

Горло було перерізане. Величезні зелені очі Івонни дивилися на Єву з німим запитанням.

- Що, чорт забирай, у тебе було спільного з Сесілі Тауерс?! - прошепотіла Єва.

Той самий спосіб убивства: перерізано яремну вену. І жодних слідів пограбування чи насильства. Єва обережно підняла руку Івонни, направила ліхтарик на пальці. Нігті пофарбовані червоним лаком у білу смужку. Жоден не поламаний, під нігтями нічого - видно, вона не чинила опору.

- Одягнена на вихід, тільки от іти нікуди... - пробурмотіла Єва, розглядаючи червоно-білий смугастий комбінезон загиблої. - Треба з'ясувати, звідки вона йшла або куди прямувала, - почала вона і обернулася, почувши чиїсь кроки, що наближалися.

Це був не судмедексперт і не патрульні... Це був Сі Джей Морс зі знімальною групою "Каналу 75"!

- Приберіть камеру! - Тремтячи від гніву, Єва схопилася на ноги, намагаючись закрити собою тіло. - Тут стався злочин.

- Ви не вивісили заборонного знака, - Морс обдарував її найсолодшою посмішкою. - Отже, поки що ми маємо право тут бути присутніми. Шеррі, зніми крупним планом туфлю.

- Вивісьте негайно заборонний знак! - наказала Єва поліцейському. - Конфіскуйте камеру і магнітофони!

- Ви не маєте права конфіскувати обладнання, поки немає заборони, - нагадав Єві Сі Джей, намагаючись зазирнути їй за спину. - Шеррі, камеру на лейтенанта!

- Я вам зараз вріжу, Морс!

- Спробуйте, Далласе, - презирливо кинув він. - Я із задоволенням висуну вам обвинувачення у зловживанні владою, після чого зроблю про це чудовий репортаж.

- Якщо ви не заберетеся звідси, звинувачення будуть пред'явлені вам!

Він усміхнувся, прекрасно знаючи, що п'ятнадцять секунд зйомок у нього залишилося.

- У "Каналу 75" чудові юристи.

- Затримайте його і його групу, - веліла Єва поліцейському. - Нехай чекають, поки я не звільнюся.

- Заважати засобам масової інформації... - Продовжуючи посміхатися, Морс дав себе відвести.

Коли Єва повернулася до входу в будинок, Морс як ні в чому не бувало стояв перед камерою і розповідав про вбивство, яке сталося. Помітивши її, він повернувся і одразу ж запитав:

- Лейтенанте Даллас, ви підтверджуєте, що Івонну Меткалф, яка нещодавно знялася в головній ролі у фільмі "Всі танцюють у такт", було вбито?

- Поліція наразі утримується від будь-яких заяв.

- Чи справді міс Меткалф проживала в цьому будинку і тіло її було виявлено на задньому дворі?

- Без коментарів.

- Наші глядачі чекають відповіді, лейтенанте. За тиждень одним і тим самим способом і, вочевидь, однією і тією самою людиною було вбито двох досить відомих жінок!

- Поліція, на відміну від деяких безвідповідальних репортерів, займається фактами, а не дозвільними домислами.

- А може, поліція просто не здатна розкрити ці злочини? - Морс кинувся до неї. - Хіба вас, лейтенанте, не турбує ваша власна репутація? А те, що обидві жертви були пов'язані з вашим найближчим другом Рорком?

- Зараз мене цікавить не моя репутація, а розслідування.

Морс знову повернувся до камери.

- Зараз розслідування, очолюване лейтенантом Євою Даллас, явно зайшло в глухий кут. Менш ніж за сто ярдів від місця, з якого я веду репортаж, сталося нове вбивство. Від

ножа вбивці загинула молода, красива, талановита жінка. Лише тиждень тому таким самим чином було вбито прокурора Тауерса. Можливо, замислитися варто вже не над тим, чи буде спійманий вбивця, а над тим, хто з відомих жінок виявиться наступною жертвою. Прямий репортаж із Центрального парку вів Сі Джей Морс, "Канал 75".

Він кивнув оператору і обернувся до Єви.

- Якби ви, Далласе, погодилися співпрацювати зі мною, я міг би допомогти вам щодо громадської думки.

- А не пішли б ви, Морсе?

- Із задоволенням - якщо ви мене запрошуєте. - Єва не витримала і схопила його за грудки, але він продовжував посміхатися. - Ні-ні, не треба мене роздягати, якщо у вас немає справді серйозних намірів!

Єва, яка була вищою за Морса на цілу голову, насилу втрималася, щоб не жбурнути його на землю.

- Мене цікавить тільки одне, Морсе: як це третьосортний репортеришка опинився на місці злочину лише на десять хвилин пізніше, ніж офіцер, який веде розслідування?

Він акуратно заправив сорочку.

- У мене, лейтенанте, є свої джерела, які я вам називати не зобов'язаний, - Морс посміхнувся з відвертим презирством. - До речі, гадаю, у цьому випадку ми маємо справу з третьосортним слідчим. Краще б ви контактували зі мною, а не з Надін. Ви вчинили вельми бридко, усунувши мене від історії з Тауерс і віддавши її Надін.

- Огидно? Що ж, рада це чути, Сі Джей, бо ненавиджу вас до глибини душі. Вас же ніщо тоді не зупиняло! Ви вирушили на місце злочину, спокійно давали в ефір кадри з тілом... Вам і на думку не спадало, що до смерті слід ставитися з повагою. Але ж передачу міг побачити хтось, кого це стосується. Її сім'я, наприклад.

- Слухайте, ви робите свою роботу, а я - свою.

- О котрій годині ви отримали інформацію? - швидко запитала Єва.

Морс похитнувся трохи, потім знизав плечима:

- Думаю, на це запитання я можу відповісти. Зателефонували за моїм особистим номером о дванадцятій тридцять.

- Хто?

- Ну вже ні! Свої джерела інформації я видавати не збираюся. Я одразу зателефонував на студію і велів зібрати команду. Так, Шеррі?

- Так, - кивнув оператор. - Нічний диспетчер направив нас сюди, до Сі Джей. Така в нас робота...

- Ну ось що. Я зроблю все можливе, щоб конфіскувати ваші матеріали, викличу вас у відділок як свідків, і взагалі - постараюся перетворити ваше життя на пекло!

- Із задоволенням подивлюся, що у вас вийде, - злорадно усміхнувся Морс. - Думаю, після цього мені дадуть удвічі більше ефірного часу, а мій рейтинг підскочить до небес. А знаєте, у чому буде родзинка? Я зроблю окремий сюжет про стосунки Рорка з Івною Меткалф!

Єву пересмикнуло, але відповіла вона якомога спокійніше:

- Раджу вам бути обережнішими, Сі Джей. Рорк із вами церемонитися не буде, тож тримайте свою команду подалі. А сунете ніс куди не слід, я конфіскую все ваше обладнання!

Єва розвернулася і пішла геть. Відійшовши подалі, вона дістала стільниковий телефон. Те, що вона збиралася зробити, було прямим порушенням службових правил. Але зробити це було необхідно.

Рорк відповів одразу, і вона зрозуміла, що він ще не лягав.

- Який сюрприз, лейтенанте!

- У мене мало часу. Скажи, у яких стосунках ти був з Івною Меткалф?

- З Івною Меткалф? - здивовано перепитав він. - Ми друзі, якийсь час були близькі...

- Тобто були коханцями?

- Так, але недовго. Чому ти питаєш?

- Тому що вона мертва, Рорк.

- Господи, як це сталося?!

- Їй перерізали горло. Будь ласка, перебувай відтепер у межах досяжності.

- Це вимога, лейтенанте? - запитав він крижаним тоном.

- Суворі необхідність. Рорк, - відповіла вона, - мені дуже шкода.

- Мені теж.

І він відключив зв'язок.

Єва без зусиль виявила те спільне, що було у Сесілі Тауерс та Івонни Меткалф. Перше: обидві були вбиті. Одним і тим самим способом і, ймовірно, однією і тією ж людиною. Обидві були знаменитостями, жінками, шанованими й улюбленими публікою. Кожна досягла успіху на обраній ниві, і обидві любили свою роботу. В обох були родичі, для яких страшним ударом була втрата, що спіткала їх.

Але оберталися вони в абсолютно різних колах. Серед друзів Івонни були актори, художники, музиканти, а Сесілі спілкувалася з юристами, бізнесменами і політиками.

Сесілі була діловою жінкою, яка ретельно оберігала своє особисте життя від сторонніх поглядів.

Івонна була актрисою, чарівною і безладною, і все її життя було на виду.

Але хтось знав їх обох, обох хотів убити і вбив!

Єдиним ім'ям, присутнім і в чітких записах Сесілі, і в недбалих - Івонни, було ім'я Рорка...

Втретє за останню годину Єва переглядала обидва списки на комп'ютері, намагаючись знайти хоч якийсь зв'язок між іменами, професіями, адресами. Дещо віддалено перегукувалося, але цього було явно недостатньо, щоб викликати людей на допит.

Однак доведеться викликати і розмовляти, бо інакше залишається тільки Рорк.

Єва знову звернулася до записника Івонни.

"Чому, чорт забирай, вона не писала імен?!" - про себе обурювалася Єва. Тільки час, дати, іноді ініціали і якісь лише їй зрозумілі позначки.

"9.00 - ленч у "Краун Рум" із Б. С. Йіппі! Не запізнюйся, Івонно, і одягни зелений костюм із міні-спідницею. Йому подобаються стрімкі жінки з красивими ногами".

"День у салоні краси. "Парадиз". Слава богу! 19.00. Постаратися встигнути у "Фітнес-клуб" до восьмої. Ох!"

Розкішні ленчі, думала Єва, найкращі косметичні салони, потім тренування у фешенебельному спортивному клубі. Зовсім непогане життя! І кому це життя знадобилося?!

Вона перейшла до записів, зроблених у день убивства.

"8.00 - дієтичний сніданок - вдягнути блакитний костюмчик із блакитними туфлями.
ХРИСТА РАДИ, БУДЬ НА ВИСОТІ, ІВОННА!"

"11.00 - Офіс П. П., обговорити умови контракту. Може, перед цим пробігтися по магазинах? РОЗПРОДАЖ ВЗУТТЯ В "САКСІ". Не пропустити!"

"Ленч - без десерту. Сказати миленькому, що в шоу він був чудовий. Брехня акторам законом не карається. Боже, але який це був жах!"

"Подзвони додому".

"Зайди в "Сакс", якщо раніше не встигнеш".

"Про напої. Тримайся, дитинко, мінералки. Надто вже ти багато базикаєш, коли вип'єш. Будь блискучою! Розкручуй "Всі танцюють в такт". \$\$\$! Вранці не забудь взяти фото і - не пий вина! Піди додому, поспи".

"Опівнічне побачення. Може, це серйозно? Одягни червоно-білий комбінезон і посміхайся, посміхайся, посміхайся... Що минуло - те минуло, так? Але не зачиняй ці двері. Адже світ такий маленький. Кретинчик!"

Отже, вона збиралася з кимось опівночі зустрітися. З ким, де, навіщо - невідомо, але вона хотіла одягнутися ефектніше. Цю людину вона знала, з ним у неї щось було. І минуло. Можливо, залишилися проблеми?

"Коханець? - подумала Єва. - Навряд чи. Івонна не малювала поруч сердечок і не радила собі бути "сексі". Єві стало здаватися, що вона починає розуміти цю жінку. Івонна обожнювала себе, любила веселитися, їй узагалі подобалося власне життя. І вона була честолюбна.

Найімовірніше, вона веліла собі посміхатися, оскільки йшлося про кар'єру. Відгуки в пресі? Новий сценарій? Впливовий шанувальник?

Цікаво, що б вона написала, якби мався на увазі Рорк? Напевно, позначила б його заголовним Р, а біля запису намалювала б сердечка, долари або посмішки - як робила за вісімнадцять місяців до смерті...

Єві не треба було переглядати ранні записи: вона чудово пам'ятала, що писала Івонна про Рорка.

"Вечеря з Р. - 20.30. Ням-ням. Одягни білу атласну сукню і до неї таку ж білизну. Будь готова! Раптом пощастить? Тіло у хлопця приголомшливе, шкода тільки - незрозуміло, що у нього в голові. Гаразд, сподівайся і мрій - а там подивимося, що вийде".

Єві не дуже хотілося дізнаватися, чи пощастило Івонні. Очевидно, коханцями вони стали - Рорк сам так сказав. Тоді чому ж більше жодного запису про нові побачення?

Це доведеться з'ясувати - в інтересах розслідування.

А поки що - знову йти до квартири Івонни, знову намагатися відтворити її останній день. Ще треба опитати свідків. Батьки Івонни телефонують щодня, тож сьогодні з ними знову доведеться розмовляти.

Єву не лякало те, що знову доведеться працювати по чотирнадцять-шістнадцять годин. Насправді зараз це єдиний порятунок. Від власних думок...

Через чотири дні після вбивства Івонни Меткалф Єва зрозуміла, що зайшла в глухий кут. Вона опитала безліч людей, опитала докладно й уважно. Але в результаті не тільки не дізналася про жоден можливий мотив, вона не зустріла жодної людини, яка ставилася б до жертви без захоплення.

Утім, якогось шаленого шанувальника в Івонни теж не було. Їй надсилали купу листів, і Фіні все ще сидів за комп'ютером, скануючи і переглядаючи кореспонденцію. Але в тому, з чим він встиг ознайомитися, не було ні погроз, прямих чи прихованих, ні сумнівних пропозицій.

Зате була маса пропозицій руки і серця, і Єва їх відсортувала.

Був крихітний шанс, що хтось, хто писав Івонні, писав і Сесілі. Але час минав, і надії на це ставало дедалі менше.

Єва робила все, що належить робити, коли відбуваються серійні вбивства - у всякому разі, все те, що належало робити на цій стадії розслідування. Але цю зустріч вона призначила через силу.

Чекаючи в приймальні, Єва боролася із суперечливими почуттями. Звісно, доктор Шарлотта Міра - жінка чудова, розумна, розуміюча, завжди готова допомогти. Але саме тому Єві було неспокійно. Вона нагадувала собі, що прийшла не з особистих причин і не

тому, що її послали до психотерапевта. Їй не треба проходити тести, вони не обговорюватимуть її думки і почуття, не копатимуться в її пам'яті.

Вони просто збираються створити психологічний портрет убивці.

І все ж серце в неї шалено калатало, руки немов заціпеніли. Входячи до кабінету доктора Міри, Єва сказала собі, що ноги в неї тремтять тільки від втоми.

- Лейтенант Даллас! - Міра глянула на бліде обличчя Єви, помітила втому в її очах. - Вибачте, що змусила вас чекати.

- Нічого страшного. - Єва воліла б стояти, але змусила себе сісти в крісло навпроти доктора Міри. - Дякую, що так швидко відгукнулися на моє прохання.

- Кожен із нас робить те, що може, - сказала Міра своїм звичайним спокійним тоном. - Я з великою повагою ставилася до Сесілі Тауерс.

- Ви були знайомі?

- Ми симпатизували одне одному, і вона консультувалася у мене в кількох справах. Я часто давала свідчення на прохання обвинувачення. На прохання захисту - теж, - додала вона, злегка посміхнувшись. - Але вам це відомо.

- Так, лікарю. Я це прекрасно пам'ятаю.

- І талантом Івонни Меткалф я захоплювалася. Вона була чарівна. Багатьом буде її не вистачати.

- Але хтось вирішив, що світ чудово обійдеться без них обох...

- Ви маєте рацію. - Міра обернулася до електричного чайника і натиснула на кнопку. - Я розумію, що часу у вас небагато, але за чаєм мені працюється краще. Судячи з вашого вигляду, вам теж потрібно підбадьоритися.

- Зі мною все гаразд!

Помітивши, як стрепенулася Єва, Міра сказала спокійно:

- Ви, як завжди, занадто багато працюєте. Але це біда всіх хороших працівників. Я прочитала ваші рапорти, ваші допити свідків і ваші зауваження щодо них. І ось який психологічний портрет я склала. - Вона простягнула Єві дискету.

- Ви вже все зробили?! - У Єві боролися здивування, вдячність і незрозуміле роздратування. - Треба було просто переслати інформацію на мій комп'ютер, це заощадило б купу часу...

- Я могла зробити і так, але мені хотілося обговорити це з вами особисто. Єво, ви маєте справу з кимось дуже небезпечним.

- Я про це здогадалася, лікарю. Він перерізував глотки двом жінкам.

- Поки що двом, - сказала Міра тихо. - Боюся, буде нова жертва. І скоро.

Єва здригнулася: докторка Міра ніби прочитала її думки.

- Чому?

- Все дуже зрозуміло. І просто. Справа вдалося, а це завжди приносить задоволення. І увагу публіки привернуто. Той, хто скоїв ці вбивства, може сидіти вдома і дивитися виставу: репортажі, статті, горе родичів, похорон, розслідування... - Вона із задоволенням відпила чай. - У вас, очевидно, є своя теорія, Єво. Я хочу спочатку вислухати вас.

- У мене кілька теорій, лікарю, і я не знаю, на якій зупинитися. Давайте краще міркувати разом.

Міра посміхнулася - спокійно і з розумінням.

- Ну що ж... Насамперед слід визначити, що спільного між цими двома жінками, крім того, що обидві вони - відомі особистості. У них були абсолютно різні кола спілкування. І дуже мало спільних знайомих, навіть випадкових. Вони не відвідували одні й ті самі магазини, косметичні салони, спортивні клуби. Спільне тільки одне - слава, визнання і сила, яку вони дають.

- Чому вбивця і заздрив.

- Найімовірніше, саме так. Це його дратувало, і він хотів, убивши їх, відчувати на собі відблиск їхньої слави. Обидва вбивства - жорстокі і водночас вчинені дуже акуратно. Немає жодних пошкоджень ні на обличчі, ні на тілі. Тільки перерізане горло. Спереду. Тобто - лицем до лица. Треба ще врахувати, що ніж - дуже особиста зброя, він - як продовження руки. Це не револьвер, що б'є з відстані, і не отрута, що завдає опосередкованого удару. Убивця хотів зробити це своєю рукою, побачити кров, насолодитися її запахом. Він, очевидно, дуже цінує те, що контролював ситуацію, що діяв за планом.

- Отже, ви не думаєте, що вбивства були замовними?

- Така можливість є завжди, Єво. Але, як на мене, вбивця хотів бути саме безпосереднім виконавцем. І потім - ці сувеніри, які він прихопив на пам'ять...

- Парасолька Тауерс?

- І права туфля Меткалф. Як вам вдалося приховати це від преси?

- Насилу. - Єва згадала Морса і його команду, які примчали на місце злочину. - Найманцеві справді сувеніри ні до чого. І це на випадковість не схоже: обидва вбивства занадто добре сплановані.

- Згодна. Ми маємо справу з людиною раціональною і дуже амбітною. А коли вбивця задоволений своєю роботою, це означає, що він піде на новий злочин.

- Або вона, - вставила Єва. - Якщо справа в заздрості, то вбивцею може виявитися і жінка. Не виключено, що їй не вдалося стати в житті тим, ким вона хотіла. А обом жертвам - вдалося. Вони були красивими, щасливими, знаменитими, сильними. А вбивають часто слабкі.

- Так, досить часто. Поки що в нас недостатньо даних, щоб з упевненістю визначити стать убивці. Ми знаємо одне: жертвами обираються ті, хто завоював популярність.

- І що мені робити з усім цим, докторе Міра? Встановити апаратуру спостереження за всіма знаменитими жінками? У тому числі й за вами?

- Дивно, а я якраз подумала про вас...

- Про мене?! - Єва, яка взяла зі столу чашку, поставила її назад. - Але це ж смішно!

- Не думаю. Ви теж стали знаменитістю, Єво. Особливо після справи Дебласс. Вас поважають колеги, про вас пишуть у газетах... Але головне, - продовжила вона, не давши Єві себе перебити, - у вас є щось спільне з обома жертвами. Усі ви мали якісь стосунки з Рорком.

Єва відчула, що блідне. На жаль, настільки контролювати себе вона не могла, але доклала всіх зусиль, щоб хоча б голос не тремтів.

- Зв'язки з Тауерс у Рорка були суто ділові, до того ж досить незначні. А інтимні стосунки з Меткалф припинилися досить давно.

- І все ж ви намагаєтеся захистити його - навіть переді мною...

- Я його не захищаю! - різко сказала Єва. - Я просто констатую факти. Рорк сам у змозі себе захистити.

- Без сумніву. Він людина сильна і розумна. Але тим не менш ви про нього турбуєтеся...

- Ви вважаєте Рорка можливим убивцею?

- Жодним чином. Хоча якби я складала його психологічний портрет, то майже напевно виявила б у ньому потенційного вбивцю. - Доктор Міра подумала, що із

задоволенням би покопалася в мозку Рорка. - Але його мотив був би досить певним. Сильне кохання або сильна ненависть. Сумніваюся, щоб що-небудь ще могло штовхнути його на вбивство. Не хвилюйтеся, Єво, - тихо додала Міра. - Ви любите не вбивцю.

- Я нікого не люблю. І ми тут не для того, щоб обговорювати мої почуття.

- Зрозуміло, ні. Але запевняю вас: стан душі слідчого завжди дуже важливий. І, якщо мені потрібно буде дати оцінку вашому стану, мені доведеться сказати, що ви вкрай змучені, дуже стурбовані та емоційно нестабільні.

Єва взяла дискету і встала.

- Слава богу, що у вас не вимагатимуть оцінки мого стану. Я абсолютно придатна до роботи.

- У цьому я не сумніваюся. Але якою ціною вам це дається?!

- Якби я була не в силах працювати, це обійшлося б мені дорожче. Я збираюся знайти того, хто вбив цих жінок! І я хочу, щоб якийсь хороший прокурор - на кшталт прокурора Тауерс - був обвинувачувачем на процесі. - Єва поклала дискету в сумку. - До речі, в обох жертв є ще дещо спільне - те, що ви, докторе Міра, упустили. - Єва дивилася на Міру холодно і суворо. - Сім'я! В обох є сім'ї, з якими вони були тісно пов'язані. У мене цей фактор відсутній, тож навряд чи я стану наступною жертвою.

- Можливо. А ви думаєте іноді про свою сім'ю, Єво?

- Тільки не починайте знову грати зі мною у ваші ігри.

- Ви самі про це заговорили, - зауважила Міра. - А оскільки зазвичай ви стежите за тим, про що говорите зі мною, єдиний висновок, який я можу зробити, - це те, що ви думаєте про сім'ю.

- У мене немає сім'ї! - відрізала Єва. - І думаю я про вбивства. А якщо ви хочете доповісти майору Вітні, що я не здатна виконувати свої обов'язки, що ж, це ваше право.

- Коли ж ви нарешті повірите, що мені можна довіряти?! - Уперше Єва почула в її зазвичай спокійному голосі нотки роздратування. - Чому ви не хочете зрозуміти, що я щиро до вас прихильна? Так-так, прихильна! - повторила Міра, помітивши здивований погляд Єви. - І розумію вас краще, ніж вам здається.

- Мені не потрібно від вас розуміння! - Єва не могла приховати хвилювання. - Я зараз не на тестуванні й не на психотерапевтичному сеансі!

- Тому й запис не ведеться. - Міра відставила чашку, а Єва засунула руки в кишені. - Ви що, думаєте, тільки вам одній у дитинстві довелося пережити приниження і знущання? Що тільки вам довелося вчитися долати страх?

Щось у голосі Міри змусило Єву насторожитися. Точніше - вона просто здивувалася.

- Мені не треба нічого долати. І я не розумію...

- Мій вітчим гвалтував мене з дванадцятирічного віку, - спокійно сказала Міра. - Три роки. Три роки я жила, не знаючи, коли це трапиться наступного разу. І ніхто не хотів мене вислухати.

Єва відчула, як на неї напочує напад нудоти, і стиснула руки.

- Я не хочу нічого про це знати! Навіщо ви мені розповідаєте?

- Тому що я дивлюся вам в очі і бачу себе. Але у вас є людина, яка готова вас вислухати.

Єва облизнула пересохлі губи.

- А чому це припинилося?

- Тому що я нарешті набралася сміливості, пішла до Центру із захисту підлітків, розповіла про все психологу, пройшла медичне та психологічне обстеження. Це здавалося мені жахливим і принизливим, але альтернатива була ще страшнішою.

- Навіщо ви змушуєте мене згадувати?! Все давно скінчилося, і я...

- Чому ви погано спите?

- Тому що розслідування зайшло в глухий кут, тому що...

- Єва!

Почувши цей ласкавий голос, Єва заплющила очі. Найважче протистояти співчуттю.

- Мене мучать картинки з минулого, - прошепотіла вона, ненавидячи себе і свою слабкість. - Кошмарні сни.

- Про те, що було до того, як вас знайшли?

- Це тільки якісь уривки, окремі спалахи...

- Я можу допомогти вам відтворити всю картину.

- Навіщо мені це?

- А хіба ви самі вже не почали це робити? - Міра встала з-за столу. - Колись давно ви витіснили минуле зі своєї свідомості, ви вмієте зібратися і працювати. Я бачила, як багато

років вам це вдавалося. Але щастя вислизає від вас, і так триватиме, поки ви не переконаєте себе, що заслуговуєте на нього.

- Це була не моя вина!

- Ні. - Міра ласкаво взяла Єву за лікоть. - Ні, це була не ваша вина.

Єва відчула, як до очей підступають сльози, і їй стало болісно соромно.

- Я не можу про це говорити...

- Дорога моя, ви вже почали! Коли ви будете готові продовжити - знайте: я завжди тут.

Єва кивнула і підійшла до дверей.

- Можна поставити вам одне запитання?

- Ви завжди ставите запитання.

- Така вже я, - усміхнулася Міра. - Ви буваєте щасливі з Рорком?

- Іноді. - Єва заплющила очі і подумки вилаялася. - Так, так, він робить мене щасливою! Коли не робить нещасною...

- Чудово. Я дуже рада за вас обох. Постарайтеся виспатися, Єво. Якщо не хочете приймати пігулки, просто уявіть собі що-небудь хороше.

- Буду мати це на увазі. - Єва відчинила двері й обернулася. - Дякую.

- Рада вам допомогти.

Уявити собі щось хороше було досить важко - особливо після того, як довелося перечитати результати розтину.

У квартирі було занадто тихо і порожньо. Єві стало шкода, що кіт залишився в Рорка. Якби Галахад був тут, їй було б не так самотньо.

Очі в неї боліли від втоми, і вона нарешті відірвалася від комп'ютера. Шукати Мевіс сил не було, а дивитися відео не хотілося. Вона ввімкнула музику, послухала секунд тридцять і зрозуміла, що будь-які звуки її дратують.

Можна, звісно, відволіктися і поїсти, але, увійшовши на кухню, Єва згадала, що вже кілька тижнів не завантажувала холодильник. А замовляти що-небудь було ліньки.

Вирішивши розслабитися, вона ввімкнула блок із віртуальними розвагами, який Мевіс подарувала їй на Різдво. Останньою його вмикала сама Мевіс, тому Єва одразу ж

опинилася в нічному клубі, де на повну гучність гуркотіла музика. Вона поморщилася і швидко переключилася на тропічний пляж.

Єва відчувала розпечений пісок під ногами, промені сонця зігрівали обличчя, віяв вітерець з океану, кричали чайки. Вона пила якийсь крижаний напій з ароматом рому і фруктів.

Хтось поклав їй руки на плечі. Вона відкинулася назад і відчула спиною сильне чоловіче тіло. Десь біля самого горизонту виднілося біле вітрило яхти.

Так хотілося обернутися, притиснутися губами до губ, які ждали її губ, лягти на пісок, злитися з його тілом, яке було створено для неї...

Хвилювання, що охопило Єву, було легким і приємним. Ритм рухів збігався з ритмом хвиль, що билися об берег. Вона віддалася насолоді, відчуваючи його дихання на своїй шії, його руки, груди... Ім'я його саме вилетіло з її вуст:

- Рорк!

Розлютившись на себе, Єва відкинула віртуальні окуляри вбік. Він не мав жодного права вторгтися сюди, в її думки! Не смів завдавати їй ні болю, ні задоволення! Вона хотіла побути наодинці з собою, хотіла розслабитися, а він...

"О, Рорк завжди чудово знає, що робить! - думала вона, походжаючи кімнатою. - Відмінно знає! Цьому потрібно покласти край. Вони повинні розібратися. Раз і назавжди!"

Єва вискочила з квартири, грюкнувши дверима. І, тільки опинившись біля його воріт, раптом подумала, що Рорк може бути не один.

Ця думка настільки розлютила її, що вона помчала до входу, перестрибуючи через дві сходинки, і, піднявшись, почала щосили стукати у двері.

Соммерсет відкрив майже відразу.

- Лейтенанте, зараз двадцять хвилин на другу! - невдоволено промовив він, загородивши собою сходи.

- Я знаю, котра година! Давай-но з'ясуємо стосунки, приятелю. Ти ненавидиш мене, а я - тебе. Різниця між нами тільки в тому, що в мене є поліцейський значок. Тож - геть із дороги, інакше я притягну тебе до відповідальності за вчинення опору офіцеру поліції!

- Чи означає це, лейтенанте, що ви з'явилися сюди в таку годину як представник влади? - запитав він із неповторною гідністю.

- Думай що хочеш! Де він?

- Якщо ви викладете суть справи, я з'ясую місцезнаходження Рорка і дізнаюся, чи зможе він із вами зустрітися.

Єва, остаточно втративши терпіння, вдарила його ліктем у живіт і, звільнивши собі дорогу, кинулася вгору сходами.

- Я сама його знайду!

У спальні Рорка не було - ні одного, ні з кимось ще, - і Єва зітхнула з полегшенням. Вона не знала, що стала б робити, якби виявила його в обіймах якоїсь блондинки. Єва мовчки розвернулася і попрямувала до кабінету, де її й наздогнав Соммерсет.

- Я подам на вас скаргу за зловживання владою!

- Геть із дороги! - кинула вона через плече.

- Ви не маєте права вторгатися в приватний будинок посеред ночі! Я не дозволю турбувати Рорка!

Соммерсет розчервонівся і дихав важко. Єва ніколи не бачила його таким: уся хвалена незворушність кудись зникла. Він схопився за ручку дверей, але Єва встигла-таки натиснути на кнопку, і двері від'їхали вбік.

Соммерсет спробував її затримати, і Рорк, що стояв біля вікна, обернувся. Він спостерігав за їхньою бійкою зі спокійною цікавістю; здається, все це навіть приносило йому задоволення.

- Доторкнися до мене ще раз, сучий сину, і я тебе по стіні розмажу! - пригрозила Єва.
- І нехай мені доведеться розплатитися за це значком поліцейського.

- Соммерсет, - незворушно сказав Рорк. - Боюся, вона справді здатна на це. Залиш нас самих.

- Вона зловжила владою...

- Залиш нас, - повторив Рорк. - Я розберуся.

- Як вам буде завгодно. - Соммерсет поправив піджак і пішов.

- Якщо не хочеш мене пускати, - заявила Єва, прямуючи до столу, - заведи кращих охоронців.

Рорк склав руки на грудях.

- Якби я не хотів тебе пускати, ти б не пройшла через ворота. - Він глянув на годинник. - Запізно для офіційного візиту.

- Мені потрібно терміново поговорити з тобою. Я не можу чекати.

- Гаразд... - Рорк знизав плечима і сів у крісло. - Чим я можу тобі допомогти?

9

Єва була налаштована агресивно. Утім, у цій ситуації їй нічого не залишалося, окрім як нападати.

- Ти був пов'язаний з Івною Меткалф!

- Я ж тобі вже казав, що ми були друзями. - Він відкрив старовинний срібний портсигар і дістав сигарету. - Деякий час у нас були інтимні стосунки.

- Коли і з чиєї ініціативи ваші стосунки змінилися?

- За чиєю ініціативою? - Рорк неквапливо закурив і випустив хмарку диму. - Це було наше спільне рішення. Її акторське життя складалося тоді дуже вдало, і робота стала забирати більше часу і сил. Можна сказати, що ми мирно розійшлися в різні боки.

- Ви не сварилися?

- По-моєму, ні. Івонна взагалі була людиною миролюбною. Життя було для неї забавою. Хочеш бренді?

- Я на службі!

- Ах так! Ну а я - ні.

Він піднявся, і кіт, зістрибнувши з його колін, підійшов до Єви. Вона нахилилася погладити Галахада і не помітила, що в Рорка тремтіли руки, коли він діставав із бару пляшку і келих.

- Сподіваюся, це все, що тебе цікавить?

Ні, подумала вона, зовсім не все. Якщо він відмовиться допомагати добровільно, їй доведеться витягати з нього інформацію кліщами, але вона не відступить.

- Востаннє вона згадувала про тебе у своєму щоденнику півтора року тому.

- Невже це було так давно... - пробурмотів Рорк.

Він щиро переживав смерть Івонни. Але зараз у нього були свої проблеми - і найсерйозніша з них стояла зараз в іншому кінці кімнати і дивилася на нього палаючими очима.

- Ви відтоді бачилися?

- Здається, ні. - Він дивився на келих із бренді і згадував Івонну. - Востаннє я бачив її на минулий Новий рік. Ми танцювали, а потім поїхали сюди.

- Ти спав з нею?

- Строго кажучи, ні. Ми займалися сексом, розмовляли, потім снідали...

- Отже, ви не відновили колишні стосунки?

- Ні. - Рорк поклав ногу на ногу і велів собі постаратися отримувати задоволення від бренді та сигарети. - Могли б, але були надто зайняті іншими справами. Після цього шість чи сім тижнів я про неї взагалі нічого не чув.

- А потім?

Рорк згадав, як розлучився з Івонною. Легко, майже бездумно.

- Ми говорили телефоном. Я сказав їй, що закоханий. - Він подивився на палаючу сигарету. - Я справді тоді покохав іншу жінку.

У Єви сказано заколотилося серце. Вона стояла, засунувши руки в кишені, і пильно дивилася на нього.

- Зрозумій, я не можу викреслити тебе зі списку підозрюваних, якщо ти не будеш до кінця відвертим.

- Не можеш? Ну що ж...

- Чорт забирай, Рорк, ти єдиний, хто був знайомий з ними обома!

- І який же у мене може бути мотив, лейтенанте?

- Не розмовляй зі мною таким тоном! Я терпіти не можу, коли ти стаєш таким - холодним, стриманим, відстороненим... - Вона почала ходити з кутка в куток. - Я впевнена, що ти не маєш жодного стосунку до цих убивств, і свідчень проти тебе немає. Але тим не менш зв'язок між вами існує.

- А це створює додаткові труднощі для тебе, бо твоє ім'я теж пов'язують із моїм? Або пов'язували...

- Із цим я розберуся.

- Послухай, чому ти так схудла і змарніла? - раптово запитав він. - Чому такі тіні під очима? Чому вигляд нещасний?

Єва витягла з кишені диктофон і поклала його на стіл - щоб позначити бар'єр, через який не хотіла переступати.

- Мені потрібно, щоб ти розповів усе, що знаєш про цих жінок. Усе до найменших подробиць. Чорт візьми, мені просто необхідна твоя допомога. Мені потрібно зрозуміти, чому Тауерс вирушила посеред ночі у Вест-Енд. Чому Меткалф опівночі одягнулася і вийшла на задній двір.

Рорк загасив сигарету і встав.

- Ти занадто багато чого хочеш від мене, Єво. Я не настільки добре знав Сесілі. У нас були ділові стосунки, часом ми зустрічалися десь на прийомах, але близько не спілкувалися. Не забувай про моє минуле і про те, ким була Сесілі. З Івонною ми були коханцями. Мені вона подобалася, подобалася її енергійність, життєрадісність... Вона була дуже честолобна. Хотіла стати зіркою - і стала. Але про те, що творилося в душах цих жінок, я не знаю.

- Але ти ж розбираєшся в людях. І можеш уявити собі хід їхніх думок. Тебе ніколи ніщо не дивує.

- Тільки ти, - сказав він тихо. - Постійно...

Єва похитала головою.

- Скажи, як ти думаєш, чому Івонна Меткалф вирушила кудись серед ночі?

Рорк знизав плечима і відсморбнув бренді.

- Нові перспективи, слава, цікавість, любов - мотиви могли бути тільки такі. І саме в цьому порядку. А час зустрічі не мав для неї значення: Івонна була вкрай імпульсивна.

Єва зітхнула з полегшенням, оскільки якраз цього і домогалася: Рорк допоміг їй уявити, якими були вбиті жінки.

- У неї було багато чоловіків?

Він задумався.

- Івонна була мила, кумедна, сексуальна. Думаю, чоловіків у неї було достатньо.

- А ревнивці серед них могли бути?

- Думаєш, хтось убив її тому, що вона відмовила йому в тому, чого він домогався? -

Рорк пильно подивився на Єву. - Цікава думка! Чоловік дійсно здатний на багато що, якщо почуття його досить сильні. Щоправда, я ось тебе не вбив. Поки що...

- Триває розслідування вбивства, Рорк! Не загравай зі мною.

- Я з тобою заграю?! - Він жбурнув склянку в дальній кут, чому сам здивувався не менше за Єву. - Ти вриваєшся сюди без попередження, без запрошення й очікуєш, що я

сидітиму, як дресирований пес, і покірно відповідатиму на твої запитання? Ти питаєш мене про Івонну, про жінку, яка була мені дорога, і розраховуєш, що я відповідатиму спокійно? Та ти просто уявляєш мене з нею в ліжку, і це не дає тобі спокою.

Єва й раніше спостерігала спалахи його гніву. І зазвичай вони подобалися їй більше, ніж його крижаний спокій. Але зараз у неї самої нерви були на межі.

- Ти занадто самовпевнений, Рорк! У моїх запитаннях немає нічого особистого. Я просто вирішила проконсультуватися з обізнаною людиною. Я роблю свою роботу...

- Це жодного стосунку до твоєї роботи не має, і нам обом це чудово відомо! А якщо ти хоч на хвилину могла підозрювати, що я пов'язаний з убивствами цих жінок, значить, я помилявся більше, ніж припускав. - Він схопив диктофон, що лежав на столі, і сунув їй у руки. - Наступного разу приходьте з ордером, лейтенанте.

- Як же ти не розумієш?! Я намагаюся зняти з тебе всі підозри...

- Або знищити мене? - Рорк повернувся за стіл і втомлено сів. - Іди. З мене досить.

Єва мовчки попрямувала до дверей, він обхопив голову руками, проклинаючи себе за те, що вчинив як ідіот. Чорт забирай і її, і його самого, але він не дасть їй так піти! - вирішив Рорк і натиснув на кнопку, що блокує вихід.

Але цей захід виявився зайвим: за крок до дверей Єва обернулася, бо більше не могла стримуватися.

- Ну, добре. Чорт забирай, ти переміг! Так, я нещасна. Ти цього домагався? Я не можу спати, не можу їсти... У мені немов щось зламалося, я навіть працюю через силу! Ти задоволений?

Рорк відчув, що лещата, які стискали його серце, стали тиснути слабкіше.

- Чим мені бути задоволеним?

- Але ж я ж прийшла, правда? Я прийшла, тому що більше не можу так! - Вона доторкнулася до ланцюжка, що висів на грудях. - Я ношу цю прокляту штуку...

Він глянув на діамант, що переливався таємничим вогнем.

- Я ж казав, він тобі личить.

- Ти нічого не розумієш, - пробурмотіла вона, відвертаючись. - Я почуваюся повною ідіоткою! Ну гаразд, буду ідіоткою. Я переїду сюди, терпітиму цього злісного старого, якого ти називаєш своїм дворецьким, носитиму цей діамант, бо... - вона заткнулася, затулила обличчя руками і раптово розридалася. - Не можу я цього більше виносити!

- Єво, заради бога! Не треба плакати!

- Я просто втомилася. - Вона розгойдувалася з боку в бік, намагаючись заспокоїтися.

- Втомилася, ось і все...

- Ну, вилай мені! Кинь у мене чим-небудь. Обзви.

Він спробував її обійняти, але Єва напружилася і різко відсторонилася.

- Не треба. Я зараз сама заспокоюся.

Рорк не став її слухати і притягнув до себе. Вона знову спробувала відскочити, але він не відпускав її. І тоді Єва судорожно обійняла його, притулилася до його грудей.

- Не йди! - Вона пригорнулася щокую до його плеча. - Не йди від мене...

- Нікуди я не піду. - Рорк ласкаво гладив її по спині, по волоссю. Чи є що-небудь більш лякаюче, думав він, ніж сильна жінка, яка плаче? - Я весь час був тут. Я люблю тебе, Єво, люблю так сильно, що сам дивуюся.

- Ти мені потрібен! Нічого не можу із собою вдіяти. І не хочу.

- Ось і добре. - Він трохи відсунувся, доторкнувся рукою до її підборіддя. - Доведеться нам обом із цим змиритися. Я справді не можу без тебе.

- Але ти ж щойно сказав, щоб я пішла!

- Я замкнув двері, - Рорк ледь помітно посміхнувся і торкнувся губами її губ. - Мушу зізнатися, якби ти потерпіла ще кілька годин, я б сам до тебе прийшов. Я саме сидів тут і намагався вмовити себе цього не робити. І тут увірвалася ти. Я готовий був на коліна перед тобою стати!

- Але чому, Рорк? - Вона доторкнулася долонею до його щоки. - Ти ж можеш отримати будь-яку жінку.

- Чому? - Він нахилив голову, немов замислився. - Важке запитання... Може, вся річ у тому, що ти така тиха, поступлива, так бездоганно вмієш себе поводити? - Єва посміхнулася, і йому було приємно це бачити. - Ні, це, здається, про когось іншого. Напевно, все через те, що ти смілива, маєш допитливий розум, загострене почуття справедливості й добре серце.

- Це теж про когось іншого.

- Ні, любов моя, це - про тебе. - Він поцілував її в губи. - Але головне навіть не в цьому. Важливо те, яка ти - твій запах, твоя шкіра, твій голос... Ти мене перемогла. Ми з

тобою про все поговоримо. - Він провів пальцем по її ще мокрій від сліз щоці. - І постараємося зробити так, як буде краще для нас обох.

Єва судорожно зітхнула.

- Я люблю тебе, - раптом сказала вона і злякалася. - Боже!

Рорку здалося, що його облило свіжою, чистою літньою зливою.

- Ось бачиш: сказала - і навіть не запнулася, - зауважив він.

- Здається, ні... Може, я звикну?

Єва закинула обличчя, шукаючи губами його губи. Поцілунок був довгим і пристрасним. У неї перехопило подих, стукало у скронях, вона навіть не чула власних слів.

- Зараз, - сказала вона, простягаючи руку до пояса його штанів. - Негайно!

- Негайно, - погодився він і почав стягувати з неї сорочку. Вони обидва впали на килим і покотилися, злившись в обіймах. Рорк почав поспішно розстібати її джинси, а вона впилася зубами йому в плече. Він відчув шок її шкіри, її тепло, а потім немов завіса впала - і не було вже нічого, крім безмежного бажання.

Ніжність, ласки - все це відступило на другий план. У них обох була зараз тільки нестримна пристрасть.

Єва прокинулася в його ліжку. Крізь жалюзі пробивалося ранкове світло. Не розплющуючи очей, вона простягнула руку і зрозуміла, що поруч із нею вже нікого немає.

- Як, чорт забирай, я тут опинилася? - запитала вона вголос.

- Я тебе приніс.

Вона розплющила очі й побачила Рорка. Він стояв біля ліжка і дивився на неї.

- Приніс?!

- Ти заснула на підлозі. - Він нахилився до неї, провів пальцем по її щоці. - Не можна працювати до знемоги, Єво.

- Ти мене приніс... - повторила вона, спросоння не в змозі зрозуміти, варто ніяковіти чи ні. - Здається, мені шкода, що я цього не бачила.

- У нас буде достатньо часу, щоб розіграти цю виставу ще багато-багато разів. Але ти мене серйозно турбуєш.

- Зі мною все гаразд. Тільки... - Погляд її впав на годинник біля ліжка. - Боже мій! Уже десять! Десять ранку!

Вона стала поспішно вилазити з ліжка, але Рорк зупинив її:

- Сьогодні неділя.

- Неділя? - Єва здивовано потерла очі. - Здається, я втратила лік часу. Так, на службу йти не треба, але тим не менш...

- Тобі потрібно було виспатися. А тепер слід підкріпитися. Не можна жити на одному кофеїні.

Він узяв із нічного столика склянку і простягнув їй. Єва з сумнівом подивилася на світло-рожеву рідину.

- Що це?

- Випий, це корисно. - Рорк підніс склянку до її губ. Можна було дати їй цю енергетичну суміш і в таблетці, але вона терпіти не могла все, що було схоже на ліки. - Цю штуку розробили в одній із моїх лабораторій. Місяців за шість вона надійде в продаж.

- Це експеримент? - запитала вона недовіжливо.

- Цілком безпечний. У всякому разі, поки ще ніхто не помер.

- Дуже смішно! - насупилася Єва, але все-таки покійно осушила склянку. І одразу відчула себе посвіжілою та сповненою сил. - А тепер мені треба у відділок - попрацювати зі справами.

- Насамперед тобі треба відпочити. - Рорк підняв руку, відкидаючи всі можливі заперечення. - Хоча б день. Навіть півдня. Було б найкраще, якби ти провела цей час зі мною, але, якщо хочеш, можеш і сама.

- Так і бути. Напевно, кілька годин я можу викроїти. - Вона потягнулася до нього й обійняла його за шию. - А що ти придумав?

Він усміхнувся і повалив її на ліжко.

Єва зателефонувала у відділок і анітрохи не здивувалася купі повідомлень, що чекали на неї. Неділя давно перестала бути для неї вихідним днем. Повідомлення залишили Надін Ферст, нахаба Морс, батьки Івонни Меткалф і Міріна Анжеліні.

- Їхнє горе ти не можеш на себе взяти, - зауважив Рорк, який стояв у неї за спиною.

- Що?

- Це я про Меткалфів. Я ж бачу, як ти реагуєш.

- Зрозумій, я - їхня єдина надія. Вони хочуть бути впевненими в тому, що хтось знайде вбивцю їхньої дочки.

- Я хочу дещо тобі сказати, Єво...

Єва заклонила очі, приготувавшись до того, що зараз він почне читати їй нотацію про те, як слід тримати дистанцію з потерпілими.

- Давай коротше, мені треба працювати.

- Я побачив на своєму віку чимало поліцейських. Ховався від них, давав їм хабарі, обводив навколо пальця...

Вона хитро глянула на нього.

- Не думаю, що тобі слід було розповідати про це: адже у тебе напрочуд чисте досє.

- Природно. - Він чмокнув її в ніс. - Я чимало за це заплатив. Так от, я бачив достатньо поліцейських, але ти - найкраща з усіх.

Єва здивовано втупилася на нього.

- З чого це раптом?

- Ти мстиш за вбитих і втішаєш тих, хто горює! Я захоплююся тобою.

- Ох, Рорк, перестань, - сказала вона збентежено.

- Я не жартую. Пам'ятай про мої слова, коли будеш розмовляти з цим мерзотником Морсом.

- Я не буду з ним розмовляти.

Рорк розсміявся і обійняв її.

- Мені подобається твій стиль.

Єва не втрималася, погладила його по голові, але потім відсторонилася.

- Милуйся збоку. Будь ласка, не заважай. Я хочу знати, що від мене потрібно Міріні Анжеліні.

На дзвінок відповіла сама Мирина. Голос у неї був змучений.

- О, лейтенанте Даллас! Дякую, що так швидко відгукнулися. Я боялася, що ви передзвоните тільки завтра.

- Чим я можу вам допомогти, міс Анжеліні?

- Мені потрібно поговорити з вами якомога швидше. Мені не хотілося діяти через майора Вітні: він і так багато зробив для мене і моєї родини.

- Це має стосунок до розслідування?

- Так. Принаймні, мені так здається.

Єва дала знак Рорку, щоб він вийшов, але Рорк стояв, притулившись до стіни, і нікуди виходити не збирався. Єва похмуро на нього подивилася і продовжила розмову:

- Буду рада зустрітись з вами, коли вам зручно.

- Дякую, лейтенанте, але річ у тім, що лікарі не дозволяють мені зараз подорожувати. Тому приїхати доведеться вам.

- Ви хочете, щоб я летіла в Рим? Міс Анжеліні, навіть якщо поліція оплатить мою поїздку, мені треба знати, навіщо я витрачатиму час і кошти.

- Я тебе відвезу, - сказав Рорк.

- Замовкни.

- З ким ви говорите? Ви не одна? - захвилювалася Мирина.

- Зі мною Рорк, - довелося зізнатися Єві. - Міс Анжеліні...

- О, чудово! Я якраз намагалася з ним зв'язатися. А не могли б ви прилетіти разом? Я розумію, лейтенанте, що нав'язую вам свою волю, але, повірте, іншого виходу в мене немає. Якщо знадобиться, я зв'яжусь з майором Вітні, і він дасть дозвіл.

- Обов'язково дасть, - зітхнула Єва. - І тоді я відразу прилечу. Триматиму з вами зв'язок, - сказала вона і відключилася. - Як же мене дратують багаті примхливі панянки!

- Горе і тривога відвідують людей незалежно від стану їхнього гаманця, - філософічно зауважив Рорк.

- Слухай, заткнися! - Єва роздратовано грюкнула долонею по столу.

- Тобі сподобається Рим, любя, - усміхнувся Рорк. - Мій літак до твоїх послуг!

Єві справді сподобався Рим. У всякому разі - те небагато, що вона побачила, добираючись з аеропорту до квартири Анжеліні, вікна якої виходили на площу Іспанії. Фонтани, старовинні будинки, античні руїни - все це було так прекрасно, що здавалося майже нереальним.

Єва сиділа на задньому сидінні розкішного лімузина і роздивлялася перехожих на вулицях. Видно, цього сезону в моді були широкі вільні сукні - від білих до кольору темної бронзи. Різнокольорові пояси, пряжки туфель, дамські сумочки були прикрашені блискучим камінням. Все це нагадувало про пишність і пишність королівських дворів Середньовіччя.

Рорк навіть не підозрював, що Єву щось може так вразити, і із задоволенням спостерігав за тим, як вона, забувши про справи, витріщається на всі боки, немов маленька дівчинка. Як шкода, думав він, що не вдасться залишитися тут на кілька днів і побродити Вічним містом.

На жаль, машина дуже швидко везла їх до будинку Анжеліні. Рорк взяв Єву під руку і повів до під'їзду.

- Тільки б це не виявилось повною нісенітницею, - пробурмотіла вона. - Невже тебе ні краплі не дратує, що нас змусили летіти через океан заради якоїсь розмови?

- Радість моя, мені так часто доводиться літати набагато далі за зовсім смішними приводами! І без чарівної супутниці...

Єва тільки фиркнула. Побачивши охоронця, вона ледь не пред'явила йому свій значок, але вчасно схаменулася.

- Єва Даллас і Рорк до Мірини Анжеліні.

- Вас очікують.

Незворушний охоронець попрямував до ліфта і натиснув кнопку.

- Ти б міг завести такого ж, - зауважила Єва, увійшовши в ліфт, - і позбутися Соммерсета.

- У Соммерсета маса переваг. Ти просто упереджена.

Єва знову фиркнула, але промовчала.

Двері ліфта відчинилися, і вони опинилися в холі з позолоченою ліпниною і фонтанчиком у вигляді русалочки.

- Боже! - прошепотіла Єва, здивовано дивлячись на пальми в діжках і картини. - Я думала, так живеш тільки ти.

- Ласкаво просимо в Рим, - привітав їх Ренделл Слейд. - Дякую, що приїхали. Прошу вас, проходите. Міріна у вітальні.

- Вона не сказала, що і ви тут, містере Слейд, - зауважила Єва.

- Ми обидва вирішили, що треба вас викликати.

Одна зі стін вітальні була скляною, причому, мабуть, прозорою тільки з одного боку. Незважаючи на те що вони перебували всього лише на шостому поверсі, місто було видно чудово.

Мирина сиділа в кріслі й пила чай. Рука, що тримала чашку, злегка тремтіла. У світло-блакитній сукні вона здавалася зовсім бліденькою і тендітною.

Міріна була босоніж, волосся забране назад гребенем з дорогоцінним камінням і стягнуте на потилиці у вузол. Єва вирішила, що вона схожа на римську богиню, але, оскільки міфологію знала погано, на яку саме богиню, сказати не могла.

Мирина, побачивши їх, не встала, навіть не посміхнулася. Тільки відставила свою чашку й налила ще дві.

- Сподіваюся, ви вип'єте зі мною чаю?

- Я приїхала не чай пити, міс Анжеліні.

- Розумію. І дуже вдячна вам за те, що ви приїхали.

- Дозволь, я допоможу тобі, люба. - Слейд узяв чашки в Мірини. - Прошу вас, сідайте, - запропонував він. - Ми постараємося вас не затримувати, а поки що влаштовуйтеся зручніше.

- Я наразі не є офіційною особою, - сказала Єва, яка обрала собі м'який стілець із низькою спинкою, - але, з вашого дозволу, я б хотіла записати нашу бесіду.

Міріна глянула на Слейда і прикусила губу.

- Так, звісно. Вам відомо про... проблеми, з якими зіткнувся Ренді кілька років тому в Лас-Вегасі?

- Так, - відповіла Єва, увімкнувши диктофон. - Але мені казали, що ви нічого не знаєте.

- Ренді вчора мені все розповів. - Міріна простягнула Слейду руку, і він потиснув її. - Ви сильна жінка, лейтенанте. Можливо, вам важко зрозуміти, що відчувають люди... менш сильні. Ренді раніше нічого мені не розповідав, бо не хотів мене засмучувати - у мене слабкі нерви. - Вона знизала плечима. - Дивно: складнощі у справах змушують мене діяти енергійно, особисті ж абсолютно вибивають із колії. Лікарі називають це "тенденцією до ескепізму". Я вважаю за краще уникати труднощів.

- У тебе просто тонка душевна організація, - сказав Ренді, який міцно тримав її за руку. - Зовсім не слід цього соромитися.

- Так чи інакше, але бувають речі неминучі. Ви були там, коли все це сталося? -
звернулася вона до Рорка.

- Так, у той момент я був у Лас-Вегасі. Але не в казино.

- І охоронці, яких викликав Ренді, перебували у вас на службі?

- Так. У мене власна служба безпеки. Кримінальні справи передаються в магістратуру, тільки якщо немає можливості розібратися в них самим.

- Ви маєте на увазі хабарі?

- Звісно.

- Ренді міг дати хабар охоронцям, але не став цього робити!

- Міріна! - Він не випускав її руки зі своєї. - Я не став від них відкуповуватися, тому що в той момент взагалі нічого не розумів. Інакше у справі не було б моїх свідчень і ми б її зараз не обговорювали.

- Але майже всі звинувачення тоді було з вас знято, - нагадала Єва. - А за ті, що залишилися, ви вже понесли покарання.

- Так, і я був упевнений у тому, що справу забуто. Але виявилось, що це не так... Я б випив чогось міцнішого за чай. Рорк, ви приєднаєтеся?

- Якщо можна, трохи віскі.

- Скажи ж їм, Ренді! Я не можу більше чекати!

Він кивнув, простягнув склянку Рорку і залпом спорожнив свою.

- Сесілі телефонувала мені тієї ночі, коли її вбили.

Єва підкинула голову, наче шукачка, що взяла слід.

- На її лінії не було зафіксовано жодного вихідного дзвінка.

- Вона зателефонувала сюди, в Рим, з якогось автомата. Це було близько опівночі за нью-йоркським часом. Вона була схвильована і розсерджена.

- Містере Слейд, під час нашої офіційної бесіди ви сказали мені, що того вечора не розмовляли з прокурором Тауерсом.

- Я збрехав, бо злякався...

- А зараз ви вирішили змінити свої свідчення?

- Я хочу їх уточнити. Як бачите, я не скористався послугами адвоката і розумію, що за дачу неправдивих свідчень можу понести покарання. Я хочу повідомити вам, лейтенанте, що вона телефонувала мені незадовго до смерті. Це, до речі, можна розглядати і як алібі. У

мене не було часу, щоб дістатися після нашої розмови до Нью-Йорка і вбити її. Ви можете, звісно, перевірити мої переміщення того дня.

- Запевняю вас, це буде зроблено. Що вона хотіла?

- Вона навіть не привіталася й одразу запитала: "Ренді, це правда?" Я в той момент працював і спочатку не зрозумів, про що вона говорить. Але потім стало зрозуміло, що йдеться про подію в Лас-Вегасі. Я запанікував, почав виправдовуватися... Але Сесілі було неможливо обдурити. Вона просто приперла мене до стінки. Я розсердився, і ми посварилися.

Він замовк і глянув на Мірину. Здавалося, ніби він боїться, що вона зараз розіб'ється на шматочки, як кришталева ваза.

- Ви посварилися, містер Слейд? - уточнила Єва.

- Так. Я хотів знати, звідки їй стало про це відомо, але вона відмовилася говорити. Вона була у нестямі, лейтенант. Сказала, що заради дочки зобов'язана розібратися з цією справою. І зі мною. Потім вона різко обірвала зв'язок, а я... я не міг впоратися зі своїми почуттями і напився.

Він підійшов до Мірини і поклав їй руку на плече.

- Рано вранці, перед світанком, я дізнався з "Новин", що її вбили.

- Вона раніше ніколи не говорила з вами про те, що трапилося?

- Ні. У нас були чудові стосунки. Вона знала, що я граю, не схвалювала цього, але з себе не виходила. Вона вже звикла до цієї пристрасті Девіда. По-моєму, вона не розуміла, наскільки нас обох затягнула гра.

- Розуміла, - втрутився Рорк. - І просила мене не пускати вас обох у мої гральні заклади.

- Ось воно що, - усміхнувся Слейд, роздивляючись своєю порожню склянку. - Значить, тому мене не пустили в те казино в Лас-Вегасі...

- Тому.

- Містере Слейд, чому саме зараз ви вирішили змінити свої свідчення? - запитала Єва.

- Я відчув, що коло звужується. І зрозумів, що Мірина засмутиться ще більше, якщо дізнається про це від кого-небудь іншого. Мені потрібно було самому все їй розповісти. А вона вирішила зв'язатися з вами.

- Ми обидва вирішили. - Мірина взяла його за руку. - Маму не повернути, але я знаю, як засмутиться батько, коли ми розповімо йому. І все-таки доведеться пройти через це. Я впораюся, якщо знатиму, що той, хто використав ту стару історію, заплатить за це. Мама ніколи б не пішла на цю зустріч, якби не хотіла захистити мене!

Коли вони летіли назад, Єва не могла сидіти спокійно і ходила взад-вперед по салону.

- Ох уже ці сім'ї! - вигукнула вона, засовуючи руки в кишені. - Ти коли-небудь думаєш про свою сім'ю, Рорк?

- Іноді.

Зрозумівши, що їй хочеться поговорити, він вимкнув ноутбук.

- Якщо прийняти цю версію, виходить, що Сесілі Тауерс вирушила на нічну зустріч, щоб захистити свою дочку, щастя якої опинилося під загрозою. Вона хотіла сама все владнати. Навіть якщо вона вирішила, що від Слейда слід позбутися, насамперед їй треба було в усьому розібратися самій.

- Можна вважати це батьківським інстинктом.

- Нам із тобою це важко зрозуміти, чи не так?

- Що й казати, наш досвід у цій галузі слід визнати недостатнім...

- Гаразд. - Вона присіла на підлокітник його крісла. - Отже, якщо вважати нормальним те, що мати кидається захищати свою дитину, Тауерс вчинила саме так, як і припускав убивця. Він прорахував її реакцію.

- Абсолютно безпомилково.

- Але ж Сесілі була професійним юристом! Як вона могла тут же не доповісти владі про те, що її шантажують?!

- Материнська любов сильніша за обов'язки, - знизав плечима Рорк.

- Не завжди... Але в її випадку було саме так, і вбивця розумів це. А хто знав її настільки добре? Коханець, колишній чоловік, син, донька, Слейд...

- І багато інших, Єва. Вона часто виступала на захист прав матерів, на захист сім'ї. Відомо безліч таких історій, я сам читав про неї щось подібне.

- Знаєш, газетним статтям довіряють далеко не всі. Журналісти можуть судити упереджено, можуть висвітлювати події так, як це вигідно їм. Мені здається, що вбивця знав напевно. Не припускав, а саме знав! Отже, або був тісний особистий контакт, або було проведено серйозну підготовчу роботу.

- Це навряд чи допоможе звузити коло підозрюваних...

Єва не стала звертати уваги на цю репліку.

- З Меткалф те саме. Зустріч призначено, але в щоденнику про неї немає жодних подробиць. Як вбивця міг прорахувати це? Значить, він вивчив її звички. Моє завдання - дізнатися звички самого вбивці. Тому що не виключений новий злочин. І доктор Міра це підтвердила.

- Ти з нею розмовляла?

- Так. Вона склала його психологічний портрет. Злочинець - або злочинниця - заздрить сильним жінкам, ненавидить їх і захоплюється ними. Його приваблюють жінки відомі, які чогось досягли. Міра вважає, що він вбиває, оскільки хоче проявити свою владу і силу. Але, може, все простіше? Можливо, він відчуває насолоду, продумуючи свої плани, розраховуючи все, приводячи у виконання... Питання в тому, кого він намітив зараз.

- Ти давно дивилася на себе в дзеркало?

- Що?

- Ти забула, що твоє обличчя постійно з'являється у зведеннях новин, що твої фотографії - у всіх газетах? - Рорку раптом стало страшно. Він підвівся, обійняв її за плечі, заглянув в очі. - Чи ти вже думала про це?

- Знаєш, зізнатися, це було б найкраще, - тихо сказала вона. - Тому що я готова до зустрічі з ним.

- Ти мене лякаєш!

- Ти ж сам сказав, що я кращий за всіх. - Єва усміхнулася і потріпала його по щоці. - Заспокойся, Рорк, я не збираюся робити ніяких дурниць.

- Дякую, втішила...

- Ми скоро приземлимося? - Вона нахилилася до ілюмінатора.

- Хвилин за тридцять, напевно.

- Мені потрібна Надін.

- Що ти задумала, Єво?

- Я? Я хочу, щоб про мене писали всі газети! - Вона скуйовдила волосся. - Давай сходимо з тобою в якесь модне місце, навколо якого завжди товпляться репортери. Є що-небудь на прикметі?

- Цього добра завжди вистачає.

- Чудово! Отже, домовилися. - Вона сіла в крісло і нетерпляче забарабанила пальцями по підлокітнику. - Мабуть, я навіть куплю собі кілька нових суконь.

- Ось це так! - Рорк підійшов до неї, легко підняв на руки й посадив до себе на коліна.
- Але врахуй: я буду поруч, лейтенанте.

- Я не працюю з цивільними особами!

- Ти маєш звикнути до того, що я буду поруч завжди.

Його рука ковзнула їй під блузку, і Єва хитро примружилася.

- Це натяк?

- Так.

- Прекрасно! - Вона швидко розвернулася й осідлала його. - Натяк зрозумілий.

Надін оглянула кабінетик Єви і похитала головою.

- Біднувато тут.

- Вибачте?

- Ви завжди так охороняли цю кімнату... Ну ще б пак! Святая святих! Ніяк не думала, що це просто буда зі столом і парою допотопних стільців.

- Я звикла, - сказала Єва спокійно і влаштувалася зручніше на одному з допотопних стільців.

Надін не страждала на клаустрофобію, але тьмяно-бежеві стіни кімнатки тиснули на неї. На вікні навіть не було жалюзі.

- Я думала, що після того, як ви блискуче розплутали справу Дебласс минулої зими, вам дали кабінет пристойніший. З великим вікном, з килимом...

- Ви дизайнер чи журналіст?

- І яке ж у вас убоге обладнання! - продовжувала Надін, скрушно хитаючи головою. - Ці музейні експонати давно треба передати в благодійний фонд.

"Не заводься!" - наказала собі Єва.

- Не забудьте про це, коли вас наступного разу заличуть збирати пожертви на органи безпеки.

Надін усміхнулася і сперлася на стіл.

- На "Каналі 75" навіть у технічного персоналу комп'ютери кращі.

- Ще трохи - і я вас зненавиджу, Надін.

- Я вас спеціально заводжу перед інтерв'ю. Знаєте, яким я його бачу? Я хочу поговорити віч-на-віч із вами справжньою. З тією жінкою, яка зазвичай ховається за поліцейським значком. "Життя і кохання Єви Даллас - слуги закону!"

Тут уже Єва не могла стриматися:

- Не захоплюйтеся, Надін!

- Якщо я не буду захоплюватися, у мене мало що вийде. - Надін плюхнулася на стілець. - Ракурс нормальний, Піт?

Оператор підніс до очей видошукач камери.

- Ага.

- Піт - людина небагатослівна, - повідомила Надін. - Люблю з такими працювати. Хочете зачесатися?

Єва насилу втрималася, щоб не скуйовдити, як зазвичай, волосся: вона терпіти не могла говорити в камеру.

- Ні.

- Тоді влаштовуйтеся зручніше. - Надін дістала зі своєї величезної сумки косметичку, подивилася в дзеркало, підфарбувала очі й губи. - Чудово! - Сховавши косметичку назад, вона сіла, закинувши ногу на ногу, і повернулася до оператора. - Поїхали!

- Ага.

Єва з подивом побачила, як миттєво змінилася Надін. Щойно засвітився червоний вогник камери, вона зібралася, стала серйознішою, значнішою, навіть голос здавався нижчим і глибшим.

- Надін Ферст веде прямий репортаж із кабінету Єви Даллас, відділ із розслідування вбивств, поліція Нью-Йорка. Головна тема інтерв'ю - вбивства прокурора Сесілі Тауерс та відомої молодшої акторки Івонни Меткалф. Лейтенанте, чи є зв'язок між цими двома вбивствами?

- У нас є підстави так вважати. Судячи з даних експертизи, обидві жертви були вбиті однією зброєю і однією і тією ж рукою.

- Ви впевнено стверджуєте це?

- Абсолютно. Обом жінкам перерізали горло ножом із лезом завдовжки дев'ять дюймів. На обох напали спереду, розріз нанесено справа наліво під невеликим кутом. Ось так.

Єва взяла зі столу ручку і полоснула нею по повітрю в дюймі від горла Надін, яка здригнулася від несподіванки.

- Зрозуміло...

- Цей удар зачіпає яремну вену, після чого починається рясна кровотеча. Жертва не встигає навіть покликати на допомогу або захиститися. Смерть настає через кілька секунд.

- Тобто вбивці знадобилося дуже небагато часу? Але атакував він спереду - чи не говорить це про те, що жертви знали вбивцю?

- Необов'язково, але не виключено, що обидві жінки знали нападника на них. У всякому разі, збиралися з кимось зустрітися. І вони не намагалися оборонятися. От якби я кинулася на вас... - Єва знову змахнула ручкою, і Надін інстинктивно прикрила горло рукою.

- Ось бачите, ви обороняєтеся машинально.

- Дуже цікаво, - сказала Надін, намагаючись не видати свого хвилювання. - Отже, ми знаємо, як були скоєні вбивства, але не знаємо ні мотиву, ні вбивці. Що спільного було у прокурора Тауерса та Івонни Меткалф?

- Ми ведемо розслідування за кількома напрямками.

- Прокурора Тауерса було вбито три тижні тому. Невже, лейтенанте, у вас досі немає підозрюваного?

- У всякому разі, у нас поки що немає підстав затримувати кого-небудь.

- Чи означає це, що підозрювані все-таки є?

- Розслідування триває, - ухильно відповіла Єва.

- А мотиви?

- Люди вбивають з найрізноманітніших причин, міс Ферст. І роблять це споконвіку.

- Сказано в Біблії, - вставила Надін, - убивство - найдавніший із гріхів.

- Стародавній, як світ. Ми можемо боротися з тенденціями, вивчати генетичний код, піддавати потенційних злочинців примусовому лікуванню, існують виправні колонії - і так далі. Але людська природа незмінна.

- Є причини, що спонукають до вбивства, проти яких наука безсила. Вона не може боротися з любов'ю, ненавистю, жадібністю, заздрістю, злістю...

- Але це те, що відрізняє нас від роботів, чи не так? - зауважила Єва.

- Так, і завдяки цим почуттям ми знаємо, що таке радість, горе, пристрасть. Але нехай про це розмірковують психологи і філософи. Як ви думаєте, жертвами якого з мотивів стали Сесілі Тауерс та Івонна Меткалф?

- Їх убила абсолютно конкретна людина, міс Ферст. На жаль, її цілі нам поки що невідомі.

- Ви склали психологічний портрет злочинця?

- Так, - відповіла Єва. - І використаємо його в нашій роботі. Я знайду його! - сказала вона твердо, повернувшись до камери. - І коли він опиниться за ґратами, мотив буде вже неважливий. Важливим буде одне - справедливість.

- Це прозвучало як обіцянка, лейтенанте. Особиста обіцянка.

- Так воно і є.

- Жителі Нью-Йорка вірять у те, що ви його стримаєте. Передачу для "Каналу 75" вела Надін Ферст. - Вона зробила паузу, потім схвально кивнула Єві. - Непогано, Даллас. Зовсім непогано! Ми повторимо передачу о шостій і об одинадцятій, а потім опівночі.

- Гарзд. Піт, ви не хотіли б прогулятися?

Оператор знизав плечима і вийшов із кімнати.

- Строго між нами, - почала Єва. - Скільки ще ефірного часу ви можете мені виділити?

- Навіщо?

- Хочу померехтіти на екрані. Врахуйте: мені потрібно якомога більше.

- Я підозрювала, що це не безкорисливий подарунок, - зітхнула Надін. - Мушу зізнатися, що я розчарована, Далласе. Ніколи не думала, що ви марнославні.

Єва пропустила її докір повз вуха.

- Через кілька годин я маю давати свідчення у справі Монделла. Ви можете бути там?

- Звісно. Справа Монделла не надто гучна, але короткий репортаж можна влаштувати. - Надін дістала блокнот і зробила в ньому позначку.

- А сьогодні ввечері - прийом у "Новій Асторії". Я буду там, і мені хотілося б...

- Урочиста вечера в "Асторії"? Зрозуміло... - Посмішка Надін стала презирливою. - Я, як вам відомо, не працюю зі світською хронікою, але скажу диспетчеру. Ви з Рорком завжди викликаєте жвавий інтерес публіки. Ви будете разом?

- Я дам вам знати, де можна буде мене застати найближчими днями, - продовжувала Єва, проігнорувавши уїдливе зауваження Надін.

- Чудово. - Надін встала. - Можливо, на шляху до слави і багатства ви випадково зустрінете вбивцю. Агентом встигли обзавестися?

Кілька секунд Єва мовчала.

- Я думала, ваша робота - заповнювати ефірний час і видавати публіці інформацію, а не читати нотації.

- А я думала, ваша робота - стояти на сторожі порядку, а не стрибати перед камерою!

- Надін зачинила сумку. - Але якщо вам так уже хочеться милуватися собою на екрані, лейтенанте...

- Надін! - Єва із задоволеним виглядом поглянула на журналістку. - Ви забули про ще один важливий мотив для вбивства. Про жагу до сенсацій.

- Врахую. - Надін, яка взялася вже за ручку дверей, раптом завмерла, обернулася і з непідробною тривогою подивилася на Єву. - Ви з глузду з'їхали?! Вирішили попрацювати наживкою?

- А здорово я вас розлютила! - Єва безтурботно закинула ноги на стіл. Їй було приємно спостерігати за реакцією Надін. - Ви просто готові були вибухнути, зрозумівши, що я жадаю ефіру. Сподіваюся, його це теж заведе. Невже ви не чуєте, як він каже: "Усі тільки й твердять про цю дурепу з поліції, а про мене забули!"

Надін підійшла до столу і сіла поруч із Євою.

- Ви мене зробили, Далласе. Не буду поширюватися про те, якими методами ви дієте...

- І не треба.

- Послухайте, я правильно вас зрозуміла? Ви вважаєте, що одним із мотивів було бажання опинитися в центрі уваги? Він розсудив, що, якщо вбити парочку звичайних громадян, про тебе заговорять, але не так голосно...

- А якщо вбити двох знаменитостей - галасу буде на багато років.

- Отже, ви вирішили призначити його наступною метою себе?

- Це всього лише спроба... - Єва задумливо потерла лоб. - Можливо, я тільки з'являтимуся на екрані, і більше нічого.

- Або вас полоснуть ножом по горлу.

- Надін, ви що, вирішили мене пожаліти?

- Здається, так. - Вона уважно подивилася на Єву. - Я стикалася по службі з багатьма поліцейськими. Завжди шкірою відчуваєш, хто душу вкладає в роботу, а хто просто штани просиджує. Знаєте, що мене турбує, Далласе? Ви вкладаєте надто вже багато душі.

- Я просто виконую свій обов'язок, - сказала Єва так серйозно, що Надін розреготалася.

- По-моєму, ви дивитеся занадто багато старих фільмів. Що ж, на кін поставлена ваша голова. У буквальному сенсі. Постараюся не обділити вас увагою.

- Дякую. І ще одне, - додала вона. - Якщо ця теорія правильна, то мішенню може виявитися будь-яка відома жінка. Тож бережіть і свою голову, Надін.

- Господи! - Надін машинально піднесла руку до горла. - Дякую за попередження, Далласе.

- Рада допомогти. Це я щиро.

Не встигли за Надін зачинитися двері, як пролунав дзвінок із кабінету майора Вітні. Очевидно, він дізнався про інтерв'ю.

Провівши весь день під постійним наглядом камер, Єва спіймала себе на тому, що навіть дещо здивована, не побачивши жодної в узголів'ї ліжка, про що й повідомила Рорку.

- Ти сама на це напросилася, люба!

Вона розстібала чорний із золотом піджак від костюма, який Рорк порадив їй одягнути на прийом у "Новій Асторії".

- Виявляється, це справді не всім подобається. І як ти виносиш постійну увагу репортерів? По-моєму, огидно жахливо.

- А ти не звертай на них уваги. - Рорк допоміг їй розстебнути останній гудзик. - І продовжуй у тому ж дусі. Мені сподобалося, як ти виглядала сьогодні ввечері. - Він торкнувся пальцем діаманта на її напівоголених грудях. - Щоправда, в такому вигляді ти мені подобаєшся ще більше.

- Ніколи я до цього не звикну. Світське життя - таке занудство! Пристойний вигляд, пристойні бесіди... І одяг цей не для мене.

- Лейтенанту вона, мабуть, не надто пасує, але Єві - пасує. А ти можеш бути такою різною. - Він поклав долоню їй на груди і помітив, як здригнулися її повіки. - Тобі сподобалася вечерея?

- Так, звісно, але... - Рорк торкнувся пальцем її соска, і Єва застогнала. - Здається, я хотіла щось тобі сказати. Але в спальні я абсолютно не можу з тобою розмовляти!

- І не треба. - Він нахилився і припав до її грудей губами.

Єва спала глибоким і спокійним сном, коли Рорк розбудив її. І спочатку в ній прокинувся поліцейський - зібраний і готовий до всього.

- Що?! - Забувши, що вона гола, Єва потягнулася по пістолет. - Що сталося?

- Вибач, - він засміявся і поцілував її.

- Нічого смішного! Якби я була озброєна, тобі б було не до сміху.

- Мені пощастило.

Єва неуважно погладила Галахада, що влаштувався в її головах.

- А чому ти одягнувся? Що відбувається?

- Мене викликають на будівництво "Олімпуса".

У спальні горіло неяскраве світло. Боже мій, подумала Єва, він прекрасний, як ангел! Занепалий ангел. І небезпечний.

- Там щось сталося?

- Нічого серйозного. - Рорк узяв Галахада на руки, погладив і опустив на підлогу. - Але краще мені розібратися особисто. Можливо, мене не буде кілька днів.

- Ой! - Єву раптом охопила паніка. "Ти просто ще не прокинулася", - спробувала вона заспокоїти себе. - Гарзд, побачимося, коли повернешся.

Він погладив її по щоці.

- Будеш нудьгувати без мене?

- Напевно. Трохи.

Рорк усміхнувся, і їй стало ніяково.

- Буду!

- Одягайся, - сказав Рорк, простягаючи їй халат. - Я хочу перед від'їздом дещо тобі показати.

- Ти що, їдеш просто зараз?

- Півгодини у мене є.

- Я що, повинна проводити тебе і поцілувати на прощання?

- Це було б непогано, але спочатку - головне. - Він узяв її за руку і повів до ліфта. - Я вирішив, що тобі абсолютно ні до чого терпіти незручності, поки мене немає.

- Ти маєш рацію, краще я поживу у себе. Я все одно буду дуже зайнята. - Вона відчула, що кабіна зупинилася, не доїхавши до першого поверху. - Ми що, не вниз їдемо?

- Поки що ні.

Рорк обійняв її, і вони вийшли з ліфта.

У цій кімнаті вона ще не бувала. Щоправда, у цьому будинку стільки кімнат, що їх усі й не обійдеш, подумала Єва. Але, придивившись уважніше, вона зрозуміла, що це її кімната.

Усі ті речі, які були їй дорогі, Рорк перевіз з її квартири сюди. Щоправда, з'явилося і дещо нове. Гладка дерев'яна підлога була застелена пухнастим зеленим із блакитним килимом, і на цьому розкішному килимі стояв старенький Євин стіл, завалений її папками, книжками, дрібничками.

За матовою скляною перегородкою була кухонька з усім необхідним, далі - вихід на терасу. У кутку стояли музичний центр, відео і телевізор. За арковим прорізом виднівся кімнатний садок.

- Те, що тобі не сподобається, ти можеш прибрати...

- Ні-ні, все чудово, - сказала Єва голосом, що сів від хвилювання. - Усе просто чудово...

Рорк раптом зрозумів, що і сам хвилюється, і сунув руки в кишені.

- Я знаю, що тобі потрібне місце для роботи. Саме твоє, особисте. Мій кабінет там, за тією панеллю, але вона замикається з обох боків. - Рорк не міг зрозуміти, чому він так нервує. - Якщо тобі буде незатишно в будинку без мене, можеш замикатися тут. Утім, можеш іти сюди, і коли я повернуся. Сама вирішуй, як тобі краще.

- Так, сама... - повторила вона й обернулася до нього. - Ти все це зробив для мене?!

- Навіть не можу уявити, чого б я для тебе не зробив.

- Я починаю всерйоз у це вірити. - Ніхто ніколи не робив для неї стільки. І ніхто ніколи так її не розумів. - Схоже, я стаю щасливою жінкою.

Він відкрив було рот, збираючись сказати щось досить різке, але вирішив стриматися.

- Чорт з ним! Мені треба їхати.

- Почекай, Рорк. - Єва підійшла до нього, відчуваючи, що він ледь стримується, щоб не вибухнути. - Я тебе не поцілувала на прощання, - прошепотіла вона і зробила це, до того ж із такою пристрасстю, що в нього ноги підкосилися. - Дякую! - Він не встиг відповісти, і вона знову поцілувала його. - Це за те, що ти завжди знаєш, що мені потрібно.

- Радий старатися. - Він скуйовдив їй волосся. - Сумуй за мною.

- Уже сумую.

- І не ризикуй даремно. - Він раптом поцілував їй руку.

- Щасливої дороги! - крикнула Єва, коли він увійшов у ліфт. - Я тебе люблю, - додала вона, помітивши, що двері вже зачиняються.

- Що ти розкопав, Фіні?

- Дещо. Тільки не знаю, потрібне чи непотрібне.

О восьмій ранку вигляд у Фіні вже був втомлений, і Єва простягнула йому чашку кави з термоса.

- Ти виглядаєш так, ніби не спав усю ніч. Отже, швидше за все, щось потрібне. Це кажу я, зірка відділу з розслідування вбивств!

- Отже, так. Я проторчав багато часу за комп'ютером, переглядаючи всі родинні та дружні зв'язки обох жертв.

- І що ж?

Він сьорбнув кави, дістав із кишені зацукровані горішки. Почухав за вухом.

- Так, бачив учора ввечері тебе по телевізору. Точніше, дружина бачила. Сказала, що виглядала ти відпадно. Так наші діти висловлюються, а ми намагаємося не відставати від молоді.

- Знаєш, ти мені мізки не пудри! Це теж із молодіжних виразів. Означає "висловлюйся ясніше".

- Знаю я цей вислів... Чорт! Дещо зовсім гаряче, Далласе. Занадто гаряче.

- Тому ти й не став скидати це мені на комп'ютер, а прийшов сам? Ну, викладай!

- Гарзд. Я копався у справах Девіда Анжеліні. В основному в його рахунках. Ми ж знали, що він потрапив у халепу через борги. Він намагався відстрочити виплати, розплачувався потроху то тут, то там. Можливо, заліз і в гроші компанії, але я не можу дістатися до цієї інформації. Він усе старанно приховує.

- Отже, доведеться і нам постаратися. Я можу дізнатися, хто його затиснув у кут, - сказала Єва, подумавши про Рорка. - Треба з'ясувати, чи не давав він їм якихось обіцянок. У розрахунку на спадщину, наприклад. - Вона насупилася. - Якби не Меткалф, я б подумала, що хтось із його кредиторів поквапив події спеціально.

- Може, так воно і є, навіть попри Меткалф? У неї, до речі, теж було дещо накопичено. Я поки що не знайшов серед її спадкоємців нікого, хто терміново потребує грошей, але, цілком можливо, знайду.

- Гарзд, продовжуй працювати в цьому напрямку. Тільки не за тим ти сюди з'явився. Він усміхнувся.

- Розумієш... Ну, слухай. Я дістався до дружини шефа.

- Ось із цього місця, будь ласка, детальніше.

Фіні не міг всидіти на місці, тож схопився і почав ходити кімнатою.

- За останні чотири місяці Девід Анжеліні перевів на свій рахунок кілька депозитів. Точніше - чотири депозити по п'ятдесят тисяч кожен. Останній - за два тижні до смерті матері.

- Отже, за чотири місяці він отримав двісті тисяч і, як пай-хлопчик, поклав гроші в банк? Тільки звідки він їх узяв?.. Прокляття! - здогадалася вона.

- Саме так. Я простежив переміщення сум. Анна Вітні переказувала гроші в нью-йоркський банк, а він відсилав їх на свій рахунок у Мілані. А потім знімав їх через банкомат у Лас-Вегасі.

- Боже мій, чому вона мені нічого не сказала? - Єва стиснула долонями скроні. - Якого біса змусила нас усе це розкопувати?!

- Не схоже, що вона намагалася це приховати, - заперечив Фіні. - Коли я почав переглядати її рахунки, все було на виду. Так, до речі, крім загального рахунку, у неї є свій власний - так само, як і в шефа. - Він зніяковіло відкашлявся. - Я повинен був подивитися і його, Даллас. Майор не переказував жодних сум ні зі свого рахунку, ні зі спільного. А вона половину грошей переказала Анжеліні. Уявляєш, виявляється, він її доїв!

- Шантаж? - припустила Єва, намагаючись міркувати тверезо. - Послухай, може, у них щось було? Може, вона спала з цим сучим сином?

- Ісусе! - вигукнув Фіні. - Бідний шеф!

- На жаль, але нам доведеться йти з цим до нього.

- Я знав, що ти так скажеш. - Фіні похмуро витягнув із кишені дискету. - У мене все з собою. Як ти збираєшся діяти?

- Найбільше мені хочеться вирушити у Вайт-Плейнз і завдати місіс Вітні хорошого прочухана! Але, оскільки це заборонено законом, нам доведеться йти з дискетою до шефа.

- Здається, у нашому музеї є якісь лицарські обладунки, - зауважив Фіні.
- Так, вони б нам не завадили.

Справді не завадили б. Вітні не став кидатися на Єву і Фіні з кулаками або хапати за груди, але погляд, яким він на них подивився, був убивчим.

- Ви копалися в рахунках моєї дружини, Фіні?
- Так, сер.
- І передали інформацію лейтенанту Даллас?
- Як годиться.
- Як годиться... - повторив Вітні. - А тепер прийшли з цим до мене.
- Я мав доповісти старшому за званням... - почав було Фіні й запнувся. - Джеку, ну не міг же я це приховати!

- Ти міг прийти спочатку до мене. Але тоді... - Вітні помовчав, потім суворо глянув на Єву. - Доповідайте, лейтенанте.

- Місіс Вітні за чотири місяці заплатила Девіду Анжеліні двісті тисяч доларів. Під час розслідування вона ні словом про це не обмовилася. В інтересах справи ми повинні... - Єві важко було говорити: вона шалено жаліла його. - Шефе, нам треба знати, чому. Нам треба знати, чому вона виплачувала ці гроші і чому після смерті Сесілі Тауерс виплати припинилися. І ще я зобов'язана запитати вас, майоре, чи знали ви про те, що відбувається.

Йому було важко дихати.

- Я відповім на це запитання після того, як переговорю з дружиною.
- Сер, - сказала Єва тихо, - ви знаєте, що ми не можемо дозволити вам говорити з місіс Вітні до того, як допитаємо її. Навіть наш прихід до вас є порушенням процедури. Мені дуже шкода, шефе.

- Ви не посмієте викликати мою дружину на допит!
- Джек...
- Та пішов ти, Фіні! Я не дозволю тягнути її сюди, як якусь злочинницю! - Він стиснув кулаки, щосили намагаючись стримуватися. - Допитайте її вдома, у присутності нашого адвоката. Адже це допускається, лейтенант Даллас?

- Так, сер. Майоре Вітні, дозвольте просити вас супроводжувати нас.

- Безумовно, лейтенанте. Від цього вам не вдалося б мене втримати, - додав він із гіркотою.

Анна Вітні зустріла їх на порозі. Вона стояла, упершись руками в боки.

- Джеку, що відбувається? Лінда тут. Вона сказала, що ти подзвонив їй і пояснив, що мені потрібна її допомога. - Вона перевела погляд на Єву і Фіні, потім знову подивилася на чоловіка. - Навіщо мені може знадобитися її допомога?

- Не хвилюйся, усе гаразд. - Він поклав руку їй на плече. - Давай пройдемо в будинок, Анно.

- Але я нічого протизаконного не робила! - вона нервово розсміялася. - Навіть дорожня поліція мене не штрафувала.

- Сядь і заспокойся, любя. Ліндо, спасибі, що так швидко приїхала.

- Не за що.

Адвокат подружжя Вітні виявилася елегантною молодою жінкою з проникливим поглядом. Єва не одразу згадала, що це їхня донька.

- Лейтенант Даллас, чи не так? - Лінда кинула на неї швидкий погляд. - Я вас упізнала. Прошу вас, сідайте, - запропонувала вона.

- Капітан Фіні.

- Мій батько багато разів згадував ваше ім'я, капітане Фіні. Отже, - сказала вона, накривши руку матері своєю долонею, - у чому справа?

- Ми отримали деякі відомості, і вони потребують роз'яснення.

Єва дістала диктофон і простягнула Лінді, щоб та його оглянула. Вона намагалася не думати про те, як Лінда схожа на батька - ті самі риси, уважний і проникливий погляд. Єва завжди губилася, помічаючи в комусь фамільні риси.

- Як я зрозуміла, це офіційний допит?

Лінда акуратно поставила Евін диктофон на стіл і дістала з сумочки свій.

- Ви абсолютно праві. - Єва назвала дату і час. - Веде допит лейтенант Єва Даллас. Присутні також майор Джек Вітні та капітан Раян Фіні. Допитувана - Анна Вітні, у супроводі адвоката.

- Вітні, Лінда. Мій клієнт ознайомлений зі своїми правами, згоден на проведення допиту в цьому місці і в цей час. Адвокат залишає за собою право в разі потреби перервати допит. Можете приступати, лейтенанте.

- Місіс Вітні, - почала Єва, - ви були знайомі з покійною Сесілі Тауерс?

- Так, звісно. Так це стосується Сесілі? Джек...

Він мовчки похитав головою і поклав руку їй на плече.

- Ви також знайомі з сім'єю покійної - з її колишнім чоловіком Марко Анжеліні, сином Девідом Анжеліні та донькою Міріною?

- Більше, ніж просто знайома! Її діти нам як рідні. Лінда навіть у свій час зустрічалася з...

- Мамо! - перервала її Лінда зі спокійною посмішкою. - Просто відповідай на запитання. Без подробиць.

- Але це просто смішно! - Анна була спантеличена і навіть почала дратуватися: зрештою, це ж її дім, її сім'я. - Лейтенант Даллас прекрасно знає відповіді на свої запитання.

- Вибачте, що мені доводиться повторюватися, місіс Вітні. Не могли б ви сказати, у яких ви стосунках із Девідом Анжеліні?

- З Девідом? Я його хрещена мати. Він ріс у мене на очах.

- Ви знали про те, що до смерті матері Девід Анжеліні мав фінансові труднощі?

- Так, він був... - Анна раптом щось зрозуміла і подивилася на Єву з жахом. - Невже ви могли подумати, що Девід... Що за жаклива думка! - вигукнула вона і тут же стиснула губи. - Я не відповідатиму на таке запитання.

- Я розумію, які почуття ви відчуваєте до вашого хрещеника, місіс Вітні. І розумію, що готові піти на багато що, щоб захистити його, - зокрема й на певні витрати. Але двісті тисяч доларів...

Анна зблідла.

- Не розумію, що ви маєте на увазі.

- Місіс Вітні, ви заперечуєте, що виплатили Девіду Анжеліні двісті тисяч доларів за чотири місяці - з лютого по травень нинішнього року?

- Я... - Вона швидко глянула на чоловіка, але одразу ж відвела очі й схопила доньку за руку. - Я маю відповідати, Ліндо?

- Прошу вибачення, мені потрібно переговорити з моїм клієнтом. - Лінда взяла матір під руку і вийшла з нею в сусідню кімнату.

- Ви чудово працюєте, лейтенанте, - процідив Вітні крізь зуби. - Я давно не чув, як ви ведете допит.

- Джеку, - сказав зітхнувши, Фіні, - це ж її обов'язок.

- Розумію. І зі своїми обов'язками вона справляється бездоганно.

Вітні глянув на дружину, яка увійшла в кімнату. Вона була бліда і насилу трималася на ногах.

- Ми готові продовжувати, - сказала Лінда і з викликом подивилася на Єву. - Мій клієнт хоче зробити заяву. Давай, мамо, усе буде нормально.

- Вибачте... - В очах у Анни стояли сльози. - Джек, пробач мені. Я не могла вчинити інакше. Він був у біді. Зрозумій, у мене не було іншого виходу!

- Усе нормально. - Вітні встав поруч із дружиною і взяв її за руку. - Розкажи лейтенанту правду, і ми покінчимо з цим.

- Я дійсно давала йому гроші.

- Він погрожував вам, місіс Вітні?

- Що? - здивувалася вона. - Боже ти мій, звісно, ні! Він опинився в біді, - повторила вона, явно вважаючи, що цього пояснення достатньо. - Заборгував багато грошей не дуже хорошим людям. А справи його - точніше, того підрозділу компанії батька, за який відповідає Девід, - йшли не надто гладко. Він говорив, що намагається запустити новий проєкт, щось на кшталт цього. Я, зізнатися, нічого не розумію в бізнесі.

- Місіс Вітні, ви виплатили йому чотири рази по п'ятдесят тисяч. У наших із вами розмовах ви навіть не згадали про це.

- Чому я мала про це згадувати? - Анна розправила плечі й глянула на неї холодно й гордовито. - Це мої гроші, і я позичила їх своєму хрещенику!

- Хрещенику, - терпляче пояснила Єва, - який допитувався у справі про вбивство.

- Про вбивство його матері! Звинувачувати Девіда у вбивстві Сесілі так само абсурдно, як звинувачувати в цьому, наприклад, мене!

- Але ви ж не отримали у спадок значну частину її статків...

- Ось що я вам скажу! - Обличчя Анни розчервонілося від гніву і стало ще привабливішим. - Хлопчик обожнював матір, а вона - його. Він був зломлений горем, вже мені-то це відомо. Я була з ним поруч, втішала, як могла.

- Ви дали йому двісті тисяч доларів.

- Я вільна розпоряджатися власними грошима так, як мені заманеться. - Вона прикусила губу. - Бідному хлопчикові ніхто не хотів допомогти! Батьки відмовили. Вони обговорили це питання і вирішили, що цього разу нічого йому не дадуть. Я розмовляла про це з Сесілі кілька місяців тому. Вона була чудовою матір'ю і дуже любила своїх дітей, але була переконана в тому, що треба тримати їх у суворості. І вважала, що він має сам вирішувати свої проблеми. Без чієї б то не було допомоги. Він прийшов до мене в повному розпачі. І що мені залишалося робити? Що?! - повернулася вона до чоловіка. - Джек, я прекрасно пам'ятаю, що ти просив мене ні в що не втручатися. Але хлопчик був у паніці, боявся, що вони покалічать його або навіть уб'ють! А якби таке сталося з Ліндою або Стівеном? Невже ти хотів би, щоб вони самі вирішували такі проблеми?

- Анно, давши гроші, ти не допомогла йому вирішити проблеми.

- Він збирався все повернути! - із запалом заперечила вона. - І обіцяв забути про карти. Йому треба було тільки виграти час. Я не могла йому відмовити.

- Лейтенанте Даллас, - вступила в розмову Лінда, - мій клієнт позичив гроші добровільно. У цьому немає злочину.

- Вашого клієнта не звинувачували у скоєнні злочину, адвокате.

- Під час попередніх бесід з моїм клієнтом ви запитували місіс Вітні про те, як вона розпоряджається своїми грошима? Ви запитували її про те, давала вона гроші Девіду Анжеліні чи ні?

- Ні, не питала.

- У такому разі місіс Вітні не зобов'язана була повідомляти вам інформацію, яка, як вона вважала, стосувалася її особисто і не мала стосунку до розслідування.

- Вона дружина поліцейського, - сказала Єва втомлено. - І повинна розбиратися в таких справах краще за простого обивателя. Місіс Вітні, чи були в Сесілі Тауерс сварки із сином з приводу азартних ігор, з приводу грошей, з приводу боргів?

- Вона була дуже засмучена цим. Природно, вони сварилися. Але це були сімейні сварки. Вони не бажали одне одному зла.

"Як ви зручно влаштувалися у своєму світі!" - подумала Єва.

- Коли ви востаннє спілкувалися з Анжеліні?

- Тиждень тому. Він зателефонував дізнатися, чи все у нас із Джеком гаразд. Ми збираємося заснувати благодійний фонд імені його матері й обговорювали план дій. Це була його ідея, лейтенанте. - В очах Анни стояли сльози. - Він хотів увічнити її пам'ять.

- Що вам відомо про його стосунки з Івною Меткалф?

- З актрисою? - Анна здивовано подивилася на Єву. - Хіба вони були знайомі? Він ніколи про це не розповідав.

Це був постріл навмання, і мети він не досяг.

- Дякую вам. - Єва взяла зі столу диктофон і повідомила, що допит завершено. - Адвокате, вам слід порекомендувати своєму клієнту нікому не розповідати про нашу бесіду.

- Я - дружина поліцейського, - відповіла Анна Єві її ж словами. - І порядок мені відомий.

Виходячи, Єва обернулася і побачила, як майор Вітні обійняв дружину і доньку.

Єві хотілося випити. Весь день вона безуспішно намагалася зловити Девіда Анжеліні. То він був на нараді, то ще десь, у всякому разі - не там, де вона шукала. Їй нічого не залишалося, як залишати всюди свої повідомлення і сподіватися, що він зв'яжеться з нею хоча б наступного ранку.

Перспектива на вечір була малоприємна: залишитися наодинці з порожнім величезним будинком і дворецьким, який щиро ненавидить її. Коли Єва в'їжджала у ворота, її раптом осінило, і просто з машини вона зателефонувала Мевіс.

- У тебе сьогодні, здається, вільний вечір? - запитала вона, коли Мевіс взяла слухавку.

- Точно. Повинна ж я давати зв'язкам відпочинок!

- А плани які?

- Нічого путнього. А що, у тебе є ідеї?

- Рорк полетів. Хочеш приїхати сюди? Відпочинемо, вип'ємо...

- Приїхати до Рорка?! Випити у Рорка?! Мчуся!

- Зачекай. Давай вже по повній програмі. Я вишлю за тобою машину.

- Лімузин?! - Мевіс забула про те, що зв'язкам потрібен відпочинок, і видала ультразвуковий крик. - Боже, Далласе! Тільки нехай уже тоді водій буде у формі. Усі мої сусіди від подиву з вікон повивалюються!

- Чекай за п'ятнадцять хвилин. - Єва закінчила бесіду і, ледь не пританцьовуючи, піднялася на ганок. Як вона й очікувала, при вході її зустрів Соммерсет, якому вона зарозуміло кивнула. - Я запросила подругу. Пошліть машину з шофером на авеню Сі, будинок двадцять вісім.

- Подругу? - перепитав він недовіжливо.

- Так, Соммерсет. - Єва повільно, як королева, піднімалася сходами. - Дуже близьку подругу. Не забудьте сказати кухареві, щоб приготував вечерю на двох.

Відійшовши на безпечну відстань, вона від душі розреготалася. Соммерсет уже запідозрив підступ, але чи то ще буде, коли він побачить Мевіс на власні очі.

Мевіс її не підвела. Хоча одягнена і зачесана вона була, можна сказати, консервативно: волосся, цього разу із золотистим відливом, укладене в асиметричну зачіску - половина заколота за вухо, інша ж звисає нижче плечей. Серезок ніяк не більше півдюжини, причому тільки у вухах - вельми стримано для Мевіс Фрістоун.

Вона увійшла, передала Соммерсету, який втратив дар мови, свій прозорий плащ і тричі обернулася навколо власної осі. Швидше за все, від збентеження, подумала Єва, а не для того, щоб продемонструвати обтислий червоний комбінезон.

- Вау! - цей вигук, вочевидь, мав виражати захоплення.

- Повністю з тобою згодна, - підтвердила Єва. Вона чекала подругу в холі, бо не хотіла, щоб та зустрілася з Соммерсетом сам на сам. Але обережність, як виявилось, була зайвою: зазвичай презирливо-зарозумілий, дворецький був повністю паралізований.

- Це ж просто диво! - вигукнула Мевіс. - І вся ця краса у твоєму розпорядженні?

- Можна й так сказати. - Єва кинула крижаний погляд на Соммерсета.

- Круто! - Змахнувши величезними віями, Мевіс простягнула дворецькому руку, прикрашену татуюванням із двох пронизаних однією стрілою сердець. - А ви, мабуть, Соммерсет? Я стільки про вас чула...

Соммерсет узяв простягнуту йому руку і вже готовий був піднести її до губ, але вчасно схаменувся.

- Мадам, - вимовив він шанобливо.

- Кличте мене просто Мевіс. Здорово працювати в такому містечку, а? У вас тут, напевно, всі по струнці ходять?

Соммерсет, не в силах зібратися з думками і не знаючи, чи то захоплюватися, чи то жахатися, відступив на крок, вклонився і з гідністю пішов, несучи в руках плащ Мевіс.

- Небагатослівний, - зауважила Мевіс і, хихикнувши, почала відбивати своїми височенними підборами чечітку на мармуровій підлозі холу. Зазирнувши в найближчі двері, вона не могла втриматися від чергового вигуку захоплення: - Ого! Та тут справжній камін!

- Їх у будинку, по-моєму, штук двадцять.

- І ви займаєтеся коханням перед каміном? Як у старих фільмах?

- У тебе нестримна фантазія.

- А що, здорово! Слухай, Даллас, яку ти за мною машину прислала! Справжній лімузин! - Мевіс закружляла на одному місці, побрязкуючи всіма своїми сережками. - Але, як на зло, пішов дощ. Тож бачили мене не всі сусіди, а тільки половина. Ну, чим ми будемо займатися?

- Можемо почати з вечері.

- Вмираю з голоду, але спочатку я маю оглянути палац. Покажи найцікавіше.

Єва задумалася. Верхня тераса дивовижна, але на вулиці ллє як з відра. Збройова відпадає, зал для стрільби - теж: Єва не наважувалася показувати їх за відсутності Рорка. Утім, і без них є що показати. Ось тільки туфлі Мевіс вселяли Єві сумніви.

- Ти справді здатна в них пересуватися?

- Я їх взагалі не відчуваю!

- Добре, тоді підемо сходами. Так ти більше побачиш.

Спочатку вона відвела Мевіс у солярій, де бідолаха, побачивши екзотичні рослини, маленькі водоспади і птахів, що пурхали під стелею, ледве не збожеволіла. Потoki дощу заливали скляні стіни, але вогні Нью-Йорка все-таки було нечітко видно.

У музичній залі Мевіс із задоволенням потанцювала під свої улюблені мелодії. Майже годину вони провели в ігровій: Мевіс дуже сподобалися "Апокаліпсис" і "Вільна

зона". У спальнях вона охала й ахала від захвату і після довгих і болісних сумнівів обрала нарешті, в якій із них ночувати.

- А можна мені буде розпалити вогонь у каміні? - Мевіс ніжно погладила темно-сині кахлі.

- Звісно. Тільки не забувай, що скоро літо.

- Нічого, заради такого задоволення можна й попаритися! - Розкинувши руки, вона плюхнулася на неосяжне ліжко, закидане м'якими подушками, і втупилася у високу скляну стелю. - Відчуваю себе справжньою принцесою. Ні, королевою! - Вона почала кататися по ліжку, і матрац мірно погойдувався в такт її рухам. - Слухай, як ти можеш тут жити і не божеволіти від захвату?!

- Не знаю. Та й живу я тут недавно...

- Мені вистачить однієї ночі. Я ніколи вже не стану колишньою! - урочисто вимовила Мевіс і розреготалася.

Вона підповзла до пульта біля узголів'я і стала натискати на всі кнопки поспіль. Світло загорялося, мерехтіло, гасло, музика то ревіла, то ставала ледь чутною. Раптово пролунав шум падаючої води.

- Це що таке?!

- Ти ввімкнула воду у ванній, - пояснила Єва.

- Ого! Ні, ще не час. - Мевіс знову натиснула на ту саму кнопку, і шум води затих. Натиснула на іншу - і одна зі стінних панелей від'їхала вбік, за нею виявився величезний екран. - Так, справді, все, як у найкращих будинках... Слухай, щось їсти захотілося!

У той момент, коли Єва перейшла з Мевіс до їдальні, Надін Ферст сиділа в монтажній і готувала нову передачу.

- Дайте Даллас крупним планом, - веліла вона. - Так-так, ось так. Вона непогано тримається перед камерою.

Надін дивилася одночасно на п'ять екранів. У першій монтажній було тихо, тільки за екранами неголосно перемовлялися техніки. Надін завжди отримувала від монтажу задоволення майже сексуальне. Більшість репортерів довіряли цю роботу технікам, але Надін любила робити все сама.

Внизу, у залі "Новин", стоїть шум і галас, там - нескінченне змагання, боротьба за найсвіжішу новину, за найгостріший репортаж, за найкращий кадр. Журналісти вичавлюють із комп'ютерів усю інформацію до останньої краплі, терзають телефони, передають ще один - найважливіший! - рядок статті. Зал новин "Каналу 75" був стадіоном, де змагалися найсильніші, найшвидші, найрозумніші.

Усі хотіли найкращого - героя, репортажу, рейтингу. Зараз усе це було в Надін! І здавати позицій вона не збиралася.

- Дайте кадр, де я стою у дворіку біля будинку Меткалф. А тепер на іншу половину екрана - кадр на доріжці, де загинула Тауерс. Ага!

Надін, примружившись, дивилася на екран. Що ж, вона має чудовий вигляд - серйозний, зібраний. Незалежний репортер на місці злочину.

- Добре. Накладайте звук.

"Дві ні в чому не винні талановиті й знамениті жінки. Два життя, що закінчилися так трагічно. Усе місто переживає, всі ставлять одне й те саме запитання: "Чому?" Люблячі родичі ховають своїх близьких і волають до справедливості. І тільки одна людина може їм допомогти".

- Стоп! - веліла Надін. - Тепер Даллас, що підходить до будівлі суду. І дайте звук.

На екрані з'явилася Єва, поруч із нею - Надін. Добре вийшло: вони виглядають як одна команда, як пара, що працює разом. Легкий вітерець колише їхнє волосся, за ними - величезна будівля суду, символ справедливості. За скляною стіною вгору-вниз снують ліфти, величезний хол заповнений натовпами народу.

"Моя справа - знайти вбивцю. І до справи своєї я ставлюся серйозно. Коли я виконаю свою роботу, суд зможе приступити до своєї".

- Чудово! - Надін стиснула руку в кулак. - Просто чудово. Залишаємо так. Я включу ці кадри в наступний репортаж. Котра година?

- Три сорок п'ять.

- Луїзо, я - геній! Та й ти розумниця. Зроби копію.

- Уже готово. - Луїза відсунулася від столу і з задоволенням потягнулася. Вони працювали разом три роки і за цей час встигли подружитися. - Чудовий шматок, Надін.

- Ще б пак! - Надін задумливо схилила голову. - Є тільки одне "але"...

Луїза розпустила волосся, зав'язане у хвіст, і труснула каштановими кучерями.

- Я розумію, тобі б хотілося нової інформації. Але її вже два дні немає ні в кого. Зате в тебе є Даллас. І це немало.

Луїза була гарненькою жінкою з м'якими рисами обличчя і величезними очима. На "Канал 75" вона прийшла одразу після коледжу. Через місяць Надін обрала її своєю головною помічницею, і така ситуація влаштувала їх обох.

- У неї значне обличчя і чудова фігура, - задумливо продовжила Луїза. - І ще роман із Рорком - це теж важлива деталь. Не кажучи вже про те, що вона прекрасний поліцейський.

- Цього недостатньо, щоб надовго затримати увагу глядачів.

- Знаєш, про що я думаю? Поки немає ніяких новин, ти можеш нагадати публіці про справу Дебласс. Про те, як наш лейтенант не побоялася розкрити злочин, у якому були замішані сильні світу цього, про те, як ризикувала життям. Підкресли, що це людина, яка заслуговує на довіру.

- Чи варто відволікатися від нинішнього розслідування?

- А чому ні? Це ж тимчасово, - заперечила Луїза. - Поки не з'явилося нових відомостей. Або нової жертви...

- Трохи крові підігріє інтерес публіки, - усміхнулася Надін. - А то за кілька днів травневі зливи скінчаться і наздожене нас червнева спека. Добре, буду мати це на увазі. Якщо хочеш, підбери що-небудь сама.

- Можна? - зраділа Луїза.

- Звісно. І, якщо я використаю матеріал, оплатимо це як твою авторську роботу, жаднюга ти наша.

- Домовилися! - Луїза полізла в кишеню робочого жилета і розчаровано зітхнула. - Сигарети скінчилися...

- Пора тобі з цим зав'язувати. Сама знаєш, як ставиться адміністрація до співробітників, які ставлять під загрозу своє здоров'я.

- Я і так курю якесь сіно.

- Сіно - це ще туди-сюди. Гаразд, купи і мені, раз підеш.

- Ханжа нещасна! До речі, у тебе ще є час до нічного ефіру. Могли б сходити разом, розвіятися...

- Ні, мені треба зробити кілька дзвінків. До того ж ллє як із відра. - Надін поправила свою бездоганну зачіску. - А ти йди. - Вона потягнулася за сумкою. - Плачу я.

- Що ж, це справедливо. Тим паче що мені доведеться тягнутися до Другої авеню - ближче магазину, що торгує сигаретами, немає. - Вона встала з-за столу. - Я візьму твій плащ?

- Валяй. - Надін простягнула їй кілька купюр. - Мою частку залиш у кишені, гаразд? Я спущуся в зал новин.

Вони вийшли разом.

- Чудовий матеріал, - сказала Луїза, застібаючи елегантний синій плащ Надін.

- Не промокає ні під яким дощем, уявляєш?!

У коридорі було так шумно, що Надін доводилося майже кричати.

- Ви з Бонго все ще обмірковуєте рішучий крок?

- Навіть почали підшукувати квартиру на двох. Домовилися пожити спочатку рік просто так. Якщо все буде нормально, розпишемося.

- Мені, на жаль, цього не зрозуміти, - зізналася Надін. - Не можу придумати жодної причини, з якої розумна істота може добровільно погодитися сидіти в одній клітці з іншою розумною істотою.

- Це - кохання! - Луїза драматичним жестом притиснула руку до серця. - Тут уже не до причин і не до розуму.

- Ти ж молода вільна жінка, Луїзо!

- А якщо мені пощастить, я стану старою і прив'язаною до Бонго клушею.

- І кому може спасти на думку пов'язати життя з людиною на ім'я Бонго? - пробурчала Надін.

- Мені! Побачимося.

Луїза, помахавши на прощання рукою, попрямувала до ліфта, а Надін пішки спустилася в зал новин.

Думаючи про Бонго, Луїза вираховувала, чи вдасться їй повернутися додому до першої години. Вони домовилися цю ніч провести в неї. Трохи незручно, але доведеться потерпіти, поки вони не знімуть квартиру і перестануть мотатися з її кімнати в його...

У холі на одному з моніторів показували комедійний серіал, у якому останні два роки знімалася Івонна Меткалф. Дали крупний план, Івонна сміялася, дивлячись на актора, який погрожував їй гротескно величезним ножом. Луїза здригнулася, подумавши, що кілька днів тому це виглядало б комічно...

Надін завжди віддавала перевагу "Новинам", а Луїза любила всіляку "розвагу". І із задоволенням проводила вечори з Бонго, сидячи біля телевізора.

У холі було ще кілька моніторів, зручні крісла для відпочинку та фотографії відомих акторів. А ще - кіоск, де продавали всілякі сувеніри: футболки, капелюхи, горнятка з іменами та зображеннями зірок.

Двічі на день влаштовувалися екскурсії студією. Ще дитиною Луїза побувала на одній із них, була в захваті й твердо вирішила, що працювати буде саме тут.

Вона помахала рукою охоронцеві біля головного входу і пішла праворуч - до виходу, який був ближче до Другої авеню.

Лило як з відра, і Луїза в нерішучості зупинилася на порозі. Чи варто через якісь сигарети тягнутися два квартали під проливним дощем? Ну гаразд! Плащ Надін - чудовий захист. Та й як сидіти ще півтори години в монтажній без курива?

Вона накинула капюшон і кинулася під дощ.

Вітер був таким сильним, що їй довелося зупинитися і зав'язати пояс. Туфлі намокли, щойно вона спустилася з ганку, і, глянувши на них, Луїза тихо вилаялася.

- Ох ти, чорт!

Це були її останні слова.

Краєм ока вона помітила фігуру, що наближалася, і повернула голову в той бік. Ножа вона навіть не встигла розгледіти. Він тьмяно блиснув під потоками води і торкнувся її горла.

Вбивця глянув на фонтан крові, що бризнув, на тіло, що впало на землю. Потім він нахилився, щоб роздивитися обличчя, і відсахнувся в подиві. Раптово його охопив страх. Він запхав ніж у кишеню і розчинився в темряві.

- Мабуть, я б не відмовилася від такого життя. - Після вечері, що складалася з розкішних біфштексів та ісландських омарів, оголена Мевіс ніжилася в басейні з келихом шампанського в руці. - Подумати тільки, все це в тебе вже є!

- Не зовсім у мене... - Єва, не настільки розкута, як Мевіс, була в купальнику. Вона сиділа на кам'яній брилі біля краю басейну і допивала шампанське. - Зізнатися, я давно не дозволяла собі так розслаблятися. У мене зазвичай немає на це часу.

- Знаєш, дитинко, якщо постаратися, на такий час завжди можна знайти. - Мевіс поставила келих на бортик, пішла під воду, виринула. Оголені груди світилися в променях м'якого синього світла. Вона ліниво підпливла до лілії, що погойдувалася на хвилях, понюхала її. - Боже, та вона ж справжня! Знаєш, що це таке, Далласе?

- Як - що? Басейн у будинку...

- Не тільки. Це - справжнісінька мрія, що стала реальністю! Такого навіть у віртуальних відчуттях не отримаш. - Вона знову взяла келих і зробила ковток крижаного шампанського. - Сподіваюся, ти не станеш усе це руйнувати?

- Що ти маєш на увазі?

- Адже я тебе чудово знаю. Почнеш усе розглядати під мікроскопом, аналізувати, розбирати на частини... Ось що я тобі скажу, подруго. Не роби цього!

- Нічого я на частини не розбираю.

- Ти?! Та ти просто чемпіон з усіляких розбірок! - Мевіс вилізла з басейну і сіла поруч з Євою. - Господи, ну що тобі ще потрібно? Адже він без розуму від тебе, так? - Єва знизала плечима і відпила шампанського. - Крім того, він багатий - і не просто багатий, а багатий, як Крез. А тіло? Божественне!

- Про тіло тобі звідки відомо?

- Слава богу, очі у мене є. І я чудово можу уявити, який він оголений. - Помітивши погляд Єви, Мевіс усміхнулася. - Звісно, за винятком деяких деталей... Але я почекаю, коли ти мені їх опишеш.

- Справжня подруга! - хмикнула Єва.

- Яка є. Коротше, мужик - мрія! І ще - у ньому відчувається сила. Сила і влада. - Вона заколотила ногою по воді, ніби підкреслюючи свої слова. - А як він на тебе дивиться! Так і їсть очима. Я навіть збуджуюся...

- Тільки спробуй!

- А може, піти спокусити Соммерсета? - захихотіла Мевіс.

- Не впевнена, що це технічно можливо.

- Посперечаємося, я це з'ясую? - Але Мевіс насправді почувалася такою розслабленою, що їй було не до подвигів. - Скажи чесно, ти його кохаєш?

- Соммерсета? Насилу стримую почуття, що охоплюють мене!

- Припини! - Мевіс схопила Єву за підборіддя і розвернула обличчям до себе. - Дивись мені в очі. Ти закохалася в Рорка?

- Здається, так... Але мені не хочеться про це думати.

- Ось і не думай. Я завжди казала, що ти занадто багато думаєш. - Піднявши келих над головою, Мевіс знову опустила у воду. - Слухай, а можна ввімкнути водний масаж?

- Звичайно.

Єва натиснула на кнопку, вода в басейні забурлила, і Мевіс радісно завищала.

- Господи, ну хіба потрібні мужики, коли є таке? Єво, врубай музику на повну! Будемо веселитися!

Єва слухняно додала гучності, і басейн заповнила музика обожнюваних Мевіс безсмертних "Роллінг-стоунз". Єва з реготом спостерігала, як її подруга, схожа на збожеволілу русалку, звивається у воді.

- Прошу вибачення...

- А? - Єва з подивом втупилася в начищені чорні черевики, що з'явилися біля краю басейну.

Вона повільно перевела погляд спочатку на димчасто-сірі штани зі стрілками, потім на піджак і нарешті добралася до непроникного обличчя Соммерсета.

- Привіт! Хотите купатися? - Мевіс по пояс висунулася з води і помахала дворецькому рукою. - Пірняйте, Соммерсет! Чим більше народу, тим веселіше!

Дворецький суворо стиснув губи.

- Надійшло повідомлення для вас, лейтенанте, - промовив він дерев'яним голосом, не зводячи при цьому очей з оголених грудей Мевіс. - Я намагався з вами зв'язатися, але ви не чули.

- Що? А, добре, добре. - Вона неквапливо пішла до стільникового телефону, що лежав осторонь. - Це Рорк?

- Ні! - Кричати було принизливо, але гордість не дозволяла Соммерсету попросити зробити музику тихішою. - Це повідомлення з Центральної дільниці!

Єва кинулася до телефону, вилаявшись собі під ніс.

- Мевіс, прибери музику! - сказала вона різко, і Мік Джаггер із приятелями покірно замовкли. Єва глибоко зітхнула і натиснула на кнопку. - Даллас.

- лейтенант Даллас, говорить черговий. негайно зв'яжіться з Бродкаст-авеню, "Канал 75". Сталося вбивство.

У Єви кров застигла в жилах. Вона вчепилася в бортик басейну.

- ім'я жертви?

- Наразі цієї інформації ми не маємо у своєму розпорядженні. Підтвердіть, будь ласка, отримання повідомлення.

- Підтверджую. Прибуду за двадцять хвилин. Викличте на місце злочину капітана Фіні.

- Прийнято.

Єва поклала слухавку телефону.

- Господи, господи! - бурмотіла вона, впустивши голову на руки. - Я її вбила!

- Припини! - Мевіс підпливла до Єви і потрясла її за плече. - Візьми себе в руки, - веліла вона суворо.

- Він клюнув не на ту наживку, Мевіс! Розумієш, не на ту! І вона загинула... На її місці мала бути я!

- Я сказала, припини! - Мевіс почала щосили трясти Єву. - Даллас, досить!

Єва приклала долоню до скроні. Паморочилося в голові.

- Боже мій, я, здається, напилася...

- Нічого, це ми виправимо. У мене в сумочці є таблетки. - Єва застогнала від жаху, але Мевіс була невблаганна. - Та знаю я, що ти терпіти не можеш ліків. Але вони виводять алкоголь із крові за десять хвилин. Підемо полікуємося.

- Мені здається, я протверезію, щойно її побачу...

Коли за п'ять хвилин Єва збігала сходами, вона послизнулася на нижній сходинці, ледве не впала і з подивом відчула, що хтось встиг її підхопити.

- лейтенанте, - суворо сказав Соммерсет, - я велю подати машину.

- Так. Дякую.

Ліки Мевіс виявилися чудодійними. У горлі після них трохи дерло, але зате, під'їжджаючи до будівлі "Каналу 75", Єва була твереза як скельце.

Будівлю звели наприкінці минулого - двадцятого - століття, у розпал буму мас-медіа, що охопив Європу й Америку. Ця галузь економіки почала тоді приносити такі доходи, що стала однією з найважливіших. Будівля була однією з найвищих на Бродкаст-авеню, тут розташовувалося п'ять студій, де працювали кілька тисяч людей і були встановлені найпотужніші ретранслятори, що передавали сигнали в будь-яку точку планети.

Східне крило, куди направили Єву, виходило на Третю авеню, де стояли житлові будинки, в яких переважно селилися телевізійники.

Побачивши біля входу натовп людей, Єва зрозуміла, що про злочин уже відомо багатьом. Отже, треба виставляти охорону. Єва на ходу зв'язалася по рації з диспетчерською і попросила забезпечити патруль. Убивство прямо біля телестудії, галасу і так не уникнути, нехай хоч роззяв буде поменше.

Вийшовши з машини, Єва крізь пелену дощу побачила загін поліцейських і зітхнула з полегшенням: вони відігнали натовп і запечатали службовий вхід. Журналісти й оператори, природно, юрмилися неподалік, але це було неминуче зло.

Загнавши почуття провини в найвіддаленіший куток свідомості, Єва причепила значок на лацкан піджака і пішла до тенту, який зметикували встановити над місцем убивства. Краплі дощу дзвінко барабанили по туго натягнутому пластику.

Плащ вона впізнала одразу, і серце її болісно стиснулося. Єва запитала, чи зробили відеозапис, і, отримавши ствердну відповідь, схилилася над тілом.

Твердою рукою вона підняла капюшон, що приховував обличчя жертви. І, здригнувшись від несподіванки, вступила в незнайоме обличчя.

- Хто це?!

- За попередніми даними - якась Луїза Кірскі, редактор-монтажер "Каналу 75". - Жінка-поліцейський, яка представилася сержантом Пібоді, витягнула блокнот із кишені свого чорного плаща. - Тіло виявив близько одинадцятої п'ятнадцятої Сі Джей Морс. Після чого його вивернуло навиворіт, он там, - додала вона з неабиякою часткою презирства. -

Потім він із криками вбіг у ці двері. Охоронці одразу викликали поліцію. Диспетчер отримав повідомлення об одинадцятій двадцять дві. Я прибула на місце злочину об одинадцятій двадцять сьомій.

- Оперативно. Сержанте Пібоді, де ви перебували, коли надійшов виклик?

- Я чергувала на Першій авеню. Встановила факт убивства, замкнула службовий вхід, викликала наряд поліцейських і медекспертів.

- Вони встигли що-небудь зняти? - запитала Єва, кивнувши в бік журналістів.

- Прибувши на місце, я заборонила зйомку. Але, боюся, вони часу дарма не гаяли.

- Гаразд.

Єва почала обшукувати тіло. Кілька купюр, якийсь дріб'язок. На тілі - жодних слідів боротьби. Вона записала звіт на диктофон, розмірковуючи, яким чином на цій жінці міг опинитися плащ Надін Ферст.

- Я піду в будівлю, - нарешті вирішила Єва. - Має прибути капітан Фіні. Пошліть його до мене. Тіло нехай заберуть медексперти. А ви стежите за журналістами, сержанте. Жодних коментарів, жодних повідомлень не робіть.

- А мені й нічого їм сказати, лейтенанте.

- Ось і чудово.

Єва пройшла через службовий вхід і знову замкнула його. У вестибюлі майже нікого не було: поліцейські встигли розпорядитися, щоб прибрали всіх сторонніх.

- Де мені знайти Сі Джея Морса? - запитала Єва в охоронця.

- Його студія на шостому поверсі, у восьмому секторі. Його проводив туди хтось із поліцейських.

- Я піднімуся до нього. Має прибути мій колега. Скажіть йому, де мене знайти. - І Єва встала на ескалатор, що йде вгору.

У коридорах юрмилися люди, щось обговорювали. Єва почула запах трохи пересмаженої кави, що нагадав їй про буфет рідної дільниці. Якби вона опинилася тут за інших обставин, ця деталь обов'язково викликала б у неї посмішку.

На шостому поверсі було особливо гамірно - там знаходився зал новин. Столи стояли майже впритул один до одного, якщо в проходах стикалися двоє, то розійтися було досить важко. Телестудія, як і поліцейський відділок, працювала двадцять чотири години на добу.

Різниця тільки в тому, подумала Єва, що в поліцейських зазвичай вигляд втомлений і пошарпаний. А тут усі виглядали так, немов у будь-який момент були готові стати перед камерою. Модний одяг, ретельно підібрані прикраси, макіяж.

Усі були чимось зайняті: хтось говорив телефоном, хтось зчитував з комп'ютера інформацію або передавав свою.

На вигляд усе виглядало цілком звичайно, тільки атмосфера була якоюсь напруженою. Якби у страху був запах, можна було б сказати, що пахло тут саме страхом.

Ті, хто помітив Єву, піднялися зі своїх місць, в їхніх очах читалося німе запитання. Вона окинула присутніх крижаним поглядом, відгородившись їм, як щитом.

На стіні були встановлені величезні екрани. Кожен із них міг показувати різні програми, але зараз вони були налаштовані на одну. З усіх екранів на Єву дивилося обличчя Надін.

Вона, як завжди, мала бездоганний вигляд, і Єва підійшла ближче, щоб краще чути, що говорить Надін.

- Сьогодні сталося ще одне вбивство. Загинула службовець нашого каналу Луїза Кірскі. Сталося це біля входу в будівлю, з якої я веду зараз репортаж.

Єва навіть не вилаялася, коли Надін, сказавши ще кілька слів, поступилася місцем Морсу: вона була до цього готова.

- Звичайний вечір, - сказав Морс тоном професійного журналіста. - Звичайний дощовий вечір. Але знову, незважаючи на старання нашої поліції, сталося жорстоке вбивство. І про цю жахливу подію ви дізнаєтеся з перших рук. - Він зробив ефектну паузу і продовжив: - Стікаюче кров'ю тіло Луїзи Кірскі я виявив на сходах біля входу в будівлю, де ми обидва стільки років пропрацювали. Горло було перерізано, і кров б'є прямо на тротуар. Зізнаюся, я завмер у жаху, у мене перехопило подих. Я стояв, дивився на неї і не вірив своїм очам. Як це могло статися?! Цю жінку я добре знав, часто спілкувався з нею по-дружньому, іноді мав задоволення з нею працювати. І ось вона лежить переді мною - бездиханна...

Камера від'їхала від обличчя Морса, на екрані з'явилася фотографія тіла.

Так, вони часу не гаяли, подумала Єва з огидою і запитала в найближчої до неї людини:

- Де студія?

- Вибачте?

- Я хочу знати, де ця чортова студія! - Вона ткнула пальцем на екран.

- Е-е, я...

У нестямі від люті Єва загрозово присунулася до нього.

- Хочете перевірити, як швидко я зможу всіх вас тут розігнати?

- Дванадцятий поверх, студія "А".

Вона кинулася до ескалатора і зіткнулася з Фіні, який щойно з'явився.

- Однак ти не поспішав.

- Приїхав щойно зміг, відвідував старих.

Він не став ставити зайвих запитань, а просто рушив слідом за нею.

- Мені треба заткнути телевізійникам рота!

- Так... - задумливо почухав у потилиці Фіні. - Можемо вимагати конфіскації матеріалів, знятих на місці злочину. Я бачив шматок репортажу, коли їхав сюди, - пояснив він. - Потім вони все отримають назад, але кілька годин ми виграємо.

- Починай діяти. Мені потрібна вся інформація про вбиту.

- Це-то неважко...

- Перейшли всі на мій робочий комп'ютер, гаразд, Фіні? Я скоро поїду у відділок.

- Буде зроблено. Що-небудь ще?

Вони стояли перед білими дверима студії "А".

- Можливо, тут мені теж буде потрібна твоя підтримка.

- Радий старатися.

Двері були замкнені, горіла табличка "Йде передача". Єві шалено хотілося дістати револьвер і прострелити двері наскрізь, але вона стрималася і обмежилася тим, що натиснула на кнопку екстреного виклику.

- На "Каналі 75" йдуть "Новини", прямий ефір, - відгукнувся незворушний голос. - Яка причина виклику?

- Поліція! - Єва підставила своє посвідчення під сканер.

- Хвилину, лейтенанте Даллас. Я доповім про ваше прохання.

- Це не прохання, - спокійно відповіла Єва. - Негайно відчиніть двері, або я зламаю їх, на що маю право згідно зі статтею 83Б, розділ Е.

Електронний пристрій тихо загудів, потім пролунала відповідь:

- Двері відчиняються. Просимо дотримуватися тиші і не переступати білу лінію.
Дякую.

У студії було прохолодно. Єва попрямувала до скляної перегородки перед знімальним майданчиком з таким рішучим виглядом, що режисер, який побачив її, зблід від жаху і благально притиснув палець до губ. Єва мовчки показала йому значок.

- Це прямий ефір! - сказав він різко, але все-таки відімкнув двері і знову повернувся до моніторів. - Третя камера на Надін. На задній план - фото Луїзи. Прийом.

Техніки слухняно виконали його вказівки. Єва побачила на одному з моніторів усміхнене обличчя Луїзи Кірські.

- Перервіть передачу і дайте рекламу, - Єва намагалася говорити спокійно.

- "Новини" йдуть без реклами.

- Давайте рекламу! - повторила вона. - Або просто зупиніть передачу.

Режисер розвернувся до неї, загрозливо розправив плечі.

- Послухайте, ви що...

- Це ви послухайте! - Вона ткнула йому пальцем у груди. - У мене є свідок. Або ви зробите те, що я накажу, або ваші конкуренти зароблять шалений рейтинг на репортажі про те, як "Канал 75" чинив опір поліції, яка розслідує вбивство одного з його співробітників. І, можливо, я вважатиму вас одним із підозрюваних. Схожий він на холоднокровного вбивцю, а, Фіні?

- Я сам про це думаю. Може, допитаємо його за всією формою? Тільки спочатку треба обшукати.

- Зачекайте! Зачекайте... - Режисер витер долонею лоб і, вочевидь, вирішив, що трихвилинний рекламний блок нічому не може зашкодити. - Через десять секунд дайте рекламу "Зіппо". Сі Джей, закругляйся. Музику! Перша камера від'їжджає. Прийом. - Він відкинувся на стільці і зітхнув. - Врахуйте: я змушений буду звернутися до нашого юриста.

Але Єва вже прямувала до довгого чорного столу, за яким сиділи Надін і Морс.

- Ви не маєте права... - почав було Морс.

- Свої права я знаю, а зараз розповім про ваші, - перебила його Єва. - Ви маєте право викликати адвоката. Нехай під'їжджає до Центральної дільниці.

Морс смертельно зблід.

- Ви мене хочете заарештувати? Та ви що, з глузду з'їхали?!

- Ви свідок, кретин! І не маєте права робити публічних заяв, поки не дасте свідчень. - Вона кинула погляд на Надін. - Вам доведеться далі витягати програму самій.

- Я поїду з вами. - Надін рішуче встала і, не звертаючи уваги на крики режисера, відчепила мікрофон. - Можливо, я була останньою, хто з нею розмовляв.

- Добре. Ходімо. - Проходячи повз режисера, Єва кинула: - Можете пустити фільм "Нью-йоркський поліцейський". Це класика.

- Ну що ж, Сі Джей, - Єва почувалася огидно, але ця мить принесла їй справжнє задоволення, - нарешті я вас роздобула. Вам зручно?

Вигляд у Морса був похмурий, але він постарався підбадьоритися і окинув презирливим поглядом кімнату для допитів.

- Вам не завадило б скористатися послугами дизайнера.

- Постараємося внести цей пункт до бюджету. - Вона влаштувалася зручніше за єдиним столом, що стояв у кімнаті, і ввімкнула диктофон. - Перше червня. Допитуваний - Сі Джей Морс, допит проводиться в кімнаті В, веде його лейтенант Єва Даллас, відділ розслідування вбивств. Справа про вбивство Луїзи Кірскі. Час - нуль годин сорок п'ять хвилин. Містере Морс, вам були роз'яснені ваші права. Ви наполягаєте на присутності адвоката?

Він узяв склянку води і зробив ковток.

- Мене в чомусь звинувачують?

- Цього разу ні.

- Тоді можете починати.

- Сі Джей, розкажіть, що саме сталося.

- Добре, - він глибоко зітхнув. - Я йшов на студію. У мене була зйомка в опівнічних "Новинах".

- У який час ви туди прибули?

- Приблизно о чверті дванадцятої. І пішов до східного входу. Багато хто з нас користується саме ним: від нього ближче до залу "Новин". Йшов дощ, тож я вискочив із машини і побіг бігом. Біля сходів щось лежало... Спочатку я навіть не зрозумів, що це. - Він

деякий час мовчав, закривши обличчя долонями. - Зрозумів, тільки коли мало не наступив на неї. І подумав... Навіть не знаю, що я, власне, подумав. Здавалося - ось хтось напився.

- Ви не впізнали жертву?

Морс знизав плечима.

- Капюшон закривав її обличчя. Я нахилився, підняв його... - Він раптом здригнувся. - І побачив кров - на горлі. Кров... - повторив Морс, заплющивши очі.

- Ви доторкалися до тіла?

- Ні. Здається, ні. Вона лежала з перерізаним горлом! І її очі... Ні, не доторкався. - Він явно намагався взяти себе в руки. - Мене вирвало. Вам, Далласе, гадаю, цього не зрозуміти, але в нормальних людей нормальні реакції. Кров кругом, і ці очі... Боже мій! Мене знудило, я злякався і помчав у будівлю. Там сидів охоронець. Я сказав йому.

- Ви були знайомі з убитою?

- Звичайно. Луїза кілька разів монтувала мої сюжети. Здебільшого вона працювала з Надін, але іноді робила дещо і для інших. Вона була професіоналом - одним із найкращих. Господи Ісусе! - Морс схопив графин із водою. Рука його тремтіла, і частина води розплескалася. - Навіщо комусь знадобилося вбивати її?! Не було жодних причин! Абсолютно ніяких...

- Вона зазвичай виходила в цей час із будівлі?

- Не знаю. Не думаю. Взагалі-то вона мала бути в монтажній.

- У вас із нею були особисті стосунки?

Морс підняв голову і, примружившись, подивився на Єву.

- Хотите повісити вбивство на мене? Розумію, це було б межею ваших мрій.

- Відповідайте на запитання, Сі Джей! У вас були особисті стосунки?

- Вона зустрічалася з хлопцем на ім'я Бонго. Ми з нею були просто товаришами по службі, нічого більше.

- Ви прибули на "Канал 75" об одинадцятій п'ятнадцятій. А чим займалися до цього?

- Був удома. Коли я працюю в нічних "Новинах", намагаюся ввечері поспати пару годинок. У мене не було спеціального сюжету, тому особливої підготовки не було потрібно. Передбачалося, що ми просто проведемо огляд того, що сталося за день. Близько сьомої я повечеряв із друзями, о восьмій повернувся додому і ліг спати. - Морс сперся об стіл, підпер

голову руками. - О десятій я встав, близько одинадцятої поїхав на студію. Поїхав раніше, бо лив дощ... Боже ти мій!

Якби Єва не бачила, як спокійно він працював перед камерою через півгодини після того, як виявив тіло, вона б, мабуть, навіть пошкодувала його.

- Чи бачили ви кого-небудь на місці злочину?

- Ні. У цю годину східним входом мало користуються. Тож я нікого не бачив. Крім Луїзи...

- Добре, Сі Джей. Цього разу - все.

Він поставив склянку на стіл.

- Я можу йти?

- Можете, але пам'ятайте про те, що ви - свідок. Якщо ви щось приховали, я притягну вас до відповідальності за відмову допомогти слідству. - Вона обдарувала його променистою посмішкою. - Так, і назвіть імена друзів, з якими ви вечеряли. Я, зізнатися, і не припускала, що у вас є друзі...

Він пішов, і Єва стала чекати, коли приведуть Надін. Сценарій допиту був їй абсолютно зрозумілий, і почуття провини давило, як гранітна плита. Єва відкрила папку і почала розглядати фотографії Луїзи Кірські. Почувши, що відчинилися двері, вона прибрала їх.

Надін уже не виглядала блискучою журналісткою. Перед Євою була бліда перелякана жінка із запалими очима і тремтячими губами. Єва мовчки вказала їй на стілець і налила в чисту склянку води.

- А ви, однак, не гаяли часу, - зауважила вона холодно. - Швидко зробили репортаж.

- Це моя робота. - Надін сиділа, склавши руки на колінах. - У вас своя робота - у мене своя.

- Ось як? Ще скажіть, що ми обидві служимо суспільству, - уїдливо промовила Єва.

- Зараз ваша думка про мене мало мене хвилює, Далласе.

- Ну й чудово, бо думка ця зараз не з найкращих. - Вона знову ввімкнула диктофон, проговорила покладений текст. - Коли ви бачили Луїзу Кірські востаннє?

- Ми працювали в монтажній, готували сюжет для нічних "Новин". І закінчили раніше, ніж припускали. Луїза завжди відмінно працювала... - Надін важко зітхнула і втупилася в порожнечу. - Потім кілька хвилин поговорили. Вона сказала, що вирішила

оселитися разом з однією людиною, з якою давно зустрічалася. Луїза здавалася дуже щасливою. Вона взагалі була веселою людиною. З нею було легко.

Надін говорила насилу, було ясно, що їй дуже важко. Вона змусила себе зробити глибокий вдих, потім видих.

- Загалом, у неї скінчилися сигарети. Вона досить багато курила, але всі намагалися не звертати на цю звичку уваги. Я попросила її купити сигарет і мені, дала їй грошей. Ми вийшли разом. Я вирушила в зал "Новин": треба було зробити кілька дзвінків. Інакше я пішла б із Луїзою, була б із нею поруч...

- Ви часто виходили разом перед вечірнім випуском?

- Ні. Вона зазвичай залишалася в студії, а я в перерві намагаюся відпочити, йду в те маленьке кафе на Третій авеню, п'ю каву. У нас на студії є і ресторани, і буфет, але я люблю виходити в місто.

- Це звичка?

- Мабуть, так. - Надін зустрілася з Євою поглядом і відвернулася. - Звичка. Але сьогодні мені треба було дзвонити, до того ж ішов дощ, тому я... залишилася. Я віддала їй свій плащ, і вона пішла сама. - Надін знову глянула на Єву. - Вона померла замість мене. І ми обидві це знаємо, чи не так, Далласе?

- Я впізнала ваш плащ, - сказала Єва. - І подумала, що це ви.

- Вона просто вийшла купити сигарет. Але опинилася в невідповідному місці в невідповідний час. І в невідповідному плащі...

"Переплутали наживку!" - знову подумала Єва, але вголос цього говорити не стала.

- Давайте не поспішати з висновками, Надін. Луїза була редактором-монтажером. Редактор - важлива особа на студії?

- Ні, - похитала головою Надін. Було видно, що вона насилу долає нудоту. - Головне - сюжет і той, хто його веде. Про редактора ніхто, крім репортера, і не згадує. Мішенню була не вона. Не будемо одне одного обманювати, Далласе.

- Припускати можна все, що завгодно, але нам потрібні факти, Надін. Ну добре, давайте зараз говорити про те, що я припускаю. Найімовірніше, мішенню дійсно були ви, і вбивця прийняв Луїзу за вас. У вас різні фігури, але йшов дощ, на ній був ваш плащ, обличчя закривав капюшон. Коли вбивця зрозумів свою помилку, було вже пізно.

- Що? - сіпнулася раптом Надін. - Що ви сказали?

- Усе сталося занадто швидко. Я знаю, коли вона пройшла повз охоронця. Морс натрапив на неї через десять хвилин. Усе було розраховано до секунди. Я готова запрягтися: злочинець мріяв, щоб це потрапило до "Новостей", поки тіло не встигло охолонути!

- І ви хочете сказати, що ми йому допомогли?

- Так, - кивнула Єва. - Ви йому справді допомогли.

- Думаєте, мені було легко? - вимовила Надін хрипло. - Думаєте, легко вести репортаж, знаючи, що вона лежить там, внизу, мертва?!

- Не знаю, - тихо відповіла Єва.

- Вона була моєю подругою! - Надін нарешті розридалася. Сльози текли по її щоках, і вона не витирала їх. - Я любила її! Чорт забирай, для мене важлива була вона сама, а не сюжет, який я робила про неї! Мені здавалося, що швидше я про це повідомлю, то легше буде виявити злочинця...

Єва простягнула Надін склянку.

- Випийте води, - веліла вона.

Надін взяла склянку обома руками. "Краще б це було бренді", - подумала вона.

- У мене досі все це стоїть перед очима.

- Ви бачили тіло? - запитала Єва. - Ви ходили туди?

- Я повинна була! - Надін дивилася на Єву невидячими очима. - Адже це стосувалося особисто мене, я просто не могла не піти... Коли мені сказали, я навіть спочатку не повірила!

- А як ви дізналися про це?

- Хтось почув, як Морс кричить охоронцеві, що когось убили просто біля входу. - Надін потерла пальцями скроні. - І одразу всі про це заговорили. Я перервала розмову по телефону і побігла вниз. Там я побачила її. - Надін гірко усміхнулася. - Раніше знімальної групи. І раніше поліцейських.

- Ох, Надін, ви ж прекрасно знаєте, що ніхто не повинен з'являтися на місці злочину.

- Єва з досадою махнула рукою. - Гаразд, зробленого не повернеш. Хто-небудь до неї торкався?

- Ні, ми ж не зовсім ідіоти. Було абсолютно ясно, що вона мертва. Ця рана, і кров... Але "Швидку" ми все-таки викликали. Перший наряд поліції прибув за кілька хвилин, і нас усіх загнали назад у будівлю, двері опечатали. Я сказала комусь із поліцейських, що це

Луїза, і пішла нагору - готуватися до передачі. І весь час думала тільки про одне. Це мала бути я! Я залишилася жива, стояла перед камерою, а вона лежала мертва! Замість мене...

- Ви ні в чому не винні, Надін. Ніхто не повинен був померти - ні ви, ні всі ці жінки.

- Ми вбили її, Даллас, - сказала Надін твердо. - Ви і я.

- Боюся, нам нічого не залишається, окрім як жити далі, - зітхнула Єва. - Давайте знову все згадаємо, Надін. По хвилинах.

Єва ніколи не нехтувала поліцейською рутиною: щасливий квиток може випасти, коли на нього найменше чекаєш. Саме так вийшло цього разу.

Сидячи у своєму робочому кабінеті, вона зосередилася на справі Кірські. Їй здавалося, що тут легше знайти зачіпку: аж надто мало часу було у вбивці.

Насамперед Єва хотіла встановити з точністю до хвилини порядок подій. Отже, Надін, всупереч звичаю, вирішує провести перерву на студії, а Кірські, навпаки, вирушає в магазин. Вона проходить повз охоронця біля центрального входу приблизно о 23.04, виходить на вулицю і потрапляє під ніж убивці. За кілька хвилин до студії під'їжджає Морс, натикається на труп, його рве, потім він із криками вбігає в будівлю.

Усе відбувається дуже швидко, якщо не сказати - стрімко.

Потрібно було переглянути відеозапис з камери, встановленої біля воріт будівлі, але Єва не поспішала робити це. Встановити, чи проїжджав через них убивця, все одно неможливо: він міг просто прийти пішки з Третьої авеню. А якщо проїжджав - невідомо, як довго він чекав Надін, чи поїхав, коли помилково вбив Луїзу.

Охорона біля воріт стежила тільки за тим, щоб у співробітників студії було місце для паркування і щоб запрошені гості не маялися, паркуючи свій автомобіль на сусідній вулиці.

Єва переглянула відеозапис тільки тому, що належало це робити. А втім, зізналася вона собі, ще й тому, що сподівалася знайти прокол у розповіді Морса. Він міг упізнати плащ Надін, йому було відомо, що вона зазвичай виходить одна перед вечірнім випуском новин.

Найбільше їй би хотілося затиснути цього пройдисвіта в кут!

Ось тут-то вона і розгледіла двомісний італійський автомобільчик, що підрулив до воріт. Єва одного разу бачила цю машину. Вона була припаркована біля будинку майора Вітні в день похорону.

- Стоп! - вигукнула Єва, і на екрані застиг обраний нею кадр.

Для того щоб збільшити потрібний сектор, потрібен був час. Щось загуділо, екран потемнів, і Єва нетерпляче стукнула по ньому кулаком.

- Коли ж нам поставлять нормальну апаратуру? - буркнула вона невдоволено й одразу ж розплилася в усмішці: на екрані нарешті з'явилося потрібне їй зображення. - Ласкаво просимо, містере Анжеліні!

Затамувавши подих, вона дивилася на обличчя Девіда, що зайняло весь екран. Він нервово озирався, немов чекав когось.

- Що, цікаво, ви там робили? - запитала Єва і глянула на час внизу екрана. - Що ви там робили о двадцять третій годині дві хвилини п'ять секунд?

Не відриваючи очей від зображення, вона відкрила шухляду столу і знайшла там плитку шоколаду. Зійде замість сніданку: до дому вона так і не встигла дістатися, а тепер і зовсім невідомо, коли там опиниться.

Зазначивши про себе, що потрібно не забути зробити копію кадру, Єва натиснула на кнопку подальшого показу. Жуючи шоколадку, вона спостерігала за тим, як машина залишає поле огляду камери. Через одинадцять хвилин під'їхала машина Морса.

- Цікаво... - сказала вона тихо, потім розвернулася до свого телефону і викликала Фіні.

- Даллас? Як бачиш, працюю не покладаючи рук. Боже ти мій, ще й семи немає.

- Я знаю, котра година. У мене тут одна... делікатна справа.

- Чорт! Терпіти не можу, коли ти так говориш, Далласе.

- На відеозаписі, зробленому біля воріт "Каналу 75", - Девід Анжеліні. Він з'явився там за десять хвилин до того, як було виявлено тіло Луїзи Кірскі.

- Лайно... Хто повідомить шефа?

- Я. Але тільки після того, як поговорю з Анжеліні. Ти маєш мене прикрити, Фіні. Я перекачаю на твій комп'ютер усе, що є, крім сюжету з Анжеліні. Ти передаси це шефу, а про мене скажеш, що я... ну, відлучилася на дві години в особистих справах.

- Ага, так він і повірить!

- Слухай, Фіні, вели мені піти поспати. Скажи, що ти сам доповіси шефу, а мені обов'язково потрібно виспатися.

Фіні важко зітхнув.

- Далласе, тобі потрібно виспатися. Я сам про все доповім шефу, а ти поїдь додому, поспи кілька годин.

- Чудово! Тепер ти без докорів сумління можеш сказати йому, що відіслав мене спати, - сказала Єва і поклала слухавку.

Інтуїція - річ, необхідна хорошому поліцейському. Інтуїція Єви підказала їй, що Девід Анжеліні потягнеться до рідного дому. І тому спочатку вона вирушила до резиденції Анжеліні, розташованої в модному районі Іст-Сайду.

Тут стояли цегляні будинки, побудовані в тридцять років за зразком будівель дев'ятнадцятого століття, знищених на початку двадцятого. Тоді Нью-Йорк фактично перепланували заново, і в цьому районі знесли майже всі споруди. Після довгих суперечок було вирішено відтворити на цьому місці вигляд старого міста. І селитися тут було по кишені тільки багатим.

Промучившись десять хвилин, Єва відшукала нарешті серед дорогих машин місце для паркування. Мабуть, муніципального транспорту в цьому районі не було, а земля коштувала стільки, що гаражів на ній не будували.

"І все-таки Нью-Йорк - це Нью-Йорк!" - подумала Єва, замикаючи двері свого старого драндулета. Повз неї на скейтборді промчав підліток. Він виконав, явно на публіку, кілька складних стрибків, і Єва посміхнулася йому:

- Здорово!

- Та так, нічого особливого, - сказав він юнацьким басом і приземлився на тротуарі поруч із Євою. - Катаєтесь?

- Ні. Пробувала - але нічого не виходить.

- Якщо хочете - навчу за п'ять хвилин.

- Дякую, буду мати на увазі. Ти не знаєш, хто живе у двадцять першому будинку?

- У двадцять першому? Звичайно, знаю. Містер Анжеліні. Іноді до нього приїжджає син. Тільки ви не схожі на його дамочок.

- Не схожа? - Єва зупинилася.

- Звісно, ні! - усміхнувся на весь рот хлопчина і окинув Єву пильним поглядом. - Він любить молодших і ефектніших.

- А в нього багато дамочок?

- Я бачив кількох. Приїжджають завжди на своїх машинах. Іноді залишаються до ранку, але частіше їдуть.

- Звідки ти знаєш?

- А я живу навпроти, - відповів підліток, ні краплі не зніяковівши. - І люблю стежити за тим, що відбувається.

- Гаразд. А ти мені скажеш, чи приїжджав хто-небудь сюди сьогодні вночі?

- З чого мені це вам говорити?

- А я з поліції.

Він присвиснув і почав розглядати її значок.

- Ого! Нормально! Ви що, думаєте, він і є той серійний вбивця? Я хочу бути в курсі подій.

- Знаєш, не треба мене допитувати. Краще скажи, ти стежив за будинком учора вночі? Так, до речі, як тебе звати?

- Баррі. Я вчора сидів удома - дивився телик, слухав музику. Взагалі-то мені треба до іспитів готуватися...

- А чому ти сьогодні не в школі?

- Слухайте, а ви випадково не з відділу по роботі з підлітками? - Він нервово захихикав. - Рано ще. Ми сьогодні в другу зміну.

- Гаразд. То що щодо минулої ночі?

- Я бачив, як Марко Анжеліні кудись поїхав. Годині о восьмій. А потім, напевно близько опівночі, з'явився Девід, у розкішній тачці. Виліз не відразу. Довго сидів, ніби як не міг вирішити, що робити.

Баррі зробив стрибок із переверотом і чітко приземлився.

- Потім він вийшов і попрямував до будинку. Тільки ноги ледь волочив - немов під кайфом. Я не бачив, чи повернувся містер Анжеліні. Напевно, вже відключився. У сенсі, заснув.

- Заснув? Зрозуміло. А вранці хто-небудь звідси виходив?

- Начебто ні. І тачка все ще стоїть.

- Бачу. Дякую.

- Гей! - Він розвернувся й об'їхав навколо Єви. - А копом бути круто?

- Іноді круто, іноді - не дуже.

Єва піднялася сходами до дверей Анжеліні і подзвонила.

- Вибачте, але нікого немає вдома, - пролунав голос вхідного автовідповідача. - Якщо хочете, залиште повідомлення.

Єва дивилася просто на "вічко" у дверях.

- Повідомлення таке: якщо нікого немає вдома, я зараз піду до своєї машини і запрошу ордер на обшук будинку. Це займе не більше десяти хвилин.

Вона відійшла вбік і почекала хвилини дві, після чого двері відчинилися і на порозі з'явився Девід Анжеліні.

- Лейтенант?

- Містере Анжеліні, мені потрібно поставити вам кілька запитань. Обирайте: тут чи в Центральній дільниці?

- Заходьте. - Він відступив назад. - Я тільки минулої ночі прилетів до Нью-Йорка. І ще не зовсім прийшов до тями.

Девід провів її у вітальню, витриману в темних тонах, і ввічливо запропонував каву, від якої вона так само ввічливо відмовилася. На ньому були вузькі слакси (такі вона бачила на вулицях Риму) і кремова шовкова сорочка з широкими рукавами, на ногах - туфлі з м'якої шкіри в тон сорочці.

Але очі його неспокійно бігали по сторонах, і, сівши в крісло, він став нервово барабанити пальцями по підлокітнику.

- У вас з'явилася нова інформація у справі матері?

- Думаю, ви прекрасно розумієте, чому я тут.

Він судорожно облизнув пересохлі губи, і Єва зрозуміла, чому з нього вийшов такий поганий гравець.

- Вибачте?

Вона поставила на столик диктофон.

- Девіде Анжеліні, дозвольте ознайомити вас із вашими правами. Ви не зобов'язані робити заяву. Якщо ви її зробите, вона буде зафіксована і може бути використана проти вас у суді. Ви маєте право скористатися послугами адвоката.

Єва продовжувала перераховувати його права, але він перебив її:

- У чому ви мене звинувачуєте?

- Обвинувачення проти вас ще не висунуто. Ви бажаєте викликати адвоката?

Він нервово зітхнув.

- Поки що ні. Я вважаю, ви повідомите мені, що саме ви хочете з'ясувати?

- Безумовно. Містере Анжеліні, де ви перебували між одинадцятю і дванадцятю годинами вечора тридцять першого травня?

- Я вже сказав, що щойно повернувся в місто. І з аеропорту приїхав сюди.

- Ви приїхали сюди прямо з аеропорту?

- Так. У мене була призначена одна зустріч, але я її... скасував. - Він розстебнув комір сорочки, немов йому було важко дихати. - Переніс на інший час.

- О котрій годині ви прибули в аеропорт?

- Літак приземлився десь близько пів на одинадцятю.

- І ви приїхали сюди?

- Я ж уже сказав!

- Так, сказали. - Єва подивилася на нього пильно. - І збрехали. Але ви погано вмієте брехати. Погляд вас видає.

Девід встав. Чоло його вкрилося потом, голос дзвенів від злості та страху.

- Мабуть, я все ж таки вважатиму за краще скористатися послугами адвоката, лейтенант. І зв'яжуся з вашим начальством. Поліцейські часто дозволяють собі погрожувати ні в чому не винним людям у їхньому власному будинку?

- Як доведеться, - пробурмотіла вона. - На жаль, не можу сказати, що ви ні в чому не винні. Можете викликати свого адвоката. Ми вирушаємо в Центральну дільницю.

Але він не кинувся викликати адвоката.

- Я не вчинив нічого протизаконного!

- Почнемо з того, що ви збрехали офіцеру поліції. Викликайте адвоката.

- Зачекайте! - Девід почав схвильовано ходити кімнатою. - У цьому поки що немає необхідності.

- Ви вільні у своєму виборі. Хочете змінити показання?

- Бачте, це дуже тонка справа, лейтенанте...

- Дивно. Я завжди вважала, що вбивство - справа груба.

Він продовжував кидатися з кутка в куток.

- Ви маєте зрозуміти, що справи нашої фірми зараз не в найкращому стані. І непотрібне паблісіті може тільки нашкодити. За тиждень, максимум за два, все буде залагоджено.

- Ви що, пропонуєте мені чекати, поки ви вирішите свої фінансові питання?

- Я готовий запропонувати компенсацію за ваш час і ваші старання.

- Невже? - здивувалася Єва. - І яку компенсацію ви пропонуєте, містере Анжеліні?

- Можу запропонувати десять тисяч. - Він видавив із себе якусь подобу посмішки. - Навіть удвічі більше, якщо ви просто забудете про це.

Єва повернулася до диктофона.

- Прошу звернути увагу на те, що Девід Анжеліні запропонував хабара офіцеру, який веде розслідування, лейтенанту Єві Даллас, яка від хабара відмовилася.

- Сука! - сказав він тихо.

- Ви марно відмовилися від адвоката, Анжеліні: навряд чи він схвалив би ваші дії. Що ви робили вчора біля будівлі "Каналу 75"?

- Я не говорив, що був там.

- І даремно. Є відеозапис, зроблений камерою зовнішнього спостереження.

Єва дістала з сумки фотографію і кинула її на стіл.

- Біля воріт? - Він упав у крісло. - Мені й на думку не спало... Я був у паніці.

- Ще б пак! Після того, як переріжеш комусь горло, можна і запанікувати.

- Я до неї не доторкався! Близько до неї не підходив! Боже, невже я схожий на вбивцю?!

- Убивці бувають різні. Ви там були. І в мене є цьому підтвердження. Руки! - веліла вона, потягнувшись за револьвером. - Руки з кишень!

- Господи, невже ви думаєте, що в мене в кишені ніж? - Він витягнув носовичок і витер піт із чола. - Я навіть не був знайомий із Луїзою Кірскі.

- Але ім'я її вам, однак, відоме.

- Я впізнав його з "Новин". - Він прикрив очі. - Впізнав із "Новин"! І я бачив, як він її вбивав...

Єва здригнулася, але на відміну від Девіда вона вміла приховувати свої почуття.

- То чому ж ви не хочете розповісти про це? - запитала вона стримано.

Він судорожно сплів пальці. На руках у нього було дві каблучки - одна з діамантом, інша з рубіном. Вони з легким звуком стукнулися одна об одну.

- Ви маєте обіцяти мені, що не згадуватимете мого імені.

- Ні, - відповіла вона твердо. - На жодні угоди я не йду. Ваша мати була юристом, містер Анжеліні. І ви маєте знати, що всі угоди укладаються тільки з адвокатом, а не з офіцером поліції. Ви вже дали неправдиві свідчення. - Вона намагалася говорити якомога спокійніше: це допомагає, коли працюєш із нервовим підозрюваним. - Я надаю вам можливість змінити свідчення і знову нагадую про те, що ви можете скористатися послугами адвоката. Але, якщо хочете говорити зі мною, говоріть зараз. Я почну, так вам буде легше. Що ви робили вчора вночі біля будівлі "Каналу 75"?

- У мене була призначена зустріч. Я вже говорив, що скасував її. Це правда. Ми працюємо зараз над розширенням сфери діяльності компанії. У Анжеліні є деякі зав'язки з шоу-бізнесом. Ми зайнялися розробкою нових проєктів, пов'язаних із телебаченням. Я мав зустрітися з Карлсоном Янгом, продюсером розважальних програм.

- Але робочий день на той час закінчився.

- Знаєте, у тих, хто займається шоу-бізнесом, робочий день ненормований. У нас обох дуже щільний розклад, і іншого часу ми не знайшли.

- А не можна було переговорити телефоном?

- Більша частина переговорів велася саме так. Але настав час для особистої зустрічі. Ми сподівалися - і сподіваємося досі, - що проєкт можна буде запустити на початку осені. Сценарій готовий, знімальну групу набрано, підписано контракти з деякими акторами.

- Отже, у вас була призначена зустріч із Карлсоном Янгом із "Каналу 75"?

- Так. Я затримався через дощ. - Він підняв очі на Єву. - І подзвонив йому з машини. Це ви можете перевірити. Зателефонував без чогось одинадцять, коли зрозумів, що запізнююся.

- Ми все перевіримо, містере Анжеліні. Можете не сумніватися.

- Я під'їхав до головних воріт. Був трохи розсіяний, тому що думав... про деякі проблеми з акторським складом. Мені потрібно було йти до центрального входу, але я задумався. Зупинивши машину, я зрозумів, що треба повернутися назад. І тут я побачив... - Він знову витер піт із чола. - Я побачив, що хтось виходить із будівлі. І тут з'явилася ще одна людина. Мабуть, він стояв неподалік і чекав. Він діяв дуже швидко. Усе сталося

блискавично! Вона повернулася, і я побачив її обличчя. На мить воно промайнуло у світлі ліхтаря. Він заніс руку... Це тривало частку секунди... Боже! Кров... Вона бризнула фонтаном. Я спочатку нічого не зрозумів. Це було так несподівано... Вона впала, і він утік.

- І що ж ви стали робити?

- Я? Я просто сидів... Чи довго - не знаю. Потім поїхав. Нічого толком не пам'ятаю. Їхав як уві сні. Дощ, світло фар машин, що їдуть назустріч. Нарешті я опинився тут. Зателефонував Янгу, сказав, що мене затримали і зустріч доведеться перенести. Увійшов до будинку. Тут нікого не було. Я прийняв заспокійливе і ліг спати.

Єва помовчала, а потім сказала:

- Давайте перевіримо, чи правильно я вас зрозуміла. Ви їхали на зустріч, звернули не туди і побачили, як убивають жінку. Після чого ви поїхали, скасували зустріч і лягли спати. Так?

- Так. По-моєму, все так.

- А чому ви не вийшли з машини, не подивилися, чи не можна чимось допомогти? Чому не подзвонили в поліцію або в "Швидку"?

- Я не міг ні про що думати! Я був у шоці!

- Були в шоці? А потім приїхали сюди, прийняли ліки і лягли спати?

- Скільки разів можна повторювати?! - Девід намагався взяти себе в руки, але в нього нічого не виходило. - Мені необхідно випити. - Він піднявся, підійшов до бару, тремтячими руками налив собі віскі і залпом випив.

- Я нічого не міг зробити, - пробурмотів він, збентежений, як вона і розраховувала, її мовчанням. - Я тут ні до чого...

- Кілька тижнів тому в такий самий спосіб було вбито вашу матір. Там ви теж були ні до чого?

- У цьому-то вся й річ! - Девід знову наповнив стопку і знову випив. - Я... я злякався. Я ніколи раніше не стикався з насильством, ніколи не міг зрозуміти злочинця. Мама - так: вона ж була прокурором, - додав він тихо.

- А вам це не подобалося, містере Анжеліні? Те, що вона знала, що таке насильство, що не боялася зустрітися з ним віч-на-віч? Не боялася з ним боротися?

- Я любив матір, - сказав він через силу. - І, коли побачив, що іншу жінку вбили так само, я хотів тільки одного - втекти геть якомога швидше.

Він помовчав, знову ковтнув віскі.

- Думаєте, я не знав, що весь цей час ви мене перевіряєте, розпитуєте про мене, розкопуєте подробиці мого життя? Адже я з самого початку був у вас на підозрі! А тепер виявився свідком ще одного вбивства... Я вирішив, що, якщо хтось дізнається про це, мені буде тільки гірше.

- Будемо вважати, що вам не пощастило, - сказала Єва, встаючи.

Того дня вона допитала його ще раз, але вже в менш комфортабельному місці - у кімнаті для допитів. Девід скористався допомогою адвокатів, і на допиті були присутні три юристи в строгих смугастих костюмах. Їх звали Мо, Ларрі та Керлі.

Головною була, судячи з усього, Мо - жінка з низьким голосом і короткою, майже чоловічою стрижкою. Її колеги говорили мало, але виглядали переконливо. Час від часу вони з глибокодумним виглядом робили якісь позначки у своїх блокнотах. Керлі зрідка натискав на кнопки ноутбука і щось шепотів на вухо Ларрі.

- Лейтенант Даллас. - Мо склала на столі руки з отруйно-помаранчевим манікюром. - Мій клієнт готовий надати посильну допомогу слідству.

- Раніше він до цього готовий не був, - зауважила Єва, - у чому ви самі могли переконатися, прослухавши запис першого допиту. Спочатку він ввів слідство в оману. А коли був змушений розповісти правду, визнав, що залишив місце злочину і не повідомив про нього відповідним органам.

Мо засмучено зітхнула.

- Ви маєте повне право притягнути містера Анжеліні до відповідальності за вчинені ним промахи. Ми ж своєю чергою стверджуватимемо, що наш клієнт перебував у шоці, посиленому психологічною травмою, пов'язаною з убивством його матері. Боюся, це призведе до безглузвих витрат - як часу суддів, так і грошей платників податків.

- Я поки що не збираюся притягати вашого клієнта за вчинені ним... промахи. Йдеться про більш серйозні речі.

Керлі щось надряпав у своєму блокноті й простягнув написане Ларрі. Вони стали з важливим виглядом перешіптуватися.

- Ви переконалися в тому, що в мого клієнта дійсно була призначена зустріч на "Каналі 75"?

- Так, і дізналася, що об одинадцятій тридцять п'ять він цю зустріч скасував. Дивно тільки, що ні шок, ні емоційна травма не завадили йому в цей момент думати про бізнес. - Не давши Мо часу відповісти, Єва повернулася до Анжеліні й запитала: - Ви знайомі з Надін Ферст?

- Я знаю, хто це. Бачив її по телевізору... - Він нахилився до Мо, запитав її про щось і кивнув, почувши відповідь. - Кілька разів я зустрічав Надін Ферст на прийомах, а після смерті матері мав із нею коротку бесіду.

Єві все це вже було відомо.

- Ви напевно бачили її репортажі. Особливо останні, в яких вона розповідала про скоєні вбивства, зокрема і про вбивство вашої матері.

- Лейтенанте, яке відношення має інтерес мого клієнта до репортажів про вбивство його матері до вбивства міс Кірскі?

- Ці вбивства пов'язані між собою. Отже, чи дивилися ви протягом двох останніх тижнів програми Надін Ферст, містере Анжеліні?

- Звісно. - Він настільки отямився, що навіть дозволив собі поблажливу усмішку. - Треба сказати, значна їх частина була присвячена вам, лейтенанте.

- Вас це дратує?

- Зізнатися, не надто приємно спостерігати, як страж порядку, працівник муніципальних служб завойовує собі дешеву популярність на нещасті інших.

- Схоже, це вас не на жарт розлютило, - зауважила Єва, знизавши плечима. - Але, погодьтеся, частина цієї популярності перепала й на долю міс Ферст.

- Люди її професії, як правило, завойовують популярність, експлуатуючи чужі нещастя.

- Вам не сподобалися репортажі?

- Лейтенанте, - втрутилася Мо, чиє терпіння явно вичерпувалося, - у чому суть цих розпитувань?

- Ми поки що не на судовому розгляді, де потрібно суворо дотримуватися теми. Можливо, ви визнали образливою підвищену увагу до ваших близьких?

- Я... - почав Девід і запнувся, спіймавши погляд Мо. - Я виріс у досить відомій родині, - сказав він обережно. - Ми звикли до подібного роду речей.

- Не могли б ви, лейтенанте, ставити конкретні запитання? - знову втрутилася Мо.

- Це цілком конкретне питання. На Луїзі Кірскі в момент убивства був плащ Надін Ферст. І знаєте, яка моя думка, містере Анжеліні? Я вважаю, що вбивця прийняв жертву за іншу людину. Мабуть, він чекав Надін, а Луїза просто невчасно вийшла по сигарети.

- До мене це в будь-якому разі не має жодного стосунку. - Він обернувся до своїх адвокатів. - Ні найменшого! Я просто виявився свідком, ось і все!

- Добре, поки залишимо це. Ви сказали, що бачили вбивцю. Як він виглядав?

- Не знаю. Він весь час перебував спиною до мене, і я його не розгледів.

- Але ви зрозуміли, що це чоловік?

- Я це припустив. - Девід замовк, переводячи подих, і Мо щось зашепотіла йому на вухо. - Йшов дощ, - додав він. - Крім того, я був за кілька метрів від місця трагедії, у машині.

- Але ви сказали, що бачили обличчя жертви.

- Вона опинилася у світлі ліхтаря, коли він - тобто вбивця - попрямував до неї.

- Ну гаразд, а цей убивця, який міг бути і чоловіком, і жінкою і який з'явився нізвідки, - він був високого зросту чи маленького? Молодий, старий?

- Не знаю. Було темно.

- Ви ж сказали, що горів ліхтар!

- Він освітлював тільки одну ділянку, а вбивця залишався в тіні. Він був у чорному! - раптово осінило Девіда. - У довгому чорному пальто і капелюсі, насунутому на очі.

- Як зручно вийшло! І як оригінально: він був у чорному...

- Лейтенанте, якщо ви будете відпускати саркастичні зауваження, я буду змушена радити моєму клієнту не відповідати на запитання.

- Ваш клієнт зав'яз по шию! На мій сарказм можна не звертати уваги. Є три речі важливіші: засоби, мотив і можливість.

- Ви маєте у своєму розпорядженні тільки свідчення мого клієнта про те, що він був свідком злочину, - заявила Мо, барабанячи наманікюреними нігтями по столу. - У вас немає жодних підстав підозрювати його в тому, що він причетний до двох попередніх убивств. Я вас прекрасно розумію, лейтенанте, - містом розгулює небезпечний маніяк, і вам необхідно терміново заспокоїти начальство і громадськість, заарештувавши хоч кого-небудь. Але я не допущу, щоб цим "кимось" виявився мій клієнт!

- Ну, це ми ще подивимося.

Єва усвідомлювала, що доказів у неї справді немає, і тому дуже зраділа, коли її стільниковий телефон пропищав двічі - це був умовний сигнал Фіні. Вона відчула миттєвий приплив адреналіну і сказала, намагаючись нічим не видати свою радість:

- Вибачте, я покину вас на хвилину.

Вона вийшла в коридор. Від кімнати для допитів її тепер відділяла скляна стіна, прозора лише з одного боку. Єву ті, хто залишився там, не бачили, а вона могла скільки завгодно спостерігати за бесідою клієнта з адвокатами.

- Ну, давай, Фіні! - вигукнула вона, знявши слухавку. - Я мрію загнати цього сучого сина в кут!

- Я справді дещо відкопав. Сподіваюся, тобі сподобається. Івонна Меткалф вела з ним таємні переговори.

- З приводу?

- З приводу участі в його проєкті. Я нарешті відловив її агента. Виявляється, Анжеліні запропонував їй знятися в головній ролі у фільмі за його сценарієм. Про це не поширювалися, бо вона збиралася в той момент зніматися в якомусь комедійному серіалі. Вона запропонувала Анжеліні підписати контракт на її умовах, до яких входив відсоток від прибутку і двадцять годин промоушена.

- Ого, апетит у неї був хороший!

- Що й казати, вона його притиснула. Зі слів агента я зрозумів, що Меткалф була йому необхідна, тому що гроші давали під неї. А Анжеліні щосили намагався витягнути свій проєкт.

- Отже, вони були знайомі. І в знайомстві був зацікавлений він...

- Агент сказав, що Анжеліні кілька разів зустрічався з нею. Причому двічі - в її квартирі. Судячи з усього, вона вертіла ним як хотіла - знала, що він нікуди не дінеться.

- Обожаю, коли все стає на свої місця! - Єва глянула через скло на Анжеліні. - Ось і ниточка знайшлася, Фіні. Він знав їх усіх!

- Але коли вбили Меткалф, він був на узбережжі.

- Сперечаємося на що хочеш, що в нього є особистий літак! Знаєш, що я з'ясувала, познайомившись ближче з Рорком? Якщо в тебе є гроші й особистий транспорт, то проблем із пересуванням не існує. Анжеліні, звісно, може привести дюжину свідків, які зізнаються, що лизали йому дупу якраз у той момент, коли зарізали Меткалф. Але він - мій! Ось побачиш, зараз йому стане жарко!

Повернувшись до кімнати для допитів, Єва сіла, поклала ногу на ногу, поглянула Анжеліні прямо в очі і запитала:

- Ви знали Івонну Меткалф?

- Я... - Девід нервово рвонув комір сорочки. - Звичайно... Її всі знали!

- Але ви вели з нею переговори, спілкувалися особисто, бували у неї вдома.

Здавалося, Мо була щиро здивована.

- Одну хвилинку, лейтенанте, - втрутилася вона. - Я б хотіла переговорити зі своїм клієнтом.

- Добре.

Єва піднялася і вийшла. Спостерігаючи за тим, що відбувається через скло, вона шкодувала тільки про те, що закон забороняє їй підслуховувати. Але вона чудово бачила, як Мо закидала Девіда запитаннями, на які він, запинаючись, відповідав. Ларрі та Керлі з похмурим виглядом строчили щось у блокнотах.

Після однієї з відповідей Девіда Мо похитала головою і вчепилася йому в руку своїми помаранчевими нігтями. Нарешті вона подала Єві знак, що можна повертатися.

- Мій клієнт готовий визнати, що спілкувався з Івоюною Меткалф, і спілкування це було суто професійним.

- Угу. - Цього разу Єва присіла на стіл. - Івонна Меткалф доставила вам чимало неприємностей, чи не так, містере Анжеліні?

- Ми вели переговори. - Він нервово сплів пальці. - Зірки обожнюють вимагати місяць із неба. Ми шукали компроміс...

- Ви приходили до неї додому? Чи були між вами сварки?

- Ми зустрічалися в різних місцях, зокрема й у неї вдома, і обговорювали різні пункти контракту.

- Містере Анжеліні, де ви перебували тієї ночі, коли було вбито Івону Меткалф?

- Мені треба перевірити свої записи, - відповів він напрочуд спокійно. - По-моєму, того дня я був у Лос-Анджелесі, у "Планеті Голлівуд". Я завжди зупиняюся там.

- І де ви перебували між сьомою вечора і північчю за нью-йоркським часом?

- Не можу сказати.

- Доведеться, містере Анжеліні!

- Найімовірніше, у себе в номері. У мене було багато справ. Треба було переробити сценарій.

- Сценарій для міс Меткалф?

- Саме так.

- Ви працювали один?

- Я вважаю за краще писати на самоті. Бачите, цей сценарій написав я. - Він трохи розчервонівся. - І витратив на це чимало сил і часу.

- У вас є літак?

- Літак? Звісно. За родом своїх занять...

- Ваш літак був у Лос-Анджелесі?

- Так, я... - Раптово зрозумівши, на що вона натякає, він схопився і глянув на неї з жахом. - Та як ви могли таке подумати?!

- Сядьте, Девіде, - веліла йому Мо. - Зараз вам не треба більше нічого говорити.

- Але вона думає, що їх усіх убив я! Це просто безумство! Свою власну матір?! Навіщо? Навіщо, заради всього святого, навіщо мені могло знадобитися вбити її?

- У мене є деякі міркування щодо цього. Подивимося, чи погодиться зі мною психіатр.

- Мій клієнт не зобов'язаний проходити перевірку у психіатра.

- Гадаю, вам слід порадити йому це зробити.

- Я вважаю допит закінченим, - сказала Мо різко.

- Чудово. - Єва встала, не відмовивши собі в задоволенні подивитись Девіду прямо в очі. - Девід Анжеліні, вас заарештовано. Вас звинувачують у тому, що ви покинули місце злочину, не сприяли органам правосуддя і намагалися дати хабар офіцеру поліції.

І тоді він кинувся на неї, намагаючись вчепитися в горло. Відкинути його вбік Єві не склало труднощів. Не звертаючи ані найменшої уваги на обурені вигуки дами-адвоката, вона нахилилася над Девідом і сказала:

- Ми не будемо дріб'язковими і забудемо про спробу нападу на офіцера поліції і про опір під час арешту. Відведіть його, - веліла вона поліцейським, які з'явилися в дверях.

- Красиво спрацьовано, - похвалив Єву Фіні, вислухавши її розповідь.

- Будемо сподіватися, що це оцінять й інші та під заставу його не випустять. Треба його дотиснути. Я хочу, щоб він зізнався, Фіні. Дуже хочу!

- Ми близькі до перемоги, дитинко.

- Але потрібні докази. Ми маємо знайти знаряддя вбивства, сліди крові, сувеніри, які він прихоплював із місця злочину... Висновки доктора Міри, звісно, зіграють свою роль, але без цих конкретних речей нам не дозволять відкрити справу. - Вона нетерпляче глянула на годинник. - Сподіваюся, ордер на обшук ми отримаємо швидко.

- Слухай, скільки ти вже не спиш? - запитав Фіні стурбовано. - У тебе кола під очима на пів обличчя.

- Знаєш, пара зайвих годин уже ролі не грає. Може, підемо вип'ємо по стаканчику, поки ордер не отримали? Я пригощаю.

Він по-батьківськи поклав їй руку на плече.

- Так, випити не завадило б. Але шеф уже повідомлений. І вимагає нас до себе, Далласе. Негайно.

Вона втомлено потерла скроні.

- Отже, йдемо до шефа. А потім вип'ємо по парі стаканчиків.

Майор Вітні був похмурий. Не встигли Єва з Фіні переступити поріг кабінету, як він припечатав їх важким поглядом.

- Ви викликали Девіда на допит?

- Так, сер, я викликала. - Єва, вирішивши прийняти вогонь на себе, зробила крок уперед. - Ми отримали відеозапис, зроблений камерою стеження біля воріт "Каналу 75". Він був там, коли вбили Луїзу Кірські. - Єва докладно доповіла ситуацію.

Вітні слухав не перебиваючи, хоча вже встиг ознайомитися з відеозаписом допиту.

- Девід каже, що бачив, як її вбили, - зауважив він нарешті.

- Він стверджує, що бачив якусь людину, можливо, чоловіка, у довгому чорному пальто і капелюсі, який напав на Кірські і втік у напрямку Третьої авеню.

- І його охопила паніка, - додав Вітні, все ще намагаючись стримуватися. - Він покинув місце злочину, не заявивши про те, що трапилося. - Очевидно, Вітні про себе страшенно лаявся, і в душі в нього все переверталось, але погляд залишався холодним і твердим. - Цілком типова реакція для людини, яка стала свідком жорстокого вбивства.

- Але він не зізнався в тому, що був на місці злочину, - спокійно заперечила Єва. - Намагався це приховати, навіть пропонував хабар. У нього була можливість скоїти ці

вбивства, шефе. І він пов'язаний з усіма трьома жертвами - якщо припустити, що третьою з них мала стати Надін Ферст. Він був знайомий із Меткалф, збирався з нею працювати, бував у неї вдома.

Вітні судорожно стиснув кулаки.

- А мотив, лейтенанте?

- Насамперед - гроші, - сказала вона. - У нього фінансові труднощі, які вирішаться, коли заповіт його матері набуде чинності. Решта жертв були жінками відомими, і кожна з них якоюсь мірою посилювала його депресивний стан. Якщо тільки адвокати не чинитимуть спротиву цьому, доктор Міра проведе психологічне тестування, визначить його емоційний і психічний стан, встановить, наскільки він налаштований на вчинення актів насильства.

Вона згадала руки Девіда у себе на горлі і подумала, що прихильність ця напевно досить висока.

- Під час перших двох убивств його не було в Нью-Йорку.

- Сер! - Єва придушила в собі гострий напад жалю до шефа. - У нього є власний літак, отже - повна свобода переміщень. Поки що я не можу звинуватити його у вбивствах, але хочу затримати доти, доки ми не зберемо достатню кількість доказів.

- Ви затримали його за те, що він покинув місце злочину і намагався дати хабар офіційній особі?

- Це досить вагомі причини, майоре. Я прошу видати мені ордер на обшук. Коли ми знайдемо докази...

- Якщо! - поправив її Вітні, встаючи з-за столу. - Якщо ви їх знайдете. Це велика різниця, Далласе. Без конкретних доказів у вас нічого не вийде.

- Саме тому його затримали не за підозрою у вбивстві. Він знав двох, убитих першими, був знайомий з Надін Ферст, опинився на місці останнього злочину. Ми підозрюємо, що Тауерс, знищивши свідчення про останню розмову напередодні вбивства, покривала когось. Сина вона точно стала б покривати! Стосунки в них були напружені, оскільки вона знала про його борги і відмовилася їх оплатити. За нашими розрахунками, ймовірність того, що злочини скоїв Девід Анжеліні, досить велика.

- Ви не врахували однієї простої речі. - Вітні сперся руками об стіл і нахилився вперед. - Він не здатний на такий злочин. Я знаю Девіда Анжеліні, Далласе. Знаю так само

добре, як власних дітей. Він не вбивця. Дурень? Можливо. Слабка людина? Безумовно. Але він не холоднокровний вбивця.

- Іноді навіть слабкі й дурні починають діяти. Вибачте, шефе. Я не можу його відпустити.

- А ви уявляєте, які почуття він відчуває, опинившись у ролі обвинуваченого у вбивстві власної матері?! - Вітні залишалося тільки одне - благодіяти про поблажливість. - Так, він завжди був зіпсованим хлопчиком. Батько хотів, щоб вони з Міриною мали все найкраще. Він з дитинства звик отримувати все, про що попросить. Життя в нього було занадто легким і зручним: роблячи помилки, він ніколи за них не розплачувався. Але в ньому немає злоби, Даллас. І агресивності немає. Я готовий поручитися за це.

Вітні говорив неголосно, але відчувалося, що він щиро схвилюваний.

- Ніколи не повірю в те, що Девід взяв ніж і перерізав матері горло! Я прошу вас взяти це до уваги і відпустити його, взявши підписку про невийїзд.

Фіні хотів було щось сказати, але Єва похитала головою: він старший за званням, і все ж розслідування доручено їй. І за все відповідає вона.

- Загинули три жінки, майор. Підозрюваного взято під варту. Я не можу виконати ваше прохання. Ви призначили мене відповідальною за це розслідування, бо знали, що я не поступлюся принципами.

Вітні відвернувся і вступився у вікно.

- Тепер я знаю ще одне. Співчуття - почуття вам незнайоме, Далласе.

Єва здригнулася, але промовчала.

- Це удар нижче пояса, Джеку, - сказав Фіні. - Врахуй, тобі доведеться воювати з нами обома, тому що я на її боці. У нас було достатньо підстав для того, щоб затримати його, і ми це зробили.

- Ви його погубите! - Вітні повернувся до них. - Але вас, зрозуміло, це мало хвилює. Ви отримаєте ордер, можете проводити обшук. Але як ваш начальник я вимагаю, щоб на цьому не зупинялися. Продовжуйте розслідування. О чотирнадцятій нуль-нуль чекаю вашої доповіді. Ви вільні, - сказав він, не дивлячись на них.

Єва вийшла, майже не відчуваючи під собою ніг. Їй здавалося, що вони скляні: спіткнувшись - і розіб'єшся.

- Він просто не в собі, Даллас, - сказав Фіні, беручи її під руку. - Йому важко, ось він на тебе і накинувся.

- І в нього непогано вийшло, - сказала вона тремтячим голосом. - Отже, співчуття мені незнайоме... Ну, ще б пак! Адже я не знаю, що таке сім'я.

Фіні опустил очі.

- Слухай, Далласе, не сприймай це як особисту образу...

- Не сприймати? Невже ти не розумієш, як мені важко відмовляти йому? Він стільки разів мене підтримував, а тепер просить, щоб я підтримала його, і мені доводиться сказати: "Вибачте, ні!"

Фіні розгублено знизав плечима. Єва швидко пішла до ліфта, а він залишився стояти посеред коридору.

Єва особисто була присутня під час обшуку в будинку Марко Анжеліні, хоча це було зовсім не обов'язково: група пошуку свою роботу знала, й устаткування в них було найкраще - звісно, у межах бюджету. І все ж вона збризнула руки захисним спреєм, обгорнула спеціальною плівкою туфлі і блукала тепер триповерховим особняком, сподіваючись знайти хоч щось, що підтвердить її підозри.

Марко Анжеліні теж був присутній. Будучи власником будинку і батьком підозрюваного, він мав на це право. Єва намагалася не помічати ні його крижаного погляду, що стежив за кожним її рухом, ні суворо підібганих губ, ні похмуро насуплених брів.

Один із поліцейських перевірів увесь гардероб Девіда Анжеліні, шукаючи сліди крові. Поки він це робив, Єва методично оглядала кімнату.

- Зброю-то він міг і викинути, - зауважив поліцейський, оглядаючи тисячодоларову спортивну куртку.

Єва знала, що його кличка Бобер і що він прослужив у поліції тридцять років.

- Усі три рази зброя була однією і тією ж, - відповіла вона. - Експертиза це підтвердила. З чого було тепер її викидати?

- А може, він вирішив зав'язати? - Бобер придивився уважніше. - Салатна заправка, - сповістив він. - На оливковій олії. Крапля потрапила на краватку. Так я кажу - може, він зав'язав.

Бобер завжди захоплювався своїми колегами з відділу вбивств, сам мріяв колись стати одним із них. Але - не вийшло. Весь вільний час він присвячував читанню детективних романів.

- "Три" - взагалі число магічне. - Він почав розглядати плямочку тальку на манжеті. - Цей хлопець, напевно, зациквився на трьох бабах, яких весь час бачив по телику. Може, він від них заводився...

- Першою жертвою була його мати!

- Ну і що? - Бобер обернувся до Єви. - Про Едіпа чули? Це грек один, тащився від власної матері. Коротше, зробивши трьох, він міг викинути і зброю, і одяг, у якому був. У цього хлопця барахла вистачить на трьох.

Єва підійшла до шафи з висувними вішалками і полицями, що відкриваються автоматично.

- А він же тут не живе постійно...

- Отже, швидко багатий. - Бобру було достатньо цього пояснення. - Тут у нього пара ненадягнених костюмів. І черевики нові є. - Він нахилився і, взявши пару шкіряних напівчеревиків, оглянув їх з усіх боків. - Видно, щойно з магазину. Ні бруду, ні пилу, ні подряпин.

- На жаль, схильність до піжонства - ще не привід для звинувачення. Чорт забирай, Бобер, знайдіть мені хоч краплю крові!

- Намагаюся. Ні, найімовірніше, викинув він ці ганчірки.

- А ви оптиміст, Бобер!

Єва пішла до вигнутого дугою полірованого столу і почала ритися в шухлядах. Дискети треба взяти з собою і переглянути на комп'ютері. Раптом пощастить і там знайдеться лист до матері, де згадується Меткалф? Або, можливо, пощастить ще більше, і там виявиться таємний щоденник з описом убивств...

Де, чорт забирай, він сховав парасольку? І туфлю? Може, тим, хто шукає в Лос-Анджелесі або в Європі, пощастило більше? Їй стало нудно при думці про те, що доведеться обшукувати всі готелі, де мешкав Девід Анжеліні.

І тут вона побачила ніж.

Як усе просто! Варто було тільки відчинити середню шухляду письмового столу - і ось, будь ласка! Тонкий, довгий, гострий. Схожий на старовинний, з ручкою... Невже справжня слонова кістка?

Єва не розбиралася в антикваріаті, але зналася на речових доказах. І за довжиною, і за формою ніж був схожий на те, що вони шукали.

- Так-так... - Вона постаралася придушити радість: потрібно було ще довести, що це той самий ніж. - Можливо, число "три" не було для нього таким уже й магічним.

- Він його зберіг? От придурок! - Бобер був явно розчарований. - Повний ідіотизм!

- Подивіться і зніміть відбитки пальців, - веліла Єва.

Бобер уважно обстежив ручку ножа.

- Щось є, - пробурмотів Бобер. - Якісь волокна, але найімовірніше - папір. Залишки клею. - Він провів пензликом зі спеціальним порошком по рукоятці ножа. - Відбитки пальців є. Тепер з іншого боку. А ось і кров! Тільки зовсім небагато.

- Я сама віднесу його в лабораторію.

Єва упаковала ніж у пластиковий пакет, підняла голову і зустрілася поглядом з Марко Анжеліні, який дивився на неї важко і похмуро.

- Дозвольте вас на хвилину, лейтенанте Даллас.

- Тільки на хвилину.

- Я вас не затримаю. - Він кинув погляд на ніж, який Єва тут же поклала в сумку, і на Бобра. - Але мені хотілося б поговорити з вами наодинці.

- Добре. Скажіть, нехай хто-небудь прийде сюди і завершить обшук, - веліла вона Бобру і вийшла слідом за Анжеліні.

Вони піднялися вузькими сходами, застеленими килимом, у коридорі повернули праворуч і увійшли в якусь кімнату - найімовірніше, це був кабінет Марко. Тут був напівкруглий письмовий стіл, заставлений усілякою технікою. Промені полуденного сонця грали на хромованих поверхнях, відбивалися в до блиску натертому паркеті.

Анжеліні тут же опустив жалюзі, немов сонячні відблиски його дратували. У кімнаті запанувала напівтемрява.

Він підійшов до вбудованого в стіну бару, налив у склянку бурбон із льодом, зробив ковток.

- Ви справді вважаєте, що мій син убив свою матір і ще двох жінок?

- Вашого сина допитали у зв'язку з цими злочинами, містере Анжеліні. Він - підозрюваний. Якщо вас щось цікавить, наведіть довідки у його адвокатів.

- Я говорив із ними. - Він знову відхлебнув віскі. - Вони впевнені, що вам не вдасться порушити справу. Але зараз мене цікавить інше. Ви й справді думаєте, що він винен?

- Містере Анжеліні, те, що я думаю, не має значення. Винний він чи ні, вирішить суд. Але якщо я висуну проти вашого сина обвинувачення в потрібному вбивстві, я зроблю це, маючи докази.

Він подивився на її сумку, де лежав один із можливих доказів.

- Я навів про вас деякі довідки, лейтенант Даллас.

- Невже?

- По-моєму, у цій ситуації це природно. Мушу сказати, що майор Вітні вас поважає. А я поважаю його. Моя колишня дружина захоплювалася вашою завзятістю і працьовитістю, а вона була дуже розумною жінкою. Казала, що у вас мізки справжнього детектива. Отже, ви справжній професіонал, лейтенанте.

- Сподіваюся, що це так.

- Але і професіонал здатний робити помилки...

- Я намагаюся, щоб їх було якомога менше.

- Думаю, ви згодні, що у вашій справі помилка, навіть незначна, може завдати серйозної шкоди невинній людині. - Він не зводив із неї очей. - Ви знайшли в кімнаті мого сина ніж...

- Я не можу обговорювати це з вами!

- Він дуже рідко буває тут, - продовжував Анжеліні, ігноруючи її протест. - Рази три-чотири на рік. Він більше віддає перевагу будинку на Лонг-Айленді.

- Можливо, містер Анжеліні. Але в ніч, коли було вбито Луїзу Кірскі, він приїхав саме сюди. - Єві хотілося якнайшвидше вирушити в лабораторію, вона почала втрачати терпіння. - Повторюю: я не маю права обговорювати з вами справу, яка...

- Яке, як ви впевнені, наближається до завершення? - перебив він. - Так от, заявляю вам з усією визначеністю: ви помиляєтеся, лейтенанте. І затримали ви не ту людину.

- Я розумію вас, містере Анжеліні. Ви вірите в невинність свого сина...

- Не просто вірю, лейтенанте, я переконаний у ній. Мій син не вбивав цих жінок. - Він зробив глибокий подих, як плавець, що готується пірнути. - Тому що їх убив я.

Вибору у Єви не було. Їй довелося відвезти його у відділок і допитати. Годину потому в неї було зізнання Марко Анжеліні у вбивстві трьох жінок і нестерпний головний біль.

Він відмовився від адвоката, відмовився давати докладні свідчення. Коли Єва запитувала його, навіщо він це зробив, він дивився їй у вічі і відповідав, що діяв імпульсивно. Він був ображений на дружину, його злило те, що вона підтримує інтимні стосунки з діловим партнером. Убив, бо розумів, що йому її не повернути. А потім увійшов у смак.

Здавалося, він довго репетирував свою промову, хоча Єва знала, що це чистісінька імпровізація. Але вона зобов'язана була вислухати його до кінця.

- Усе це повна нісенітниця, - сказала вона нарешті. - Ви нікого не вбивали.

- Я стверджую, що вбивав, - заперечив він з олімпійським спокоєм. - І у вас є моє зізнання.

- Тоді повторіть усе знову. - Єва сперлася ліктями об стіл і нахилилася до Анжеліні. - Чому ви призначили своїй дружині зустріч у "П'яти місяцях"?

- Хотів, щоб це сталося подалі від дому. Я сказав їй, що в Ренді проблеми. Вона не знала, наскільки все серйозно - з грою, з боргами... А я знав. Вона, природно, прийшла на зустріч.

- І ви перерізали їй горло.

- Так. - Він ледь помітно зблід. - Усе сталося миттєво.

- І що ви робили потім?

- Вирушив додому.

- Як?

- Поїхав на машині. Машину я залишив за кілька кварталів звідти.

- А кров? - Вона дивилася йому просто в очі. - Адже було ж море крові. Ви не могли не забризкатися.

Погляд Анжеліні став напруженим, але голос залишався спокійним.

- На мені був непромокальний плащ. Я його викинув на зворотному шляху. - Він навіть змусив себе посміхнутися. - Який-небудь волоцюга напевно його підібрав.

- Що ви взяли з місця злочину?

- Звісно, ніж.

- Більше нічого? - Єва зробила коротку паузу. - Нічого з її речей? Не хотіли інсценувати пограбування?

Анжеліні завагався. Єва бачила, що він намагається збагнути, як відповідати.

- Я був у шоці. Не уявляв собі, що це настільки огидно. Спочатку я хотів взяти її сумку, коштовності, але потім... я просто втік.

- Ви втекли, нічого не взявши, але зметикували викинути плащ?

- Саме так.

- А потім настала черга Меткалф?

- Це рішення прийшло раптово. Мені весь час снилося те, як усе відбувалося вперше, і я захотів повторити. Це було легко. - Руки його спокійно лежали на столі. - Вона була честолюбна і наївна. Я знав, що Девід написав сценарій спеціально для неї. Він вирішив запустити розважальний проєкт, і ми з ним багато про це сперечалися. Я був проти. Це вимагало б від компанії великих вкладень, а зараз у нас деякі труднощі з фінансами. Найпростіше було прибрати її. Я зв'язався з нею, і вона, звісно, одразу погодилася на зустріч.

- Як вона була одягнена?

- Одягнена? - Анжеліні на мить задумався. - Не звернув уваги. Це було неважливо. Вона посміхнулася, побачивши мене. Я підійшов до неї і зробив те, що задумав.

- Чому ви саме зараз вирішили зізнатися?

- Я вважав, що мене ніхто не вирахує. Можливо, так воно і було б. Але я не міг собі уявити, що заарештують мого сина.

- Отже, ви хочете його захистити?

- Їх убив я, лейтенанте! Чого ще ви від мене домагаєтеся?

- Чому ви залишили ніж у кімнаті сина?

Анжеліні відвів очі.

- Я ж казав, він рідко там бував. Я вирішив, що це безпечне місце. А потім мені повідомили про обшук... У мене просто не було часу його переховати.

- І ви розраховуєте, що я вам повірю? Ви думаєте, що своїм зізнанням врятуєте його? Насправді все це свідчить тільки про одне: ви переконані в його винуватості. - Вона говорила тихо і виважено. - Ви в жаху від того, що ваш син - убивця, і хочете взяти всю провину на себе. Ви що, хочете, щоб загинула ще одна жінка, Анжеліні? Або дві? Ви навіть не уявляєте собі наслідків свого вчинку!

У нього затремтіли губи, але він узяв себе в руки.

- Я дав свідчення, мені нічого додати.

- Це не свідчення, а повна нісенітниця! Я залишу вас на деякий час, а ви ще раз гарненько подумайте.

Єва встала і вийшла з кімнати. Намагаючись заспокоїтися, вона почала ходити взад-вперед коридором, час від часу поглядаючи крізь скло на Анжеліні, який впустив обличчя в долоні.

Вона легко могла його зламати. Але завжди є небезпека, що про це пронюхають журналісти і, дізнавшись, що хтось зізнався у вбивстві, здіймуть галас.

Почувши чийсь кроки, Єва обернулася.

- Шефе?

- Є новини, лейтенанте?

- Він упирається, але свідчення непереконливі. Я дала йому можливість зізнатися в тому, що він забирав з місця злочину речі жертв. Якби він згадав про парасольку і туфлю, це стало б безперечним доказом провини. Але він навіть ніяк не відреагував.

- Я хочу поговорити з ним наодинці, лейтенант. І без запису. - Не даючи їй заперечити, Вітні продовжив: - Я розумію, що це порушення закону. І прошу про послугу.

- А якщо він повідомить щось, що викриває його або його сина?

- Я, чорт забирай, поки що поліцейський, Далласе!

- Добре, сер. - Вона відчинила двері. - Я буду у себе.

Майор Вітні увійшов до кімнати для допитів і звернувся до людини, яка сиділа біля столу:

- Марко, що за нісенітницю ти тут несеш?

- Джек! - Анжеліні спробував посміхнутися. - Я все чекав, коли ти з'явишся. Боюся, завтра нам не вдасться зіграти в гольф...

- Розповідай, - буркнув Вітні, сідаючи за стіл.

- Хіба лейтенант не ввела тебе в курс справи?

- Диктофон вимкнено, - повідомив Вітні. - Ми з тобою самі. Давай поговоримо, Марко. Адже ти не вбивав ні Сесілі, ні інших.

Марко втупився у стелю, намагаючись зібратися з думками.

- Людям тільки здається, що вони добре одне одного знають. Насправді вони не знають навіть своїх близьких. Я любив її, Джек. Завжди любив. А вона мене розлюбила. У душі я сподівався, що коли-небудь вона знову мене полюбить. Але - на жаль!

- Чорт забирай, Марко, ти що, думаєш, я повірю, що ти перерізав їй горло тільки тому, що вона з тобою дванадцять років тому розлучилася?

- А може, я злякався, що вона вийде за Хеммета. Адже він тільки про це й мріяв, - тихо сказав Анжеліні. - У нього це на обличчі було написано. А Сесілі не хотіла... - Він продовжував говорити спокійно, з легким смутком. - Їй подобалося бути незалежною, але вона не хотіла засмучувати Геммета. Сумно думати, що рано чи пізно вона б здалася і прийняла його пропозицію. Тоді все справді було б скінчено, правда?

- Ти вбив Сесілі тому, що вона могла вийти за іншого?

- Я завжди вважав її своєю дружиною, Джеку. Незважаючи на те, що шлюб було розірвано.

Вітні помовчав, а потім неголосно вимовив:

- Я занадто часто грав із тобою в покер, Марко. І знаю твої звички. Коли ти блефуєш, то зазвичай барабаниш пальцями по коліну.

Рука Анжеліні завмерла.

- Це зовсім не покер, Джеку!

- Так ти Девіду не допоможеш. Поліція все одно робитиме свою справу.

- Ми з Девідом... Ми багато сварилися останнім часом. І з особистих питань, і з ділових. - Він стомлено зітхнув. - Не повинні батько із сином сваритися через такі дурниці!

- Але це не найкращий спосіб налагодити стосунки, Марко.

Анжеліні глянув на нього холодно і твердо.

- Дозволь мені поставити тобі одне запитання, Джеку. Якби когось із твоїх дітей... звинуватили у вбивстві. Невже ти б не спробував захистити рідну дитину?

- Твоє ідіотське зізнання не захистить Девіда.

- Чому ідіотське? - запитав Анжеліні спокійно. - Я скоїв злочин і зізнаюся в ньому, бо не хочу, щоб за нього розплачувався мій син. Скажи, Джеку, ти б став ховатися за спину власного сина?

Вітні провів із ним ще двадцять хвилин, але нічого більше не домігся. Спочатку вони говорили про дрібниці: про гольф, про бейсбольний клуб, одним із господарів якого був Марко. Потім раптом Вітні раптово ставив питання про вбивства. Але Марко Анжеліні вмів вести ділові переговори, і зненацька його застати було неможливо. Він стояв на своєму.

- Чорт із тобою, Марко, - тільки й сказав Вітні перед тим, як Анжеліні повели.

До кабінету Єви Вітні увійшов, терзаний болем, провинною і страхом. Єва сиділа за комп'ютером і працювала.

Уперше за багато днів Вітні подивився на неї пильно і помітив нарешті, як вона втомилася. Бліда, змарніла, з синцями під очима, волосся стирчить у різні боки... Він згадав ранок після вбивства Сесілі. Тоді всю відповідальність він поклав на Єву.

- Лейтенант!

Вона різко схопилася, підняла голову і подивилася на нього невидячим поглядом.

- Так, шефе. Вдалося що-небудь зробити?

- Марко наполягає на своїх свідченнях. Ми маємо право затримати його на сорок вісім годин, не висуваючи обвинувачення. Я вирішив, що йому буде корисно посидіти за ґратами і подумати. Від адвокатів він, як і раніше, відмовляється.

Вітні підійшов до столу й озирнувся. Давненько він не заглядав сюди: зазвичай викликав підлеглих до себе. Так, кабінетик затісний. Єва заслуговує на більше. Але, здається, їй подобається працювати в комірчині, де трьом уже не розвернутися.

- Добре, що ви не страждаєте на клаустрофобію, - зауважив Вітні, злячись на себе за те, що готовий підлещуватися до неї. - Послухайте, Далласе...

- Сер! - перебила Єва підкреслено офіційним тоном. - Проводиться експертиза ножа, виявленого в кімнаті Девіда Анжеліні. Мені повідомили, що результати затримуються: сліди крові незначні, важко визначити її групу та ДНК.

- Зрозуміло, лейтенанте.

- Відбитки пальців збігаються з відбитками Девіда Анжеліні. Мій звіт...

- Дійде час і до вашого звіту.

- Так, сер, - сухо відповіла вона.

- Чорт забирай, Далласе, досить розігравати зразкового офіцера! Сядьте.

- Це наказ?

- Господи!

Раптово в коридорі пролунав стукіт підборів, і в кімнату, шарудячи шовком, увірвалася Міріна Анжеліні.

- Що ви витворяєте?! - крикнула вона з порога, не звертаючи уваги на Слейда, який намагався втримати її.

- Вам мало того, що мою матір зарізали? Зарізали, між іншим, тому, що поліція Нью-Йорка ганяється за привидами і морочить голову нікому не потрібними звітами!

- Міріна, - м'яко сказав Вітні, - ходімо до мене в кабінет. Поговоримо там.

- Поговоримо?! - Вона обернулася до нього - ні дати ні взяти розлючена кішка, що випустила кігті. - Про що мені з вами розмовляти? Я вам довіряла! Я думала, ви нас любите - і мене, і Девіда, і батька... А ви дозволили їй засадити їх обох у камеру.

- Міріна, Марко прийшов сюди добровільно. Нам справді треба поговорити. Я тобі все поясню.

- Нічого тут пояснювати! - Вона відвернулася від Вітні і втупилася на Єву. - Батько хотів, щоб я залишалася в Римі, але я не могла. Усі репортери схиляють ім'я мого брата направо й наліво! А коли ми приїхали, наш сусід був щасливий повідомити, що батька відвезли в поліцію.

- Я можу влаштувати вам зустріч із батьком, міс Анжеліні, - сказала Єва холодно. - І з братом.

- Так, влаштуйте, і скоріше! Де мій батько?! - Вона раптом кинулася на Єву, і Слейд лише в останній момент встиг її втримати. - Що ви з ним зробили?!

- Приберіть руки, - попередила її Єва. - Ваш батько утримується тут. Брат - у "Райкері". З батьком ви можете зустрітися просто зараз, а якщо хочете побачити і брата - вас туди доставлять. - Вона глянула на Вітні. - Але, оскільки у вас тут є впливові знайомі, можливо, його привезуть сюди.

- Я знаю, що у вас на думці! - Мірина більше не була схожа на тендітну квітку. Перед Євою стояла жінка, яка знає свою силу. - Вам потрібен цап-відбувайло. Ви хочете заспокоїти засоби масової інформації. І вся ваша гра, в яку ви втягнули мого брата і навіть мою покійну матір, розрахована на те, щоб не вилетіти з поліції!

- Так, за цю роботу треба триматися обома руками, - похмуро усміхнулася Єва. - І я саджаю за ґрати ні в чому не винних громадян тільки тому, що дорожу своїм місцем.

- І ваше обличчя не сходить з екранів! - Міріна струснула своєю золотистою гривною. - Наскільки зросла ваша популярність після того, як вам доручили розслідування вбивства моєї матері?

- Досить, Міріно! - різко обірвав її Вітні. - Іди в мій кабінет і чекай там. Виведіть її звідси, - велів він Слейду.

- Міріна, це марно. - Слейд узяв її за руку. - Ходімо.

- Прибери руки! - викарбувала Мірина. - Я піду сама. Але ви, лейтенанте, заплатите за всі нещастя, які принесли нашій родині. За все до єдиного!

І вона пішла настільки стрімко, що Слейд, який поспішив за нею, ледь встиг пробурмотіти вибачення.

- Мені дуже шкода... - порушив нарешті тишу Вітні.

- Нічого, бувало й гірше. - Усередині у Єви все кипіло, найбільше їй хотілося зараз залишитися самій. - Прошу вибачення, майоре, але мені треба закінчити звіт.

- Даллас... - У голосі його було стільки безнадійності та втоми, що Єва здивовано підняла голову і подивилася на нього. - Мірина засмучена, і її можна зрозуміти. Але вона поводитися недозволеним чином, абсолютно недозволеним.

- Та зрозуміло все, вона просто не змогла стриматися. Щойно я відправила за ґрати двох найближчих її родичів. На кому ще їй було зірвати злість? Нічого, я переживу. - Вона глянула на Вітні й насупилася. - Адже багато почуттів мені незнайомі, чи не так?

Вітні важко зітхнув.

- Я доручив цю справу вам, Далласе, тому що ви - найкращий із моїх підлеглих. У вас гострий розум, чудова інтуїція. І ви завжди переживаєте за жертву. А сьогодні вранці... Я був не в собі.

- Гарзд, шефе. Нічого особливого не сталося.

- Боюся, дещо все-таки сталося. Я сам розберуся з Міриною й організую побачення.

- Так, сер. Я б хотіла продовжити допит Марко Анжеліні.

- Завтра, - твердо сказав Вітні. - Ви втомилися, лейтенанте, а втомлений слідчий припускається помилок, не помічає важливих деталей. Відпочиньте, і завтра ви будете в кращій формі. - Він попрямував до дверей, але раптом зупинився і додав не обертаючись: - Постарайтеся виспатися і, прошу вас, прийміть таблетку від головного болю. Виглядаєте ви жахливо.

Єва не стала нічого відповідати - просто не було сил. Вона сіла за стіл, втупилася в екран комп'ютера і постаралася забути про головний біль.

Помітивши, що хтось увійшов до кімнати, вона розсерджено обернулася.

- Та-ак, - протягнув Рорк ласкаво і нахилився, щоб поцілувати її в щоку, - бачу, ти мені рада. Тільки до крові не дряпай.

- Як мені не вистачало твоєї дотепності!

Рорк сів на краєчок столу і зазирнув у комп'ютер, намагаючись зрозуміти, у чому причина її огидного настрою.

- Я бачу, у вас був вдалий день, лейтенанте?

- Прекрасний! Спочатку я запроторила за грати улюбленого хрещеника свого начальника. Потім виявила ймовірне знаряддя вбивства в шухляді його письмового столу. Не минуло й п'яти хвилин, як батько головного підозрюваного зізнався, що всі три вбивства скоїв він, а зовсім не син. На додачу до всього я зазнала нападу сестри підозрюваного, яка вважає, що я жадаю популярності і заради цього погубила її сім'ю.

- Колесо фортуни крутиться досить швидко, - зауважив Рорк миролюбно. - Немає нічого захопливішого за роботу поліцейського!

- Я не знала, що ти повертаєшся сьогодні.

- Я й сам цього не знав. Але будівництво комплексу йде повним ходом, і моя подальша присутність там поки що не потрібна.

Єві раптом стало спокійно і легко, але радості своєї вона вирішила не демонструвати. Її чомусь дратувало, що вона так звикла до нього за якісь кілька місяців. Навіть почала від нього залежати.

- Що ж, усе складається вдало.
- Угу. Може, розкажеш толком, що тут за цей час сталося?
- Увімкни телевізор і дізнаєшся. Усе в "Новинах".
- Мені б хотілося дізнатися від тебе.

І вона розповіла йому так, ніби зачитувала вголос звіт: стисло, чітко, наводячи факти й утримуючись від коментарів. І, розповівши, відчула полегшення: Рорк умів слухати.

- Отже, ти вважаєш, що це молодий Анжеліні?
- Є знаряддя вбивства, є всі можливості його скоєння, є дуже серйозні мотиви... Завтра вранці я зустрічаюся з доктором Мірою, яка має провести психологічне тестування.

- А Марко? Що ти думаєш про його зізнання?
- Чудовий хід, який загальмує розслідування. Він розумна людина і знайде спосіб вийти на засоби масової інформації. Здійметься галас, ми втратимо сили і час. Але все врешті-решт стане на свої місця.

- Ти думаєш, він зізнався у вбивствах, щоб перешкодити слідству?
- Звичайно! - Вона уважно подивилася на Рорка. - А в тебе інша точка зору?
- Дитя, що тоне... - пробурмотів собі під ніс Рорк. - Батько, бачачи, як його син йде під воду, кидається в річку. Він готовий віддати своє життя, щоб урятувати життя дитині. Це любов, Єво. - Він погладив її по щоці. - Любов не зупиняється ні перед чим. Очевидно, Марко вважає, що його син винен, і готовий принести в жертву себе.

- Але якщо він думає, що вбивства скоїв Девід, то як він може заступатися за нього?! Це ж безумство!

- Ні, всього лише любов. Мабуть, немає нічого сильнішого за батьківську любов. Нам із тобою не вдалося випробувати її на собі, але любов ця існує.

- Навіть якщо дитина - чудовисько? - запитала вона з сумнівом.
- Можливо, у таких випадках - особливо. Коли я був хлопчиськом, я знав одну жінку в Дубліні, дочку якої понівечило в автомобільній катастрофі. Грошей на операцію не вистачило. У неї було п'ятеро дітей, і всіх їх вона обожнювала. Але четверо були нормальними, а одна - інвалід. Вона захищала її як могла - від цікавих поглядів, від

порожніх розмов, від жалю... І присвятила всю себе хворій дитині. Вона вважала, що іншим не так потрібна: адже вони були повноцінними.

- Є різниця між неповноцінними фізично і моральними виродками!

- Боюся, для батьків - ніякої.

- Гаразд, яким би не був мотив у Марко Анжеліні, ми все одно докопаємося до правди.

- Ні секунди в цьому не сумніваюся. Коли закінчується твоє чергування?

- Що?

- Коли твоє чергування закінчується?

Єва поглянула на годинник у кутку екрана комп'ютера.

- Годину тому закінчилося.

- Чудово! - Він встав і простягнув їй руку. - Ходімо.

- Рорк, мені ще потрібно дещо доробити. Хочу знову переглянути запис допиту Марко Анжеліні. Мені треба знайти прокол у його свідченнях. Ще доведеться поквипити цих типів із лабораторії: вони вже цілу вічність вовтузяться з ножем...

Терпіння у Рорка було достатньо.

- Єво, ти так втомилася, що не зможеш зараз знайти жодного проколу. - Він узяв її за руку і підняв зі стільця. - Ходімо!

- Ну гаразд, мабуть, ти маєш рацію - треба зробити перерву. - Єва вимкнула комп'ютер і вийшла слідом за Рорком з кімнати. Їй було так приємно тримати його за руку, що вона навіть не думала про те, що в коридорі їх можуть побачити колеги-поліцейські. - А куди, власне, ти мене ведеш?

Він підніс її руку до губ і поцілував.

- Я ще не придумав.

Вибір Рорка припав на Мексику. Летіти недалеко, і його вілла на західному узбережжі завжди готова прийняти господаря. Тут усе було автоматизовано, а слуг він викликав, тільки коли затримувався на кілька днів.

Часом зручно покластися на автомати - і цього разу був саме такий випадок. Він хотів залишитися з Євою наодинці, хотів, щоб вона відпочила і розслабилася.

- Боже мій, Рорк!

Єва із захопленням дивилася на величезну скляну будівлю, що здавалася продовженням гори, на якій вона була розташована. Схилами вниз спускалися терасами зеленіючі сади. Над усім цим сяяло небо, синє небо з білими хмарами. Ні літаків, ні автобусів... Тиша, як у казці!

У літаку Рорка вона тут же заснула, а прокинулася вже перед самою посадкою. Спустившись трапом і подивившись на сходи, що ведуть у гору, Єва подумала спочатку, що це або сон, або віртуальна іграшка-відчувалка.

- Де ми?

- У Мексиці, - відповів Рорк.

- У Мексиці?! - Єва здивовано озиралася на всі боки. Як дитина, яка не встигла до кінця прокинутися, подумав Рорк із ніжністю. - Але я не можу залишатися в Мексиці! Мені треба...

- Скажи краще, ми далі поїдемо чи підемо? - запитав він, тягнучи її за собою.

- Мені треба...

- Мабуть, поїдемо. Ти все ще сонна.

По горах прогулятися можна і потім, вирішив Рорк. І помилуватися красвидами - теж. Він посадив її в міні-вертоліт, який злетів угору так стрімко, що весь сон з Єви злетів за одну секунду.

- Заради бога, не так швидко!

Вона вхопилася за підлокітник крісла, а під нею мчали луки, квіти, гори.

- Ну що, прокинулася? - запитав він, саджаючи вертоліт перед самим будинком.

Єва насилу перевела подих.

- Я тебе вб'ю! Тільки перевірю, чи всі частини тіла в мене на місці. Слухай, якого біса ти потягнув мене в Мексику?!

- Хотів відпочити. - Рорк виліз із кабіни й обійшов вертоліт. - Та й тобі теж не завадить розслабитися. - Він відчинив дверцята з боку Єви, підхопив її на руки і поніс до будинку.

- Відпусти зараз же! Я поки що в силах пересуватися самотійно.

- Припини верещати.

Він нахилився і поцілував її в губи. Єва спочатку намагалася чинити опір, але за мить змирилася і затихла.

- Диявол! - прошепотіла вона. - Ну що ти зі мною робиш?!

- Нічого особливого, - заявив Рорк, відчиняючи двері, прикрашені різьбленням і вітражами.

Одна зі стін величезного холу була цілком зі скла, і за нею простягався океан. Єва ніколи раніше не бачила Тихого океану і подумала, що така мирна назва зовсім не пасує цим бурхливим бурхливим водам.

А небо палало багряними барвами заходу сонця, і червона куля сонця повільно опускалася за горизонт.

- Сподіваюся, тобі тут сподобається, - прошепотів Рорк.

- Яка краса! Слів немає.

- Переночуємо - і назад. - Він поцілував її у скроню. - Але коли-небудь обов'язково приїдемо сюди на кілька днів.

Рорк підніс її до скляної стіни, і Єва відчула, що навколо немає нічого, окрім океану і західного неба.

- Я люблю тебе, Єво.

Вона подивилася йому прямо в очі. І раптово все здалося їй таким чудовим і таким простим!

- Я сумувала за тобою, - вона притулилася щокою до його щоки. - Дуже сумувала. Навіть сорочку твоєю одягла... Смішно, правда? Пішла в гардеробну і стягнула одну з твоїх сорочок - чорну, шовкову, у тебе таких штук двадцять. Одягла її і тихенько, щоб Соммерсет не помітив, вибралася з дому.

- А я вночі прослуховував записи наших із тобою розмов. Просто щоб почути твій голос.

- Правда? - розсміялася вона. - Рорк, по-моєму, ми стали жахливо сентиментальними!

- Нехай це буде нашим маленьким секретом.

- Домовилися. - Вона знову зазирнула йому в очі. - Мені треба дещо про щось тебе запитати. Безглуздо, звісно, але я все-таки запитаю.

- Ну?

- Коли-небудь раніше... з ким-небудь ще...

- Ні, - він торкнувся губами її щоки, губ, підборіддя. - Ніколи і ні з ким!

- Я теж, - прошепотіла вона. - Обійми мене! Обійми мене міцно-міцно.

- Добре.

Він обійняв її й опустив на килим. А за стіною догорали останні промені сонця.

Повечеряли вони омарами, запиваючи їх крижаним шампанським. А потім їли якісь незвичайні тропічні фрукти з найніжнішим смаком і дурманним запахом.

Ще задовго до того, як Єва зрозуміла, що кохає його, вона змушена була визнати: проти делікатесів, які з'являлися в Рорка на столі за помахом руки, встояти неможливо.

Після вечері вона із захватом купалася у відкритому басейні під покровом пальмових дерев. Тіло її пестила тепла вода, вона слухала спів нічних птахів, і місяць світив просто в неї над головою.

Усі тривоги й турботи, що не полишали її весь день, здавалися далекими-далекими. Так, він завжди знає, що їй подарувати! Трохи спокою і відпочинку...

А Рорк милувався Євою - спокійною, розслабленою, такою, що не відчуває себе винною за те, що дозволила собі короткі миті відпочинку.

Ні, ніколи і ні з ким у нього не було нічого подібного! Ніколи його так не тягнуло до жодної іншої жінки. І справа була не тільки в пристрасті. Єва заворожувала його, він захоплювався нею, вона стала найближчою йому людиною...

Колись він сказав їй, що обидва вони - загублені душі. Але одне в одному вони знайшли щось, що їх об'єднало. Як дивно, що він, який завжди уникав поліцейських, раптом знайшов серед них людину, яка стала його щастям!

Рорк пірнув у басейн і поплив до неї. Єва лежала на спині, трохи погойдуючись, і ледве прочинила очі.

- Здається, я не можу навіть поворухнутися...

- І не ворухись. - Він простягнув їй келих шампанського.

- Навіть пити не можу! - Але вона все-таки потягнулася губами до келиха. - У тебе якесь фантастичне життя. Можеш отримати все, що забажаєш, робити що забажаєш... Захотів відпочити - поїхав до Мексики і став спокійно закушувати омарами і... Як називається ця штука, яку намазують на крекери?

- Гусяча печінка.

- Ні, ти називав це якось інакше. Якось красивіше.

- Фуа гра. Це по-французьки.

Рорк ліг на воду з нею поруч, і вона закинула свої ноги на його.

- Ти й не уявляєш, як здорово ти живеш! Ти можеш дозволити собі все справжнє.

- Мені справжнє більше подобається.

- Знаю. Це ще одна з твоїх дивацтв. Ти взагалі любиш усе дивне. Віддаєш перевагу читати книжки, а не дивитися відео... - Вона посміхнулася мрійливо. - Напевно, за це я тебе люблю.

- Бачиш, як усе добре складається!

- Скажи, коли ти був маленьким і тобі було погано, ти про це мріяв?

- Я мріяв про те, щоб вижити, щоб вибратися з лайна. Так далеко я не загадував. А ти про що мріяла?

- Уяви собі, я мріяла стати поліцейським. Хорошим поліцейським. Я думала, що тоді ніхто не зможе мене образити і я не дозволю нікому образити слабких...

- Тобі знову снилися кошмари? - помовчавши, запитав Рорк, і Єва почула в його голосі нотки тривоги.

- Вони не такі вже й страшні. Просто сняться постійно...

- Єво, якби ти погодилася проконсультуватися з доктором Мірою...

- Я ще не готова, Рорк. Не хочу згадувати. Слухай, а в тебе залишилися шрами? Від батьківських побоїв...

Цього і він не хотів згадувати.

- Подумаєш - вмазав кілька разів, спонтанна жорстокість... Яке це зараз має значення?

- Ти навчився про це не думати. - Вона розплющила очі й поглянула на Рорка. Вигляд у нього був серйозний і зосереджений. - Але ж це зробило тебе таким, який ти є! Хіба не так?

- Загалом, так.

Єва кивнула, ніби він підтвердив щось важливе.

- Рорк, а як ти думаєш... якщо люди в чомусь ущербні, якщо вони мучать своїх дітей - так, як мучили нас, - ти думаєш, це передається дітям?

- Ні!

- Але ж ти сам сказав...

- Ні. Ми самі себе зробили, Єво. І ти, і я. Якби це було не так, я став би волоцюгою, вештався б дублінськими нетрями, нападав би на слабших. А ти була б холодною, жорстокою і безжальною.

Вона знову заплющила очі.

- Іноді я такою і буваю.

Гаррісон Тіббл, начальник управління, прослужив у поліції тридцять п'ять років. Починав він патрульним поліцейським. Одного разу був поранений: отримав три кулі в живіт. Людина менш щільної статури від такого померла б на місці, але Тіббл повернувся до строю через шість тижнів.

Він був величезного зросту і мав значну вагу, лякаючи злочинців своєю масивною фігурою і страхітливою посмішкою. За всю кар'єру Тіббл не допустив жодного промаху і був поліцейським до мозку кісток.

У нього було велике обличчя з квадратною щелепою, руки, як вертолітні лопаті, і суворий характер.

Єві він подобався, хоча в глибині душі вона його трохи побоювалася.

- У якій же купі лайна ми опинилися, лейтенанте!

Єва постала перед ним у супроводі Фіні та Вітні. Але розуміла, що цей бій їй доведеться витримати самотужки.

- Сер, Девід Анжеліні перебував на місці злочину в той момент, коли було вбито Луїзу Кірські. У нас є відеозапис. На час, коли було скоєно два попередні вбивства, твердого алібі в нього немає. Має значні борги, і кредитори на нього насідають. Після смерті матері він має отримати солідну спадщину. Відомо, що вона відмовилася сплатити його борги.

- Гроші - мотив старий як світ. Але якими могли бути мотиви ще двох убивств?

"Він прекрасно знає, що це наше слабе місце! - подумала Єва. - Про все йому напевно доповідали".

- Анжеліні знав Меткалф, бував у неї вдома, збирався укласти з нею контракт. Йому необхідно було її вмовити, але вона набивала ціну. Третє вбивство було скоєно помилково. Ми підозрюємо, що його жертвою мала стати Надін Ферст, яка на моє прохання і за моєї підтримки висвітлювала перебіг розслідування на "Каналі 75". Він був знайомий і з нею.

- Так, начебто все має сходитися... - Стілець під Тібблом загрозливо скрипнув. - Анжеліні перебував на місці одного зі злочинів, ви знайшли мотиви, встановили його зв'язки з жертвами. Але на ножі, який ви визнали знаряддям убивства, виявилися сліди

крові тільки самого Анжеліні: як з'ясувалося, він нещодавно порізав палець. Тож конкретних доказів у вас немає.

- Поки що ні.

- Зате у вас є зізнання - щоправда, не від підозрюваного.

- Це зізнання - спроба спрямувати слідство хибним шляхом, - вставив слово Вітні. - Батько хоче захистити сина.

- Це ви так думаєте, - сказав Тіббл незворушно. - Але зізнання зафіксовано, мало того, про нього стало відомо засобам масової інформації. Отже, психологічний портрет не підходить, зізнання отримано не від тієї людини, зброя теж не та... Мені здається, що офіцер, який очолює розслідування, занадто поквапився з висновками.

Єва хотіла було заперечити, але він знаком велів їй замовкнути.

- Я вам скажу, що думає громадськість, яка стежить за теленовинами. Сім'ю, яку спіткало нещастя, осаджують поліцейські. Доказів жодних. І три вбивства не розкрито.

- Але відтоді, як Девід Анжеліні опинився за ґратами, жодного нового вбивства не сталося.

- Ви що ж, вважаєте це доказом його провини? Гадаю, суд в обставинах, що склалися, виступить проти утримання Анжеліні під вартою. - Він обвів поглядом усіх присутніх. - Вас, Фіні, вважають у нас комп'ютерним генієм. Як ви думаєте, які наші шанси, якщо ми завтра передамо справу Анжеліні до суду, звинувативши його в ненаданні сприяння слідству і спробі дати хабар?

- П'ятдесят на п'ятдесят, - знизав плечима Фіні. - Або ще менше, беручи до уваги сьогоднішній репортаж цього кретина Морса.

- Абсолютно з вами згоден. Тож доведеться випустити його.

- Випустити?! Сер...

- Якщо ми висунемо йому ці звинувачення, то доб'ємося тільки одного: остаточно зіпсуємо свою репутацію в очах суспільства. Симпатії публіки будуть на боці сина трагічно загиблої прокурора Тауерс. Відпустіть його, лейтенант, і копайте далі. Але встановіть за ним спостереження, Вітні. І за його батьком теж. Я хочу знати про кожен їхній крок. Так, і знайдіть, звідки йде витік інформації, - додав він жорстко. - І коли з'ясується, яка сволота видала відомості Морсу, я особисто з ним поговорю. А ти, Джек, тримайся поки що від Анжеліні подалі. Зараз не час виявляти свої дружні почуття.

- Я збирався поговорити з Міриною. Хотів умовити її не давати більше інтерв'ю, - сказав Вітні.

- Пізно вже вмовляти, - зауважив Тіббл. - Зараз головне - виявити знаряддя вбивства і сліди крові. І, заради всього святого, зробіть це до того, як кому-небудь ще переріжуть горло!

Голос у нього був гучний, накази роздавати Тіббл умів.

- Фіні, покажіть, на що ви здатні. Знову перегляньте імена в записниках жертв, перевірте, чи були у них спільні знайомі з Ферст. Знайдіть кого-небудь, кого могли зацікавити всі троє. Це все, джентльмени. - Він встав з-за столу. - Лейтенанте Даллас, затримайтеся на хвилину.

- Дозвольте висловити свою думку, шефе, - звернувся до нього Вітні. - Як безпосередній начальник лейтенанта Даллас, вважаю її ведення розслідування зразковим. Незважаючи на важкі обставини, вона робила все, що було в її силах.

Тіббл насупився.

- Упевнений, що лейтенант гідно оцінила твою промову, Джеку. Більше я вас не затримую. Ми з Джеком багато чого пережили разом, - пояснив він Єві, коли Вітні та Фіні вийшли. - А тепер він думає, що раз я зайняв місце цього покидька Сімпсона, то із задоволенням віддам вас на поталу собакам-журналістам. - Він пильно подивився на Єву. - Ви теж так думаєте, Далласе?

- Ні, сер. Але ви могли б це зробити.

- Міг би... Ну що, напартачили ви з розслідуванням, лейтенанте? - Він потер потилицю.

- Можливо. - Докір був заслужений, але гіркий. - Якщо Девід Анжеліні невинний...

- Це суд вирішує, винен чи ні, - перебив її Тіббл. - Ваша справа - збирати докази. Треба визнати, дещо цікаве ви знайшли. Дізналися, що цей хлопець опинився на місці вбивства Кірскі. Навіть якщо він її не вбивав, все одно - бачив, як зарізали жінку, і змився. Його за це не похвалять.

Тіббл сплів пальці і став пильно їх розглядати.

- Знаєте, в якому випадку я б усунув вас від розслідування? Якби ви розпсихувалися саме з приводу Кірскі. - Єва хотіла було щось сказати, але промовчала. - Так-так, краще тримайте рот на замку, - усміхнувся він. - Ви ж вирішили спіймати його на живця і

розраховували, що він клоне на вас? У молодості я сам таке витворяв. Гірше те, що він наживку не заковтнув і загинула жінка, яка вирушила в магазин по сигарети. Ви вважаєте себе винною в цьому, лейтенанте?

Єва хотіла було збрехати, але відповіла чесно:

- Так.

- Забудьте про це, - велів Тіббл. - У цій справі одне погано - надто багато емоцій вона в усіх викликає. Джек сумує, ви почуваетесь винуваною... І тому від вас обох користі замало. Сумуйте, кайтеся, але тільки після того, як його зловите! Зрозуміло?

- Так, сер.

Він задоволено посміхнувся.

- Врахуйте: не встигнете ви звідси вийти, на вас кинуться репортери.

- Я зумію з ними розібратися.

- А я в цьому й не сумніваюся. Я теж умію. Гаразд, мені зараз тягнутися на їхню чортову прес-конференцію. Вимітайтеся.

Рухатися можна було тільки в одному напрямку - назад, до початку. Єва стояла на доріжці біля "П'яти лун" і дивилася на всі боки. А потім пішла до виходу з підземки.

"Отже, дощ, - розмірковувала вона. - У мене в руці парасолька, сумка через плече. Район неблагополучний. Я роздратована і трохи налякана. Іду швидко, але дивлюся по сторонах: як би хто не вихопив мою сумку".

Вона увійшла в "П'ять лун". Її не турбували насторожені погляди відвідувачів. Вона намагалася уявити собі, про що думала Сесілі Тауерс.

"Мерзенне місце. Брудно. Пити я не збираюся, навіть сідати не буду: ще костюм забрудню. Так, котра година? Ну де вона, чорт забирай?! Швидше покінчити з цим. Якого біса я домовилася зустрітися з ним тут? Нерозумно. Треба було призначити побачення у мене в офісі".

Чому вона так не вчинила?

Тому що це особиста справа, подумала Єва і заплющила очі. Особиста. А там надто багато людей, ще почнуть розпитувати... Ні, Тауерс явно не хотіла, щоб ця людина приходила до неї в офіс.

А чому не в неї вдома?

Очевидно, він сам не хотів. А вона була занадто зла (засмучена, схвильована) - і не стала сперечатися, коли він назвав час і місце.

Ні, скоріше зла, вирішила Єва, згадавши свідчення бармена. Тауерс увесь час дивилася на годинник, сердилася, потім встала і вийшла.

Єва пішла тим самим шляхом, весь час пам'ятаючи про парасольку і сумку. Йде швидко, підбори стукають. А що потім? Він окликнув її? Чи встигла вона його побачити, впізнати? Напевно. Можливо, навіть сказала: "Ви запізнилися"...

Він діє швидко. Звісно, район не з найкращих, машин мало, але хіба тут вгадаєш? Ліхтарі тьмяні, і все ж таки хто-небудь може вийти з бару або з клубу, що через дорогу. Коротше - треба поспішати. Один удар, і вона падає на землю. Кров бризкає на всі боки.

Він бере її парасольку. Машинально. Чи щоб закритися нею? Йде швидко. Не до підземки: він же весь у крові, навіть тут хто-небудь може це помітити.

Єва пройшла по два квартали в обидва боки, розпитуючи дорогою всіх зустрічних. Більшість людей знизували плечима, кидали на неї здивовані погляди: у Вест-Енді поліцейських не дуже-то шанують.

- А ви тут уже були, - раптово сказав хтось за її спиною.

Єва обернулася. Поруч стояла жінка - настільки бліда, що здавалася майже безтілесною. Її білясте волосся було підстрижене так коротко, що крізь нього просвічував череп. Навіть очі в неї були безбарвні. "Наркоманка", - зрозуміла Єва.

- Бувала. А що?

- Із поліції? - Наркоманка стояла, похитуючись на негнучких ногах. - Бачила, як ти тріпалася з Креком. От уже дебіл!

- Мабуть. А ви були тут тієї ночі, коли зарізали жінку?

- Багата була, красива... Бачила по телику, коли мене у витверезник загребли.

Єва мало не вилаялася від розчарування. Потім раптом зметикувала:

- Як же ви бачили мене з Креком, якщо були у витверезнику?

- А я туди до вечора потрапила. Чи наступного дня... Вже й не пам'ятаю.

- А ви не бачили ту красиву і багату раніше?

- Не-а. - Альбіноска почала несамовито смоктати палець. - Не бачила.

Єва подивилася на будинок неподалік.

- Ви тут живете?

- То тут, то там.

- А ви були там тієї ночі, коли зарізали цю жінку?

- Хіба пригадаєш? Але в "П'яти лунах" не була. У мене кредит вийшов. - Вона посміхнулася, оголивши гнилі зуби. Пахло від неї огидно. - Особливо не погуляєш, коли кредит вийшов!

- Тоді ще дощ ішов, - підказала Єва.

- А, дощ? Люблю дощ. - Обличчя її почало сіпатися, але погляд, як і раніше, був затуманений. - Дивлюся на нього з вікна.

- Можливо, ви когось помітили?

- Люди приходять, люди йдуть, - сказала наркоманка співуче. - Іноді з вулиці музику чути. Але тієї ночі - ні. Тільки дощ шумів. І люди всі бігом бігли. Розтанути, чи що, бояться?

- Ви бачили когось, хто біг під дощем?

Безбарвні очі раптово подивилися на неї осмислено.

- Може, й так. Скільки даси?

Єва сунула руку в кишеню. Там було кілька доларів - цілком достатньо за цю інформацію. Вона показала їх наркоманці і тут же знову прибрала руку.

- Що ти бачила?

- Хлопець якийсь мочився он там, на алеї. - Вона не зводила очей з Євиної руки. - Або його рвало. Важко сказати.

- Він тримав що-небудь у руках?

- Тільки свій прилад! - загоготала вона. - А потім він просто пройшов вулицею. Там нікого більше й не було. Сів у машину... Він он там її залишав. Видно, не з місцевих.

- Чому ти так вирішила?

- Машина була надто нова. Тут таких не буває. У Крека, звісно, є машина, і в того типа, що живе навпроти, теж. Але вони не так виблискують.

- Розкажи мені про хлопця, який сів у машину.

- Чого розповідати? Сів та поїхав.

- А о котрій годині це було?

- А мені звідки знати? У мені нічого не цокає. Ніч була. Вночі краще. Удень у мене очі болять, - захлипла вона. - А чорних окулярів немає.

Єва витягла з кишені захисні окуляри - вона сама терпіти не могла їх носити - і сунула альбіносці. Та одразу начепила їх на ніс.

- Яку дешевку копам видають! От лайно!

- А у що він був одягнений? Той хлопець, який сів у машину.

- Та звідки мені знати? Начебто в пальто був. Темне таке, довге. Точно, довге. Воно ще відчинилося, коли він став парасольку закривати.

- У нього була парасолька? - стрепенулася Єва.

- Так дощ же йшов! Декому не подобається мокнути. Красивий, - сказала вона мрійливо. - Яскравий...

- Якого він був кольору?

- Яскравий, - повторила наркоманка. - То даси гроші-то?

- Отримаєш ти свої гроші. - Єва взяла її під руку, відвела до сходів біля входу в будівлю і посадила. - Давай-но згадай детальніше.

- Поліцейські її не застали. - Єва ходила кабінетом, а Фіні сидів, розвалившись на стільці. - Вона потрапила до витверезника наступного дня після вбивства Тауерс. Я перевіряла. Її випустили тиждень тому.

- Хороша свідок! Наркоманка! - зауважив Фіні.

- Фіні, вона його бачила! Бачила, як він сідав у машину, бачила парасольку...

- Ніби ти не знаєш, що вони під кайфом що завгодно побачать. Бачила в темряві, під дощем та ще й здалеку?

- Але вона ж розповіла про парасольку! Чорт забирай, про парасольку ніхто не знав!

- І кольору він був, цитую, "яскравого". - Єва кинулася на нього, і Фіні прикрився обома руками. - Я просто не хочу, щоб у тебе були нові неприємності. Якщо ти вирішиш викрити Анжеліні за допомогою свідчень свідка-наркоманки, його адвокати рознесуть тебе в пух і прах, дитинко.

Єва і сама це прекрасно розуміла.

- Але я не вимагатиму впізнання. Я ж не дурепа! І все-таки це дещо. Вона абсолютно впевнена в тому, що це був чоловік. Він поїхав на машині. У нього була парасолька. І одягнений він був у довге темне пальто.

- Що, до речі, збігається зі свідченнями Девіда Анжеліні.

- Саме так! Не думай, що я збираюся зациклюватися на одній-єдиній версії. Машина в нього була нова. Вона сказала, блискуча, яскрава.

- Знову яскрава!

- Наркомани погано розрізняють кольори. Чоловік був один, і машина була невелика. Дверцята відчинялися, як зазвичай, убік, і йому довелося нагнутися, коли він сідав за кермо.

- Міг бути "Порше" або "Ломбарджіні". А міг бути "Феррарі" останньої моделі... Гаразд, спробую перевірити, - сказав Фіні з кислою посмішкою. - Можеш уявити, скільки за останні два роки було в одному Нью-Йорку продано машин? Якби вона хоч одну цифру номера запам'ятала...

- Не ной! Я була в будинку Меткалф. Там у гаражі стоять десятка два нових машин.

- Яка радість!

- А раптом він був її сусідом? - припустила Єва, сама розуміючи, що шанси на це невеликі. - У будь-якому разі тепер ми знаємо, що він з'являвся і зникав на машині. Отже, марно розпитувати про людину - потрібно шукати машину. Пальто він, найімовірніше, залишає там. У машині мають бути сліди крові, і на пальто - теж. Мені треба поїхати на "Канал 75"!

- Ти що, збожеволіла?

- Я повинна поговорити з Надін.

- Полізеш прямо до вовка в пашу?

- Нічого там зі мною не трапиться. - Єва єхидно посміхнулася. - Візьму з собою Рорка. Вони його побоюються.

- Дуже мило, що ти запросила мене із собою. - Рорк припаркувався на майданчику для гостей біля будівлі "Каналу 75". - Я зворушений.

- Добре, добре, я в тебе в боргу.

"Цей чоловік нічого не робить задарма!" - подумала Єва, вилазячи з машини.

- Може, все-таки поясниш, навіщо ти потягла мене із собою?

- Я ж сказала, так ми заощадимо час. Ти ж усе одно зібрався вести мене у свою дурну оперу.

Він уважно оглянув її брудні штани і запорошені черевики.

- Дорога моя Єва! Я люблю тебе всякою, але в оперу в такому вигляді ти не підеш.

Тож усе одно доведеться їхати додому переодягатися.

- А якщо я не хочу йти в оперу?!

- Ти про це вже повідомляла. Причому неодноразово. Але ми, здається, домовилися.

Вона опустила очі й почала смикати гудзик на його сорочці.

- Але там весь час співають...

- Я ж обіцяв прослухати два номери в "Блакитній білці" і, якщо вийде, допомогти Мевіс укласти контракт на запис диска. А цього ніхто, хто має вуха, співом ніяк назвати не може.

Єва зітхнула. Нічого не поробиш: домовилися - значить, домовилися.

- Ну гаразд, піду.

- Ти все-таки не відповіла на моє запитання. То навіщо я тобі тут знадобився?

Єва підняла на нього очі. Їй завжди було до біса важко просити про допомогу.

- Фіні засів за комп'ютер, він зайнятий по горло. А мені потрібен ще один спостерігач.

- Отже, я в тебе замість Фіні? - кисло посміхнувся Рорк.

- Ти - єдина цивільна особа, на чию допомогу я можу розраховувати! І потім - ти так добре розбираєшся в людях...

- Вельми задоволений. Може, поки я тут, мені заодно і Морсу морду набити?

Єва задоволено усміхнулася.

- Як же ти мені подобаєшся, Рорк! Справді подобаєшся.

- Ти мені теж. То що - набити?

Вона знову розсміялася: у глибині душі їй було приємно знати, що хтось готовий за неї заступитися.

- Ідея хороша, Рорк, але в мене самої руки сверблять. І рано чи пізно я це зроблю! У потрібний час і в потрібному місці.

- А мені можна буде на це помилуватися?

- Звісно. А зараз будь, будь ласка, Рорком. Багатим і могутнім Рорком, шанувальником лейтенанта Даллас.

- Завидна роль! Згоден.

- Ось і чудово. Може, мені пощастить і до опери ми так і не доберемося...

Вони увійшли в будівлю через головний вхід, і Рорк із задоволенням спостерігав за тим, як вона продемонструвала свій значок охоронцю і попрямувала до ескалатора.

- Обожаю дивитися, як ти працюєш, - шепнув він їй на вухо. - У тебе при цьому такий енергійний вигляд.

Він обійняв її за талію, і Єва штовхнула його ліктем у живіт.

- Припини! Я ж не просила тебе афішувати наші стосунки...

У залі новин було, як завжди, повно народу. Журналісти говорили по телефонах, сиділи за комп'ютерами, переглядали матеріали. Екрани на стіні показували поточні програми. Коли Єва з Рорком зійшли з ескалатора, їх помітили, і всі разом замовкли. А потім, як зграя мисливських собак, кинулися до нежданих відвідувачів.

- Назад! - наказала Єва. Хтось, злякавшись її владного тону, справді відступив, і люди завмерли на місці. - Жодних запитань і жодних відповідей, поки я не закінчу свої справи!

- Якщо я вирішу купити це містечко, - сказав Рорк Єві досить голосно, - то штат скорочу щонайменше на третину.

Журналісти мовчки розступилися, і Рорк з Євою пройшли крізь натовп.

- Ріглі, де Ферст? - запитала Єва в першого, кого впізнала.

- Привіт, лейтенанте, - обдарував він її променистою усмішкою. - Чи не бажаєте зайти до мене в кабінет? - Він гостинно вказав на свій закуток.

- Мені потрібна Ферст, - повторила Єва різко. - Де вона?

- Я її сьогодні не бачив. І вранці сам вів репортаж.

- Вона дзвонила, - втрутився Морс, який являв собою взірець попереджувальності та доброзичливості. - Вирішила відпочити, - пояснив він. - Ніяк не може оговтатися після того, що сталося з Луїзою.

- Вона вдома?

- Сказала, що їй потрібен час, щоб оговтатися. І їй дали відпустку. На два тижні. Заміщаю її я, - знову розплився в усмішці Морс. - Тож, Далласе, якщо вам знадобиться ефір, я до ваших послуг.

- Сита по горло вашими ефірами, Морс!

- Як вам буде завгодно, - відповів він і повернувся до Рорка. - Радий вас бачити. Ви ж людина невловима...

Рорк немов не помітив простягнуту йому руку.

- Я приділяю час тільки тим людям, які мені цікаві.

Морс опустил руку, але посміхатися не перестав.

- Упевнений, що, якби ви погодилися витратити на мене кілька хвилин, я б повідомив вам дещо цікаве.

- А ви насправді кретин! - сказав Рорк з убивчою усмішкою.

- Заспокойся. - Єва тихо потиснула Рорку руку. - Я готова приділити вам хвилину, Морс. Мене цікавить, хто повідомив вам конфіденційну інформацію.

Морс щосили намагався не впустити власної гідності. Він обернувся до неї і заявив:

- Своїх джерел я не видаю. Не забувайте про те, що сказано з цього приводу в конституції! - він благоговійно притиснув долоню до серця. - Але якщо ви хочете підтвердити або спростувати цю інформацію, я буду щасливий вас вислухати.

- А може, поговоримо про інше? - Єва хотіла дати Рорку можливість довше поспостерігати за Морсом. - Ви знайшли тіло Луїзи Кірскі через кілька хвилин після вбивства.

- Так, - Морс скорботно насупився. - Я вже давав свідчення.

- Ви дуже засмутилися, чи не так? Були в шоці, вас вивернуло навиворіт... Зараз вам трохи краще?

- Того, що сталося, я не забуду ніколи, але зараз мені краще, дякую вам.

Єва підійшла до Морса впритул.

- Але все ж через кілька хвилин ви знайшли в собі сили вести репортаж, давали вказівки оператору, який знімав вашу покійну колегу.

- Така в нас робота. Я робив те, що робить будь-який репортер. Але це не говорить про те, що я не страждав! - Він намагався стримати тремтіння в голосі. - Щоночі, лягаючи спати, я бачу перед собою її обличчя...

- А ви не замислювалися про те, що могло статися, з'явився ви там на п'ять хвилин раніше?

Він здригнувся, і Єва, хоч як соромно їй було собі в цьому зізнаватися, спостерігала за ним зі зловтішним задоволенням.

- Замислювався, - відповів Морс із гідністю. - Я міг зупинити його. Або затримати. Якби я не потрапив у затор, Луїза залишилася б жива. Але сталося те, що сталося. Вона мертва, і дві інші жінки - теж. А ви нікого не знайшли.

- Невже вам не спадає на думку, Морсе, що ви зараз працюєте на нього? Поводитися так, як він і розраховував. - Єва обвела поглядом усіх присутніх, які уважно прислухалися до їхньої розмови. - Він, напевно, з насолодою слухає ваші репортажі, дізнається все нові подробиці. Ви зробили з нього справжню зірку!

- Ми зобов'язані висвітлювати... - почав було Морс.

- Та наплювати вам на свої обов'язки! Вам важливо покрасуватися перед камерою. Що більше людей гине, то вищий ваш рейтинг! Дозволю вам це процитувати, - сказала Єва, розвернулася і вийшла.

- Тепер тобі краще? - запитав Рорк на ескалаторі.

- Ні чорта. Як враження?

- Ніколи не був у залі, де роблять новини. Справжній вулик. Занадто багато людей, і всі нервують. У кого це ти питала про Надін?

- У Ріглі. Він дрібна рибка.

- По-моєму, йому було соромно, коли ти виголошувала свій пристрасний монолог. І ще кільком репортерам. Вони відвернулися, зробили вигляд, що зайнялися своїми справами. А дехто із задоволенням слухав, як ти наїжджаєш на Морса. Здається, його не дуже-то люблять.

- Нічого дивного.

- А він цікавіший, ніж я думав, - сказав Рорк задумливо.

- Морс? І чим це?

- У нього відпрацьований імідж, - пояснив Рорк. - Він уміє зобразити всі потрібні емоції. Ясно, що насправді він їх не відчуває, але працює достовірно. Міміка, голос - усе як треба. Думаю, він далеко піде.

- Не дай боже! - Вони підійшли до машини. - Ти думаєш, він знає більше, ніж видає на публіку?

- Цілком імовірно. І дозує інформацію. Тим паче що зараз цю справу висвітлює він один. Так, до речі, тебе він ненавидить.

- Я цього не переживу! - Єва почала відчиняти дверцята машини і раптом зупинилася. - Ненавидить?

- За будь-якої можливості зробить усе, щоб тебе потопити. Тож бережися.

- Він може виставити мене дурепою, але потопити мене йому не вдасться! - Єва різко відчинила дверцята. - Де, чорт забирай, Надін?! Це на неї не схоже. Я знаю, як вона переживає з приводу Луїзи, але дивно, що вона взяла відпустку, не попередивши мене, і віддала сюжет цьому покидьку.

- У горі люди поводяться непередбачувано.

- Але Надін зазвичай тримає себе в руках. Крім того, їй чудово відомо, що мішенню була саме вона. І, можливо, нею і залишилася. Рорк, необхідно терміново її знайти!

- Ти таким чином сподіваєшся уникнути походу в оперу?

Єва сіла в машину, витягнула ноги.

- Що ж робити, якщо так виходить? Давай заїдемо до неї. Добре? Вона живе на 18-й, між Другою і Третьою авеню.

- Гаразд. Але на коктейль завтра ввечері ти йдеш в обов'язковому порядку!

- На який коктейль?

- Призначений ще місяць тому, - нагадав Рорк, сідаючи з нею поруч. - Зі збором коштів на Інститут історії мистецтв. Ти погодилася взяти на себе роль господині.

І тут Єва згадала. Він ще приніс шикарну сукню, яку вона має вдягнути...

- Я була твереза, коли погоджувалася? Врахуй: слову п'яного вірити не можна!

- Абсолютно твереза, - усміхнувся він. - Щоправда, ти лежала оголена, задихалася і готова була кричати в голос.

- Нісенітниця! - Найімовірніше, втім, так і було: у нормальному стані вона б нізащо не погодилася. - Гаразд уже. Ходитиму в цій розкішній сукні - все-таки не зрозумію, як можна викласти таку купу грошей за крихітну ганчірку! - і всім безглуздо посміхатися. Якщо, звісно, нічого не трапиться.

- А що може трапитися?

Єва зітхнула. Рорк рідко просив її про такі речі і тільки тоді, коли це справді було важливо.

- Сам розумієш, якщо не станеться щось непередбачуване. Не забувай, я служу в поліції. А так... обіцяю все виконати.

- Гадаю, нерозумно розраховувати на те, що тобі це сподобається?

- А раптом? - Вона погладила його по щоці. - Постараюся, щоб сподобалося.

У Надін ніхто їм не відкрив.

- Може, вона сидить там під замком і сумує? - припустила Єва. - Або поїхала куди-небудь відпочити. В останні кілька днів вона часто вислизала від охоронців, яких ми до неї приставили. Хитра вона, ця Надін.

- А тобі було б спокійніше знати, де вона?

- Звичайно!

Єва знала, що в разі потреби поліцейські можуть входити в будинки приватних осіб, і зараз намагалася вирішити, чи не можна їй цим правом скористатися. Але достатніх підстав для отримання необхідного дозволу в неї не було.

- Проблеми моралі? - усміхнувся Рорк. - Дуже кумедно дивитися на тебе, коли ти не можеш прийняти рішення. Давай-но я тобі допоможу.

Він витягнув із кишені складаний ніжик і вставив у замок.

- Господи, Рорк! За пошкодження системи безпеки ти можеш отримати термін!

- Угу. - Він уважно розглядав замок. - Давненько я не практикувався у зломах.

- Перестань зараз же! Не смій...

Але він уже щосили копався в замку.

- Давненько не практикувався? - фиркнула вона, побачивши, що замість червоного вогника загорівся зелений.

- У мене рука легка, - сказав він і втягнув її всередину.

- Злом охоронного пристрою, незаконне проникнення в приватне житло... На тебе скоро доведеться справу заводити!

- Якщо мене посадять, ти мене будеш чекати?

Не випускаючи Євиної руки, Рорк оглядав приміщення. Тут було чисто і просторо, меблів небагато, але всі дорогі.

- Непогано влаштувалася, - зауважив він, розглядаючи викладену мармуровими плитами підлогу в холі та картини на стінах. - Однак вона, здається, нечасто тут буває.

- Так, вона тут майже не живе, - кивнула Єва. - Приходить тільки ночувати. Але все на місці, все гаразд. - Вона пройшла на кухню, заглянула в холодильник. - І їжі майже ніякої вдома не тримає. Тільки сир і фрукти.

Єва згадала, що голодна як вовк, але вирішила потерпіти. Оглянувши кухню, вона пройшла через вітальню і попрямувала до спальні.

- Це радше кабінет, - вирішила вона, вказавши на стіл із комп'ютером. - Ні, все-таки вона тут іноді буває. Бачиш, під столом туфлі, біля комп'ютера - сережка, он порожня чашка, найімовірніше з-під кави...

Друга спальня була більшою. Тут стояло ліжко, на ньому - зім'яті простирадла. На спинці стільця Єва побачила костюм, що був на Надін у день, коли вбили Луїзу Кірські.

Єва підійшла до гардероба, натиснула на кнопку, і панель від'їхала вбік.

- Господи, ну хіба можна зрозуміти, взяла вона що-небудь із собою чи ні! Тут одягу вистачить на десяток манекенниць...

Але вона все-таки стала її переглядати, а Рорк підійшов до телефону біля ліжка, вирішивши прослухати записи переговорів. Єва обернулася, побачила, чим він зайнятий, і знизала плечима.

- Плюс вторгнення в особисте життя! Боюся, твій термін збільшиться.

Вона слухала й одночасно дивилася на всі боки, шукаючи хоч якусь значущу деталь.

Спочатку Надін розмовляла з якоюсь людиною на ім'я Ральф. Розмова була досить фривольною, сповненою недомовок і цілком прозорих натяків, а закінчилася тим, що вони домовилися зустрітися, коли Ральф буде в місті.

Потім ішли ділові розмови, дзвінок у сусідній ресторан - замовити вечерю додому... Звичайні повсякденні справи. Найбільше враження на Єву справила остання бесіда. Надін говорила з сім'єю Кірські. Це було через день після вбивства Луїзи. Усі плакали.

"Не знаю, чи має це зараз значення, але я запевняю вас, що слідчий, який веде справу, - лейтенант Єва Даллас, - не заспокоїться, поки не знайде вбивцю".

- Боже мій, - тихо сказала Єва і заплющила очі. - А де дзвінок на студію? - спохватилася вона. - Де дзвінок?! Морс сказав, що вона дзвонила і домовлялася про відпустку!

- Могла зателефонувати з машини. Або сама заїхала.

- Це треба з'ясувати. - Вона витягла свій стільниковий телефон. - Фіні! Мені потрібно знати марку і номер машини Надін Ферст.

З'ясувалося, що Надін взяла свою машину з гаража півтора дня тому.

- Мені це не подобається, - сказала Єва Рорку. - Якби вона збиралася виїхати, то мені б обов'язково повідомила. Треба переговорити з адміністрацією студії, з'ясувати, хто саме з нею розмовляв. - Вона знову потягнулася до телефону, на секунду замислилася і набрала інший номер: сім'ї Кірскі.

- Місіс Кірскі, я - Єва Даллас, лейтенант поліції з Нью-Йорка.

- Так, лейтенанте, я вас пам'ятаю. Є якісь новини?

- Поки що, на жаль, нічого конкретного. - Чорт, треба їй сказати хоч що-небудь! - Але ми отримали багато нової інформації. Сподіваємося, що скоро ми його спіймаємо, місіс Кірскі.

- Сьогодні ми поховали Луїзу... Стільки людей прийшло з нею попрощатися! Колеги з Нью-Йорка надіслали квіти...

- Її пам'ятатимуть, місіс Кірскі. Скажіть, а Надін Ферст була на похороні?

- Ми на неї чекали. - У голосі місіс Кірскі почулося занепокоєння. - Кілька днів тому я дзвонила їй на студію, повідомила про дату і годину похорону. Вона збиралася приїхати, але, напевно, не змогла.

- Не змогла... - У Єви тривожно стиснулося серце. - Вона вам не дзвонила?

- Ні, не дзвонила вже кілька днів. Я розумію, вона дуже зайнята, у неї стільки справ...

Єві теж хотілося б так думати. Але вона знала, що в ці дні Надін не з'являлася в студії.

- Співчуваю вашому горю, місіс Кірскі. Якщо у вас виникнуть запитання або просто ви захочете зі мною поговорити, телефонуйте в будь-який час.

- Ви дуже добрі. Надін говорила, що ви не заспокоїтеся, доки не знайдете людину, яка занапастила мою доньку. Ви ж знайдете його, лейтенанте Даллас?

- Так. Обов'язково. - Вона відключила телефон, опустила голову і заплющила очі. - А я ж зателефонувала їй не тому, що хотіла висловити співчуття! Мені просто потрібно було дещо дізнатися, інакше я б і не згадала...

- Але ти їй щиро співчуваєш, - сказав Рорк, гладячи її по руці.

- Знаєш, не набереться й десятка людей, які для мене справді важливі. А тих, яким потрібна я, і того менше. Якби цей покидьок почав полювати за мною і я не зуміла б із ним упоратися... Про мене б теж дуже швидко забули, Рорк.

- Замокни! - Він стиснув її долоню так сильно, що Єва мало не скрикнула. - Негайно замовкни!

- Останнім часом у мене нічого не виходить. Я приймаю все близько до серця, а толку від цього мало. Вітні має рацію: занадто багато емоцій навколо цієї справи. Але ж сьогодні зранку в мене була така ясна голова! Гаразд, досить скиглити. Зараз нам необхідно знайти Надін.

Вона зв'язалася з диспетчерською і веліла оголосити розшук Надін Ферст та її машини.

Рорк уважно подивився на неї і раптом запитав:

- Скажіть, лейтенанте, а скільки вбивств ви розслідували за час своєї кар'єри?

- Скільки? - Вона знизала плечима. Думки її були зараз зайняті людиною в довгому пальто і з новою машиною. - Не знаю. Можливо, сотню. Убивства ніколи не виходять із моди.

- Знаєш, тоді людей, яким ти потрібна, напевно більше десяти. А зараз тобі треба поїсти.

Єва була така голодна, що сил сперечатися з ним у неї не було.

- Найважче зі щоденником Меткалф, - пояснював Фіні, сидячи на єдиному вільному стільці в кабінетику Єви: сама вона сиділа на другому. - У ньому повно всяких значків і символів. Причому вона весь час їх змінювала, тож єдиної системи немає. Зате є всякі клички: Красунчик, Кобель, Кретин. Є ініціали, сердечка, пики - похмурі й веселі. Боюся, часу на те, щоб знайти щось спільне із записами Надін або Тауерс, знадобиться купа.

- Ти хочеш сказати, що не зможеш цього зробити?

- Я сказав, що мені знадобиться час. А це різні речі!

- Ну гаразд, не сердься. Я знаю, що твій комп'ютер димить від втоми, тільки от скільки в нас часу - незрозуміло. Він обов'язково вибере нову жертву. І мене дуже турбує Надін...

- Ти думаєш, він її все-таки дістав? - Фіні поморщився і поліз у кишеню по горішки. - Надто вже не схоже на попередні випадки. Раніше він залишав трупи на видному місці, і виявляли їх практично відразу.

- Він міг змінити стиль! - Єва присіла на краєчок столу і тут же знову схопилася. - Розумієш, він припустився помилки і розлютився. Адже спочатку все йшло, як він хотів, а потім під руку попала не та жінка. Міра вважає, що він має відчувати незадоволеність. Вбивця отримав увагу публіки, йому було присвячено багато годин ефіру, але все-таки він відчувається переможеним. А це сильне почуття.

Вона підійшла до вікна. Далеко внизу копошилися схожі на мурах люди.

"Скільки ж їх! - подумала Єва. - Скільки мішеней..."

- Надін заважала йому, - задумливо проговорила вона. - Ця жінка відвернула від нього увагу публіки. За її репортажами стежили почасти заради неї самої. А тепер усі думають тільки про нього. Хто він? Що він? Де він?

- Ти говориш, як Міра, - зауважив Фіні.

- А що, якщо вона правильно його вирахувала? Тобто справді зрозуміла, який він. Адже це дуже важливо... Міра вважає, що це напевно чоловік. Неодружений, бо з жінками в нього проблеми. Він не хоче, щоб вони верховодили. Мабуть, такою була його мати або якась жінка, що мала для нього значення. Він доволі щасливий, але йому цього мало. Вершин він ще не досяг. Можливо, йому заважає жінка. Або жінки...

Єва задумливо примружилася.

- Жінки, які говорять, - пробурмотіла вона. - Які діють словом!

- Це щось новеньке.

- Мені тільки зараз спало на думку! Він перерізає їм горло. Не калічить, не гвалтує, отже, тут справа не в сексуальності. Адже існує багато способів убивати. Він вибрав ніж - продовження руки, особисту зброю. Але він міг завдавати удару в серце або в живіт, міг...

- Досить! - перервав її Фіні, засовуючи в рот черговий горішок. - У мене досить багата уява.

- Та ти послухай! Тауерс була прокурором, її голос був голосом справедливості. Меткалф - актриса. Ферст - журналістка, яка розмовляє з телеглядачами. Може, тому він і не став нападати на мене, - сказала вона задумливо. - Я не майстер вести розмови.

- Зараз, дитинко, у тебе непогано виходить.

- Гаразд, мова не про мене, - відмахнулася Єва. - Ось що ми маємо: неодружений чоловік, який не може піднятися на вищу сходинку кар'єри. Чоловік, який потрапляв під вплив сильних і владних жінок.

- Девід Анжеліні підходить.

- І його батько теж, якщо врахувати, що справи в них йдуть не дуже добре. І Слейд підходить. Міріна Анжеліні виявилася зовсім не ніжною і тендітною квіткою. Є ще Хеммет. Він кохав Тауерс, але вона його як майбутнього чоловіка не сприймала. А це - удар по самолюбству.

Фіні скептично хмикнув.

- Якщо вдуматися, я теж підходжу... Щоправда, я одружений, але моя дружина - досить сильна жінка.

- Чорт забирай, я справді захопилася. Тисячі чоловіків не задоволені своїм життям, розсерджені і мають схильність до насильства. Але де ж все-таки Надін?!

- Машину її ще не знайшли. Отже, вона зникла не так давно.

- А чи користувалася вона в останні двадцять чотири години кредитками?

- Ні, - зітхнув Фіні. - Якщо вона покинула межі країни, знайти її буде складніше.

- Не думаю, що Надін поїхала так далеко. Вона любить бути в центрі подій. Чорт забирай, я повинна була передбачити, що вона може зробити якусь дурницю! Востаннє вона дуже нервувала. Це по очах було видно.

Раптово Єва здригнулася і втупилася на Фіні.

- По очах було видно... - повторила вона повільно. - Боже мій! По очах!

- Що таке?

- Очі! Він бачив її очі! - Єва кинулася до телефону. - Знайдіть ту жінку, ну патрульного... Сержант: чорт, як же її прізвище? А, я згадала номер! Чотири нуль два.

- Що сталося, Далласе?

- Давай почекаємо. - Вона нетерпляче потирала руки. - Давай поки що почекаємо.

У слухавці пролунав голос жінки-поліцейського. Десь поблизу шумів натовп, гуркотіла музика.

- Сержант Пібоді слухає.

- Це лейтенант Даллас. Боже мій, Пібоді, де ви?

- Маніфестація ірландців на Лексі. Якесь їхнє свято, - роздратовано відповіла вона. - Стримую натовп.

- Ви не можете знайти місце тихіше? - прокричала Єва.

- Звісно. Якщо залишу свій пост і відійду на три квартали.

- Чорт! - пробурмотіла Єва. - Пібоді, згадайте вбивство Кірські. Тоді йшов дощ, вона була в плащі...

- Я прекрасно пам'ятаю, як вона лежала. Капюшон закривав усе обличчя.

- Це точно? Капюшон був на обличчі? Ніхто його не чіпав?

- Ні, мем. Як я повідомляла у своєму звіті, телевізійники в цей момент вели зйомку. Я їх прогнала, опечатала двері. Обличчя жертви було закрите майже повністю. Коли я прибула, її ще не впізнали. Потім до мене підійшла якась жінка і назвала ім'я вбитої. У свідченнях свідка, який виявив тіло, толку було мало. Він бився в істериці. У звіті все це зазначено.

- Так, звіт у мене є. Дякую, сержанте.

- То що це тобі дає? - запитав Фіні, коли Єва відключила зв'язок.

- Давай подивимося відеозапис свідчень Морса.

Єва злегка відсунулася, і Фіні теж втупився в екран. Обличчя в Морса було мокрим - чи то від дощу, чи то від сліз. Губи бліді, очі бігають.

- Хлопець у шоці, - зауважив Фіні. - Багато хто так реагує, коли натикається на мертве тіло. А ця Пібоді - молодець, - додав він, слухаючи, як вона веде опитування.

- Так, вона далеко піде, - неухважно відгукнулася Єва.

"Я побачив, що це людина. Тіло... Господи, скільки крові! Кров була скрізь. І горло... Це неможливо було винести. Мене вирвало. А потім побіг у будівлю - кликати на допомогу".

- Зрозуміло... - Єва знову задумалася. - Так, а тепер давай переглянемо мою розмову з ним після того, як я перервала передачу.

Морс був, як і раніше, блідий, але в куточках рота ховалася презирлива усмішка. Єва поставила майже ті самі запитання, що й Пібоді, і отримала практично ті самі відповіді. Але Морс був уже спокійнішим.

"- Ви доторкалися до тіла?

- Ні. Здається, ні. Вона лежала з перерізаним горлом! І її очі... Ні, не доторкався. - Він явно намагався взяти себе в руки. - Мене вирвало. Вам, Даллас, гадаю, цього не зрозуміти, але в нормальних людей - нормальні реакції. Кров кругом, і ці очі. Боже мій!"

- Майже те саме він сказав мені вчора, - прошепотіла Єва. - Що не забуде її обличчя. Її очей.

- Очі мертвих - їх важко забути.

- Безумовно. - Вона уважно подивилася на Фіні. - Тільки тієї ночі ніхто не бачив її очей, поки не приїхала я! Обличчя було приховано капюшоном. До мого приїзду ніхто не бачив її обличчя. Крім убивці...

- Бог ти мій, Далласе! Невже ти думаєш, що якийсь жалюгідний репортеришка у вільний час ріже жінкам горло? Може, він сказав це просто так, для красного слівця...

Єва посміхнулася, і в посмішці цій було щось зловісне.

- Адже він любить бути найважливішим і найголовнішим. Любить бути в центрі уваги. А що робити амбітному другосортному репортерові, який ніяк не може напасти на хороший сюжет?

- Треба придумати цей сюжет самому, - відповів Фіні.

- Точно! Давай-но з'ясуємо, звідки взявся наш герой.

Фіні швидко знайшов потрібну інформацію.

Сі Джей Морс народився в Стамфорді, Коннектикут, тридцять три роки тому. Це Єву здивувало: їй здавалося, що він на кілька років молодший. Його покійна мати очолювала Центр інформатики університету Карнегі-Меллона, який її син і закінчив із відзнакою.

- Який, виявляється, був старанний хлопчик! - зауважив Фіні. - Двадцятий на курсі.

- Думаю, йому цього було мало.

Працював Морс у різних місцях. Скавав зі студії на студію. Рік прослужив у рідному місті. Потім на супутниковому телебаченні в Пенсільванії. Майже два роки був репортером на одному з провідних каналів Лос-Анджелеса, після чого працював із незалежною телекомпанією в Аризоні. Потім повернувся на схід, у Детройт, а звідти перебрався до Нью-Йорка. Працював у "Годині новин", потім перейшов на "Канал 75": спочатку у відділ опитування глядацької думки, а потім - у відділ новин.

- Хлопець не засиджується на одному місці. Але на "Каналі 75" - вже три роки. Це рекорд. Зверни увагу: жодних згадок про батька.

- Тільки мати, - підтвердив Фіні. - І мати процвітаюча.

"*Покійна* мати, - зазначила про себе Єва. - Треба буде з'ясувати, як вона померла".

- Притягувався до кримінальної відповідальності?

- Про це відомостей немає, - відповів Фіні. - Законослухняний хлопчик.

- Давай-но повернемося до юнацьких років. Так-так-так. Дивись, файл засекречений.

Цікаво, що міг накоїти наш законослухняний хлопчик у десятирічному віці? І який авторитет засекретив файл?

- Це ми зараз з'ясуємо, - надихнувся Фіні. - Тільки мені потрібен мій комп'ютер і дозвіл шефа.

- Дій! І перевір місця, де він працював раніше. А я вирушу на "Канал 75", побалакаю з нашим героєм віч-на-віч.

- Щоб затримати його, ми повинні мати серйозніші підстави, ніж те, що він підходить під психологічний портрет злочинця.

- Будуть підстави! Знаєш, якби я не відчувала до нього особистої неприязні, я б раніше все це розгледіла. Кому завжди приносять користь гучні вбивства? Засобам масової інформації. - Єва пристебнула кобуру. - Перше вбивство сталося, коли Надін не було в Нью-Йорку. І Морс міг знімати вершки.

- А Меткалф? До неї він узагалі не мав жодного стосунку.

- Цей виродок опинився на місці злочину ледь не раніше, ніж я! Це мене розлютило, але я не зіставила факти. Він був такий стриманий... А хто виявив тіло Кірські? Хто за кілька хвилин уже вів репортаж?

- Але все це абсолютно не доводить того, що він убивця.

- Докази я знайду. Рейтинг, - пробурмотіла вона, виходячи з кабінету. - Як шкода, що рейтинг не може слугувати доказом...

Єва зайшла в зал новин, глянула на екрани на стіні. Морса видно не було, але це її не турбувало: будівля велика, а в нього немає причин ховатися.

І вона не хотіла, щоб ці причини в нього з'явилися.

Поки їхала на студію, Єва продумала план дій. Простий і ефективний.

Вона поговорить із Морсом про Надін, дасть зрозуміти, що хвилюється за неї. Потім розмова природним чином перейде на Кірскі. Вона зіграє роль співчутливого поліцейського, скаже, що розуміє, як йому було важко, повідає історію про те, як сама вперше в житті побачила труп... Можна буде навіть попросити його показати в "Новинах" фотографію Надін і її машини. І пообіцяти співпрацювати з ним.

Тільки не перетиснути з дружелюбністю! Потрібно дати йому зрозуміти, що до миролюбної поведінки її змусили обставини. Якщо вона правильно все розрахувала, то це має йому лестити. Тим більше що під неї він отримає більше ефірного часу.

Але якщо вона справді правильно все розрахувала, цілком імовірно, що Надін уже мертва...

Про це Єва намагалася не думати. Якщо це так, змінити вже нічого не можна, а час каяття і жалю настане потім. Поки що потрібно сподіватися, що вона жива, і якнайшвидше дістатися до Морса.

- Ви когось шукаєте?

Єва обернулася. Перед нею стояла жінка, немов зійшла з картинки модного журналу. Точене личко, підведені зеленим очі, червоні губки... Були серед журналісток такі, що перші три роки отримували надбавку до зарплати завдяки вмілому використанню косметики.

Єва про себе вирішила, що ця крихітка буде використовувати свою зовнішність ще років п'ять. Волосся в неї було з бронзовим відливом і забране у високу зачіску. Голос низький, із придибом - дуже сексуальний.

- А ви, очевидно, з відділу пліток?

- З відділу світської хроніки! Ларинда Марс. - Вона простягнула руку: пальчики тонкі, витончені, з червоним манікюром. - А ви - лейтенант Даллас.

- Марс? Знайоме ім'я...

- Сподіваюся. - Ларинда, якщо й образилася трохи, бо Єва її не одразу впізнала, приховала це вельми вправно і сліпуче посміхнулася. - Кілька тижнів я безуспішно намагаюся взяти інтерв'ю у вас і вашого знаменитого і карколомного друга. Залишаю вам повідомлення, але ви на них не відповідаєте.

- У мене погана звичка - вважати своє особисте життя своєю особистою справою.

- Особисте життя тих, хто спілкується з Рорком, завжди викликає інтерес громадськості. - Ларинда глянула на прикрасу на грудях Єви. - О, який камінчик! Подарунок Рорка?

Єва вилаялася про себе і машинально прикрила діамант долонею. Вона звикла смикати його в руках, коли хотіла зосередитися, і забула заховати під сорочку.

- Я шукаю Морса.

- Ось як? - Ларинда встигла розгледіти й оцінити діамант. Чудова новина для її передачі: лейтенант поліції носить коштовності, гідні королеви! - Я постараюся вам допомогти і сподіваюся, що ви надасте мені відповідну люб'язність. Сьогодні ввечері Рорк влаштовує невеликий прийом... - Вона змахнула величезними віями. - Мабуть, моє запрошення десь загубилося.

- Цим займається Рорк. Поговоріть з ним.

- А-а, зрозуміло. - Ларинда знала, коли на яку кнопку натиснути. - Отже, перша скрипка - він? Справді, чоловік, який звик ухвалювати рішення, навряд чи стане прислухатися до думки своєї подружки...

- Я нічия не подружка! - підхопилася Єва, але тут же зупинила себе: - Чудовий хід, Ларинда.

- Дякую. То як щодо перепустки на сьогоднішній вечір? Я могла б знайти Морса швидше, - додала вона, помітивши, що Єва пильно оглядає зал.

- Знайдіть - тоді подивимося.

- Він пішов за п'ять хвилин до вашої появи. - Ларинда, почувши сигнал свого телефону, не дивлячись поставила його на паузу. - Видно було, що він кудись поспішає. Він мене ледь не зіштовхнув з ескалатора. І мав жахливий вигляд, бідолаха.

Вона сказала це з неприхованою зловтіхою, чим привернула до себе Єву.

- Ви його недолюблюєте?

- Він нахаба і вискочка! У нашій справі, звісно, всі борються за місце під сонцем, і іноді доводиться йти по головах колег. Але Морс із тих, хто норовить при цьому каблуком у скроню вдарити. Він намагався застосувати цей прийом на мені, коли ми разом працювали у світській хроніці.

- І як же ви впоралися з ним?

- Милочка, таких, як він, я ковтаю не жуючи! Взагалі-то він непоганий репортер. У нього гарний нюх, він уміє триматися перед камерою... Тільки в нашому відділі він не прижився: не любив плітки збирати. Вважав себе вищим за це.

- Не плітки, а світську хроніку, - з східною посмішкою поправила її Єва.

- Точно. У всякому разі, я не дуже переживала, коли його перевели у відділ новин. Але й там він ні з ким особливо не здружився. А Надін він просто підсиджує.

- Що? - запитала Єва насторожено.

- Він же завжди хоче бути номером першим! Щоразу, коли вони разом готують "Новини", він влаштовує якусь гидоту. Забирає собі по кілька секунд зайвого часу, урізає її сюжети... А кілька разів репортажі Надін взагалі кудись зникали. Але провину Морса довести було неможливо. Цей хлопець - комп'ютерний геній!

- Справді?

- А ви не знали? Але при цьому всі його ненавидять. Крім начальства. Там, нагорі, вважають, що в нього нюх на вбивства. І рейтинг високий.

- Що ви говорите? - буркнула Єва. - То куди ж він усе-таки попрямував?

- Ми з ним не розмовляли, але, судячи з його вигляду, додому. У ліжечко. Вигляд у нього був явно нездоровий. - Ларинда знизала плечима. - Може, він ще не прийшов до тям з того дня, як знайшов Луїзу? Не пощастило, звісно. Якби на його місці опинився хтось інший, я могла б поспівчувати. Але Морс - це Морс. То як щодо запрошення?

- Де його стіл?

Ларинда знову знизала плечима і заковзала по проходу, демонструючи достоїнства своєї витонченої фігурки.

- Тільки попереджаю: що б ви не шукали, знайти вам цього не вдасться. - Вона з цікавістю подивилася на Єву. - А він що-небудь накоїв? Невже вчинив нарешті що-небудь очевидно протизаконне?

- Мені просто треба з ним переговорити. А чому це я нічого не знайду?

Ларинда зупинилася біля кутового столу, розміщеного так, що той, хто сидів за ним, перебував спиною до стіни й обличчям до залу. "Явна ознака параної", - подумала Єва.

- Тому що він ніколи нічого не залишає на видноті, ні клаптика паперу. Комп'ютер замикає, навіть коли встає дупу почухати. Каже, що хтось колись вкрав у нього цінну інформацію. Розмовляє телефоном через аудіопідсилювач, так що ніхто з оточуючих нічого не чує. Можна подумати, всі ми готові ловити кожне з його безцінних слів! Його стіл теж замкнений, - додала вона. - І всі диски захищені. - Ларинда млосно глянула на Єву. - То як щодо запрошення?

На столі панував ідеальний порядок. Занадто ідеальний для людини, яка несамовито працювала, а потім, відчувши себе погано, раптово пішла.

- У нього є інформатори в Центральній дільниці?

- Цілком можливо. Щоправда, я насилу можу уявити собі людську істоту, яка співпрацює з Морсом.

- Але він що-небудь розповідає, хвалиться?

- Послухати його, так у нього інформатори в усіх кінцях Всесвіту! - Ларинда раптом перестала говорити світським тоном, і одразу прорізалися інтонації дівчини з Квінса. - Тільки до Надін йому було далеко. Він, звісно, відіграв позиції на вбивстві Тауерс, але це тривало недовго.

У Єви застукало у скронях. Вона кивнула і пішла до виходу.

- Гей! - окликнула її Ларинда. - То як щодо сьогоднішнього вечора? Адже я допомогла вам, лейтенанте.

- Тільки ніяких зйомок, інакше вас на поріг не пустять, - кинула через плече Єва.

Єва згадала ті часи, коли сама була патрульним поліцейським, і взяла собі на допомогу Пібоді.

- Він згадає вас. - Єва з нетерпінням чекала, коли нарешті ліфт дотягнеться до тридцять третього поверху, де розташовувалася квартира Морса. - У нього хороша пам'ять на обличчя. Не кажіть нічого, поки я не звернуся до вас. І тоді відповідайте суто офіційно. І тримайтеся суворіше.

- У мене завжди суворий вигляд.

- Можете іноді погладжувати кобуру. Покажіть, що ви нервуете.

- Зробити вигляд, що із задоволенням пустила б у хід зброю, але стримуюся в присутності старшого офіцера? - з розумінням усміхнулася Пібоді.

- Розумниця. - Вони вийшли з ліфта і повернули ліворуч. - Але не перестарайтеся. Фіні все ще возиться з його файлами, тож поки що мені притиснути Морса нічим. Крім того, я можу і помилятися.

- По-моєму, насправді ви так не вважаєте.

- Не вважаю... Але помилилася ж я з Девідом Анжеліні.

- У вас було достатньо підстав для затримання, а на допиті він виглядав дуже підозріло. - Єва здивовано подивилася на Пібоді, і та почервоніла. - Поліцейські, які мають відношення до розслідування, мають право переглядати матеріали, що стосуються цього розслідування.

- Я знаю статут, Пібоді. - Єва підійшла до дверей і подзвонила. - Хочете стати детективом?

- Так, мем, - відповіла Пібоді не замислюючись.

Єва почекала, але ніхто не відповів.

- Пібоді, підіть подивіться, чи замкнений вихід на пожежну драбину.

- Вибачте?

- Ідіть до пожежної драбини! Це наказ.

- Так, мем.

Щойно Пібоді відійшла, Єва дістала поліцейську відмичку і сунула її в замок. Після чого сховала відмичку назад у сумку, а звідти вийняла диктофон і ввімкнула його.

- Двері на сходи замкнені, мем.

- Гарзд. Схоже, його немає вдома. Хоча... Дивіться, Пібоді, двері відчинені!

Пібоді глянула на двері, потім на Єву, задумалася.

- Це дуже дивно, лейтенант. Схоже на злом. Містер Морс, можливо, в біді.

- Саме так, Пібоді. Це треба перевірити.

Єва відчинила двері й дістала зброю.

- Морс! Це лейтенант Даллас, поліція Нью-Йорка. Вхідні двері були незамкнені. Ми підозрюємо, що їх було зламано, тому входимо в приміщення. - Вона зробила крок усередину, давши знак Пібоді залишатися на місці.

Прослизнувши в спальню, Єва оглянула шафи, кинула погляд на комп'ютер та іншу техніку, що займала більше місця, ніж ліжко.

- Сторонніх слідів не виявлено, - сказала вона Пібоді і пройшла на кухню. - Куди ж полетіла наша пташка? - запитала вона вголос і, діставши стільниковий телефон, зв'язалася з Фіні: - Повідом усе, що встиг розкопати. Я в його квартирі. Його тут немає.

- Я ще не все переглянув, але те, що знайшов, тобі сподобається. Почнемо із засекреченого файлу. Тут мені довелося попідніти. Виявляється, малюк Сі Джей у десять років мав проблеми з викладачкою суспільствознавства. Вона відмовлялася поставити йому "відмінно".

- Яка мерзота!

- Мабуть, він був такої ж думки. Сі Джей увірвався в її будинок, влаштував там розгром і вбив її собачку.

- Господи, собачку-то за що?

- Дитяча жорстокість, - знизав плечима Фіні. - Важливо, як він це зробив. Він перерізав їй горло, Далласе! Від вуха до вуха. Після чого пройшов примусовий курс психотерапії й отримав умовне покарання.

- Добре. - Здається, мозаїка починає складатися. - Далі!

- До ваших послуг. У нашого героя новенький двомісний "Порше".

- Бережи тебе господь, Фіні!

- Є ще дещо. Свою професійну кар'єру він почав на маленькій студії в рідному містечку. І звільнився, коли на завдання замість нього послали іншого репортера. Жінку.

- Не зупиняйся. Так, до речі, я тебе обожнюю!

- Мене всі обожнюють. За сексапільну зовнішність. Сі Джей став працювати на іншій студії - репортажі у вихідні. Звільнився, звинувативши адміністрацію в дискримінації. Редактором програми була жінка.

- Все краще і краще!

- Тепер найголовніше. Студія в Каліфорнії. Там справи в нього пішли непогано, став другим ведучим денних "Новин".

- Перший - жінка?

- Так, але це не настільки важливо. Не поспішай, Далласе. Там була миленька дівчинка, яка розбирала пошту. Начальству вона подобалася, і їй дозволили робити

невеликі нариси для денної програми. З її появою у програми зріс рейтинг, на її ім'я стали приходити листи телеглядачів. Морс звільнився, заявивши, що не бажає працювати з непрофесіоналами. А незабаром дівчинка отримала свій шматок пирога - її запросили зніматися в кіно. Здогадуєшся, як її звали?

- Невже Івонна Меткалф?!

- Молодець, візьми собі цукерку. У Меткалф є запис про те, що вона збирається зустрітися з Кретином - людиною з далекого минулого. Готовий посперечатися, що наш хлопчик розшукав її в славному місті Нью-Йорку! Дивно, що у своїх репортажах він не зізнався, що вони давні приятелі. Це була б дуже цікава подробиця.

- Я люблю тебе безмежно, Фіні! І готова розцілувати твою мерзенну морду.

- Обережніше у висловлюваннях! Мені з цією мордою жити доводиться.

- Ну, не ображайся. Так, мені потрібен ордер на обшук. І ти приїжджай. Треба залізити в комп'ютер Морса.

Рідко, але буває, що все йде як по маслу. За півгодини Фіні привіз ордер. Єва розцілювала його з такою пристрасстю, що він зачервонів як травнева троянда.

- Замкніть двері, Пібоді, і приступайте до огляду вітальні. І не дуже церемоньтесь.

Єва повела Фіні в спальню.

- Яка краса! - сказав він захоплено. - Стервець розуміється на комп'ютерах. Цікаво буде пограти з такою машиною.

Він сів за стіл, а Єва почала ритися в шафі.

- Одягається він підкреслено скромно, - видала вона коментар. - Нічого поношеного, але й нічого надто дорогого.

- Він усі гроші витрачає на комп'ютери, - сказав Фіні. - Видно, що цінує своє обладнання і ставиться до нього дбайливо. Скрізь паролі. Господи, і захист від злому!

- Що? - здивувалася Єва. - На домашньому комп'ютері?

- Саме! Якщо я наберу неправильний пароль, інформація буде закрита до доступу. Мені доведеться нелегко, Далласе. Треба доставити сюди деякі штуки, а на це потрібен час.

- Він утік! Я точно знаю, що він утік. Але звідки могла просочитися інформація, що ми пішли по його сліду?.. Ось що, Фіні. Направ сюди найкращого зі своїх людей, а сам їдь на студію. Змився він саме звідти.

- Довгий у нас буде вечір...

- Лейтенанте! - до дверей підійшла Пібоді. Обличчя в неї було непроникне, але очі палали. - Думаю, вам краще самій подивитися.

Пібоді вказала на диван, що стояв у вітальні.

- Добре, що я здогадалася його оглянути. Могла ж і пропустити. Мій батько обожнював влаштовувати в меблях потаємні шухляди. Ми в дитинстві завжди грали в пошуки скарбу. Я помітила кнопку на бічній панелі, схожу на декоративний болт, як у старовинних меблях. - Ось, подивіться.

Єва відчула, що її починає бити тремтіння. Пібоді натиснула на кнопку, і панель від'їхала вбік. У потайній шухляді лежали лілова парасолька і червоно-біла туфля.

- Попався! - Єва повернулася до Пібоді. - Сержанте, ви вже на півдорозі до того, щоб стати детективом!

- Мій чоловік скаржиться, що ти його дошкуляєш.

Дзвінок Фіні застав Єву у квартирі Морса.

- Я просто час від часу запитую, що нового. - Вона відійшла подалі від поліцейських, які оглядали вітальню. Сонце вже сідало, тож у кімнаті запалили світло.

- І заважаєш йому працювати. Даласе, я ж попередив тебе, що це справа нешвидка. Морс - суперспец. Він знає всі хитрощі.

- Фіні, він напевно все записав! Склад зведення. І, якщо Надін у нього, дізнатися ми це зможемо тільки з його комп'ютера.

- Повністю з тобою згоден, дитинко, але, стоячи за спиною в мого підручного, ти роботу не прискориш. Залиш нас хоч ненадовго в спокої. Невже тобі зовсім нічим зайнятися сьогодні ввечері?

- Що? - І тут вона згадала. - Ох ти чорт!

- Ось-ось, вирушай на свій прийом, ми без тебе розберемося.

- Не можу я спілкуватися з гостями і попивати шампанське, знаючи, що він гуляє на волі!

- Що б ти не робила, зараз ти нічого не можеш змінити. Слухай, його і його машину розшукують по всьому місту. І квартира, і студія під наглядом. Тут ти нам тільки заважаєш. Цією роботою керую я.

- Але я можу...

- Плутатися під ногами і відволікати мене, - обірвав він її. - Забирайся, Даллас! Щойно я хоч що-небудь роздобуду, негайно зв'яжуся з тобою.

- Адже він уже в нас у руках, Фіні! Ми точно знаємо, хто скоїв ці злочини, яким чином і чому!

- Тепер дай мені з'ясувати, де він перебуває. Якщо Надін Ферст ще жива, дорога кожна хвилина.

Саме це мучило її найбільше. Хотілося щось заперечити, але Єва розуміла, що це безглуздо.

- Добре, я піду, але...

- Не дзвони мені, - наказав Фіні. - Я сам зателефоную.

І він відключив зв'язок.

Дорогою до будинку Рорка Єва намагалася вирішити для себе, на чому будуються людські стосунки. Коли потрібно дотримуватися принципів, коли потрібно йти на компроміс? Життя з Рорком було для неї поки що чимось незвичним - як нові туфлі, до яких ніяк не пристосуєшся.

Вона на всіх парах влетіла до спальні, побачила його біля гардероба і одразу кинулася в наступ:

- Тільки не пили мене за запізнення! Соммерсет це вже зробив.

Вона почала стягувати з себе одяг, а Рорк тим часом неквапливо вдягав у манжету золоту запонку. Він стояв до неї впівоберта, і вона не могла бачити вираз його обличчя.

- Ти не повинна звітувати ні перед Соммерсетом, ні переді мною.

- Ти хоч розумієш, що мені треба було працювати?! - Вона плюхнулася на стілець і почала розшнуровувати черевики. - Але я сказала, що прийду, - і прийшла. Я чудово

пам'ятаю, що гості з'являться за десять хвилин. Я буду готова. Мені достатньо пари хвилин, щоб влізти в сукню і попудрити ніс.

Вона стягнула з себе джинси і кинулася у ванну. Рорк, усміхнувшись, пішов за нею.

- Не треба поспішати, Єво. На коктейль не з'являються строго по годинах. І за запізнення нікого не четвертують.

- Я сказала, що буду готова вчасно! - Вона стояла під душем і намилювала голову шампунем. - І буду.

- Чудово. Тільки ніхто не образиться, якщо ти з'явишся через двадцять хвилин або навіть через тридцять. Цікаво, за кого ти мене приймаєш? Думаєш, я буду злитися на те, що в тебе є своє життя?

Вона подивилася на нього крізь пелену води.

- А хіба ні?

- Змушений тебе розчарувати. Дозволь нагадати, що саме завдяки тому, що в тебе є своє, професійне життя, ми й познайомилися. У мене теж є свої обов'язки. Що ж, ми повинні тепер кинути роботу і не відходити одне від одного ні на крок? Я не хочу саджати тебе під замок, Єво. Я хочу навчитися жити з тобою!

Вона відкинула з чола мокре волосся й уважно подивилася на нього. А коли вилізла з ванни, раптом кинулася йому на шию і розцілувала.

- Це буде нелегко. Мені самій із собою буває нелегко. Іноді я взагалі дивуюся, як ти стримуєшся. Міг би іноді й стукнути.

- Я про це подумував, але ти зазвичай озброєна.

- Зараз - ні...

Він обійняв її за талію, провів рукою по стегнах.

- А коли ти оголена, мені в голову приходять зовсім інші думки.

- Ага! - Вона підвелася навшпиньки і знову поцілувала його. - Які, наприклад?

Рорк із жалем відсторонився.

- Скажи краще, чому це ти так збуджена?

- Напевно, тому, що ти такий гарний у цій сорочці! - Вона зняла з гачка халат. - А може, мене збуджує думка про туфлі, в яких мені доведеться мучитися весь вечір.

Заглянувши в дзеркало, Єва вирішила, що треба хоч трохи прикрасити себе косметикою, яку їй вічно нав'язувала Мевіс. Взявши туш, вона почала підфарбовувати вії.

- А може, тому, що сержант Пібоді знайшла скарб, - недбало сказала вона.

- Молодець сержант Пібоді! І що це за скарб?

Єва закінчила роботу над правим оком, поплескала віями.

- Одна парасолька й одна туфелька.

- Ви його знайшли?! - Рорк обійняв її за плечі й поцілував у потилицю. - Вітаю!

- Ми його майже знайшли, - уточнила Єва. Вона спробувала згадати, чим слід зайнятися після вій, і зупинила свій вибір на губній помаді. Мевіс пропагувала перманентне забарвлення губ, але Єва не змогла б прожити три тижні з намазаними губами. - У нас є докази. На цих сувенірах знайшли його відбитки пальців. На парасольці - тільки його і жертви. На туфлі є й інші, але це, найімовірніше, відбитки продавчині: абсолютно нові туфлі, вперше вдягнені. А вона якраз перед смертю купила кілька пар взуття на розпродажі в "Саксі".

Єва пішла було до спальні, але потім згадала про ароматизований крем, привезений Рорком з Парижа, і повернулася по нього у ванну.

- Найгірше те, що ми не знаємо, де він перебуває. Він звідкись пронюхав, що я попрямувала до нього, і змився. Фіні возиться з його комп'ютером у надії знайти хоч якийсь слід. Уся поліція міста поставлена на ноги, але він міг і втекти з Нью-Йорка. Я б, напевно, не вибралася сюди сьогодні ввечері, але Фіні мене вигнав. Сказав, що я плутаюся під ногами.

Вона відкрила гардероб, знайшла коротеньку сукню кольору міді, яку купив їй Рорк, і витягла її. Довгі рукави, глибокий виріз, а спідниця ледь прикриває те, що демонструвати не прийнято...

- Мені треба надіти якусь відповідну білизну, так?

Рорк висунув верхню шухляду комода і дістав звідти крихітний клаптик того самого кольору, який насилу, але можна було прийняти за трусики.

- Це підійде, - сказав він і простягнув їй.

Єва одягла їх, подивилася в дзеркало.

- Господи! Та їх ніби й немає...

Сперечатися часу не було; вона натягнула сукню і розправила складки.

- Я люблю дивитися, як ти одягаєшся, але зараз думаю про інше.

- Знаю, знаю. Іди. Я спускаюся слідом.

- Я не про це. Можливо, ти все-таки назвеш ім'я?

- А хіба я не сказала?

- Ні, - відповів Рорк. - Не сказала.

- У нього дуже просте і до болю знайоме ім'я. Його звуть Морс.

- Жартуєш!

- Сі Джей Морс... - Вона дивилася кудись у далечінь невидячим поглядом. - Коли я дістану цього виродка, він отримає стільки ефірного часу, скільки йому й не снилося!

Задзвонив телефон внутрішнього зв'язку.

- Гості прибувають, сер, - пролунав голос Соммерсета.

- Добре. То це Морс? - знову перепитав він.

- Так. Подробиці пізніше. - Єва пригладила рукою волосся. - Я ж сказала, що буду готова вчасно! Так, ще одне, - згадала вона, беручи Рорка під руку. - Будь добрий, пропусти мою гостю. Таку собі Ларинду Марс.

Що й казати, зазвичай останні години розслідування Єва проводила не в такій шикарній обстановці. Тут було затишніше, ніж у її кабінетику в Центральній дільниці, та й їжа краща, ніж у них у їдальні...

Прийом Рорк влаштував на верхньому поверсі, у дзеркальному залі під куполом, де виблискував паркет і в ньому відбивалися кришталеві світильники. Уздовж стін стояли столи, заставлені найвишуканішими закусками. Крихітні різнокольорові яйця карликових голубів, рожеві креветки з Японського моря, сирні кульки, що тануть у роті, тарталетки з гусячим паштетом, чорна ікра на льоду, вази з розкішними фруктами...

Рорк віддавав перевагу живій музиці, тому на одній із терас розташувався оркестр, який тихо грав популярні мелодії. Пізніше, коли почнуться танці, музика стане голоснішою і веселішою.

Залом ковзали одягнені в чорні пари офіціанти, які розносили на срібних тацях келихи з шампанським.

- Вищий клас! - зауважила Мевіс, відправляючи до рота крихітний чорний гриб. Заради такої урочистої нагоди вона одягнулася скромно - тобто прикрила більшу частину тіла - і волосся пофарбувала в консервативний рудий колір. У тон йому були підібрані лінзи для очей. - Навіть не віриться, що Рорк мене запросив.

- Ти ж моя подруга!

- Слухай, а пізніше, коли всі трохи розслабляться, можу я заспівати під оркестр?

Єва озирнулася натовп гостей, виряджені в пух і прах, і посміхнулася.

- Думаю, це буде те, що треба!

- Блиск! - Мевіс потиснула Єві руку. - Піду познайомлюся з музикантами.

- лейтенант!

Єва обернулася і побачила начальника поліції Тіббла.

- Так, сер.

- Який у вас сьогодні... неробочий вигляд.

Вона витягнулася і машинально опустила руки по швах. Тіббл розсміявся.

- Я всього лише хотів зробити вам комплімент. Рорк влаштував щось грандіозне!

- Так, сер. Тим паче що привід дуже серйозний.

Утім, що за привід, вона геть забула.

- Абсолютно з вами згоден. Моя дружина бере в цьому найпалкішу участь. - Він узяв із таці келих шампанського і покрутив головою, намагаючись послабити тугий комір. - Шкода тільки, що доводиться надягати на себе цю зброю. Ніяк до неї не звикну.

- Вам усе-таки легше - на підборах не треба ходити, - усміхнулася вона у відповідь.

- Краса вимагає жертв!

- Я особисто віддаю перевагу зручності.

- Що ж. - Він узяв Єву під руку. - Ми віддали належне світській бесіді, а тепер я хочу сказати, що захоплений тим, як ви провели розслідування.

- Покладемо, з Анжеліні я прокололася.

- Ви діяли, керуючись логікою, - знизав плечима Тіббл, - а потім змогли вчасно перебудуватися. Це вдається не всім.

- Мені просто пощастило. Наркоманка виявилася справжньою знахідкою.

- Везіння - це півсправи. Є ще завзятість і вміння помічати деталі. Ви загнали його в кут, Даллас.

- Але він ще на волі.

- Далеко йому не піти. І підведе Морса його ж власне честолюбство: надто в хлопця морда відома.

Саме на це Єва і розраховувала.

- Сер, мушу сказати, що сержант Пібоді чудово впоралася зі своєю роботою. У неї гостре око і прекрасна інтуїція.

- Так, я пам'ятаю: ви зазначили це у своєму звіті. - Тіббл глянув на годинник, і Єва зрозуміла, що він нервує не менше за неї. - Я обіцяв Фіні пляшку ірландського віскі, якщо він встигне до опівночі.

- Я думаю, це для нього - найкращий стимул.

Вона через силу посміхнулася. Ні до чого було нагадувати шефові, що знаряддя вбивства у квартирі Морса виявлено не було. Тіббл і сам прекрасно це знав.

Тут Єва помітила Марко Анжеліні, який входив у зал.

- Вибачте, сер. Мені треба де з ким переговорити.

- У цьому немає потреби, Даллас, - сказав він, поклавши їй руку на плече.

- Ні, сер, є.

Марко одразу відчув її присутність. Це Єва зрозуміла з того, як він напружився. Обернувшись, він зчепив руки за спиною і мовчки чекав, коли вона до нього підійде.

- Містере Анжеліні, я щиро шкодую про ті неприємності, яких завдала вам і вашій родині під час розслідування.

- Невже? - Він дивився на неї крижаним поглядом. - Ви звинуватили мого сина у вбивстві, піддали його приниженню, змусили його страждати ще більше, запроторили його за ґрати! І все це лише за те, що він виявився свідком убивства?

Єва могла нагадати, що Девід Анжеліні, опинившись свідком убивства, втік із місця злочину, а потім посилив свою провину, намагаючись дати хабар слідчому. Але не стала цього робити.

- Прийміть мої щирі вибачення.

- Сподіваюся, що щирі, лейтенанте. - Він відвів погляд. - Але не можу позбутися враження, що, якби ви не проводили стільки часу в товаристві свого могутнього друга, ви б змогли зловити справжнього злочинця. Але вам було потрібно тільки одне - частіше з'являтися перед журналістами! Страждання людей не мають для вас жодного значення!

- Марко! - застережливо сказав Рорк, підходячи до них.

- Ні! - обернулася до нього Єва. - Не треба мене захищати. Нехай він договорить.

- Цього я не можу допустити. Я розумію, в якому ти стані, Марко, якщо наважився образити Єву в її власному домі. Але краще тобі його покинути, - додав він твердо. - Я проводжу тебе.

- Я знаю дорогу! - Марко пронизав Єву поглядом. - Думаю, наше ділове партнерство доведеться припинити, Рорк. Я більше не довіряю твоїм судженням.

Єва стояла, стиснувши кулаки, і дивилася йому вслід.

- Навіщо ти втрутився? Я б і сама розібралася!

- Не сумніваюся, - погодився Рорк. - Але це питання честі. Ніхто з тих, хто переступив поріг цього будинку, не сміє розмовляти з тобою в такому тоні.

- Але Соммерсет же сміє! - спробувала віджартуватися вона.

Рорк усміхнувся і поцілував її в щоку.

- Це виняток. Крім того, у нього є причини, але я їх зараз пояснювати не буду.

- Гарзд. Боюся, ми з Анжеліні не будемо обмінюватися листівками на Різдво...

- Доведеться це пережити. А чи не випити нам шампанського?

- Через кілька хвилин. Мені треба привести себе до ладу. - Єва погладила його по щоці. Останнім часом вона вже не боялася доторкатися до нього на людях. - Так, ще: маю тебе попередити, що в Ларинди Марс у сумочці диктофон.

- Був, - усміхнувся Рорк. - Тепер він у мене в кишені. За вегетаріанським столом була така тиснява... Ми зіткнулися абсолютно випадково.

- Ну ти й майстер! Я не знала, що ти ще й кишеньковий злодій.

- Ти ж не питала...

- Обов'язково розпитаю тебе детальніше і за всіма пунктами. Усе, я побігла.

Єва і не думала приводити себе до ладу. Їй хотілося просто побути наодинці, заспокоїтися і, може, ще зателефонувати Фіні - хоча вона й підозрювала, він не зрадіє, якщо його знову відірвуть від роботи. Але вона тільки нагадає, що, якщо він хоче все-таки роздобути пляшку віскі, у розпорядженні в нього залишається ще година. Єва попрямувала в бібліотеку, де був телефон, але тут за її спиною виник Соммерсет.

- Лейтенанте, вам телефонують. Сказали, що в особистій і терміновій справі.

- Фіні?

- Імені не назвали.

- Я поговорю звідси. - Єва із задоволенням зачинила двері перед носом Соммерсета і запалила світло.

Єва вже майже звикла до полиць, заставлених книжками в шкіряних палітурках. Вони так чудово пахли, і сторінки шаруділи так заманливо... Але цього разу вона на них і не глянула й попрямувала прямо до столу Рорка.

- Лейтенант Даллас, - сказала вона в слухавку і, почувши відповідь, остовпіла.

- Сюрприз, так? - розплився в усмішці Морс. - Готовий посперечатися, що мене ви не чекали.

- Я вас шукала, Сі Джей.

- Знаю. Ви багато чого шукали. Я розумію, що розмова записується, але зараз це не має значення. Слухайте уважно. Це має залишитися між нами - інакше я розріжу вашу подругу на дрібні шматочки. Привітайся з Даллас, Надін.

Єві часто доводилося чути жах у голосі людей, але такого, мабуть, вона не чула ніколи.

- Я... - Надін завищала - очевидно, Морс приставив до її горла ніж.

- Що він із вами зробив, Надін?

- Ну, скажи їй, що я нічого поганого з тобою не робив. Скажи! Сука!

- Зі мною все гаразд. Усе добре... - вона тихо заплакала. - Вибачте.

- Вона просить вибачення! - процідив крізь зуби Морс. - За що, Надін? За те, що вважала себе крутішою за всіх, втекла від охоронців і потрапила просто до мене в руки? Ну, відповідай!

- Так.

- А тепер я тебе вб'ю. Але не так швидко, як інших. Я вбиватиму тебе повільно, а це дуже боляче. Але якщо твоя подружка Даллас зробить те, що я їй накажу, я, можливо, відпущу тебе. Ну, скажи їй, Надін.

- Він збирається мене вбити... - голос Надін тремтів. - Він збирається мене вбити, Далласе!

- Саме так. Ви ж не хочете, щоб вона померла, так, Далласе? З вашої вини вже померла Луїза. Так, винні в цьому ви і Надін! Луїза не заслужила смерті. Вона знала своє місце і не лізла вперед інших. Тож померла вона з вашої вини. Ви ж не хочете, щоб це повторилося?

- Що вам потрібно, Морс? - Єва згадала психологічний портрет, складений Мірою, і постаралася поводитися відповідно. - Адже ви все тримаєте під контролем. Усе у вашій владі.

- Саме так! - задоволено сказав він. - Я перебуваю в тихому куточку парку "Грінпіс", де нам ніхто не завадить. Чудове містечко! Вночі тут, природно, безлюдно: адже ніхто не знає, як пройти через електронну охорону. Даю вам шість хвилин, щоб дістатися сюди, і ми продовжимо наші переговори.

- Шість хвилин? Але я можу не встигнути! Якщо я потраплю в татор...

- А ви не потрапляйте, - обірвав він її. - Шість хвилин після закінчення зв'язку. Я все розрахував: за цей час ви не встигнете викликати підмогу. Якщо ж ви запізнитесь хоча б на десять секунд, я почну різати Надін на шматочки. Приїжджайте одна. Якщо я зрозумію, що з вами хтось є, я її прикінчу. Ти ж хочеш, щоб вона приїхала сама, так, Надін?

- Будь ласка! - благала Надін. - Будь ласка! Він порізав мене! - закричала Надін.

- Якщо ти ще раз доторкнешся до неї, я не стану з тобою домовлятися!

- Станете, - незворушно відгукнувся Морс. - Шість хвилин. Час пішов.

Зв'язок відключився. Єва подумала про диспетчерську, про патрульних, які можуть опинитися там за лічені хвилини. А потім згадала про витік інформації...

Єва кинулася до ліфта. Де, чорт забирай, зброя?!

Настав зоряний час Сі Джей Морса. Він нарешті зрозумів, що миттєві вбивства - це ще не справжнє задоволення. Справжня насолода - спостерігати, як жертва лякається, як зростає страх, як вона доходить до божевілля...

І все це він читав в очах Надін Ферст! Зараз вони були засклені від жаху, і Морс пишався тим, що в буквальному сенсі налякав її до напівсмерті.

Він не став більше торкатися до неї, хоча час від часу показував їй ніж, щоб вона не забувала про небезпеку. Але зараз його думки були зайняті цією сучкою Даллас.

Морс не сумнівався, що з нею він впорається легко. Розбереться єдиним зрозумілим цим бабам способом - уб'є її. Але поспішати не буде. Вона намагалася його перехитрити, а таких образ він не забуває.

Жінки вічно лізли вперед, вічно плуталися під ногами! І постійно принижували його. Усе життя він страждав від цього - усе життя, скільки себе пам'ятає...

"Не крутись, Сі Джей, сядь прямо. Ну що за нестерпна дитина! Ти знову не працюєш на повну силу, Сі Джей. Заради бога, поворуши мізками хоч раз у житті. На чарівності та гарненькій мордочці далеко не заїдеш. Тим паче в тебе немає ні того, ні іншого. Я очікувала від тебе більшого. Невже ти назавжди залишишся такою нікчемою?!"

Ці слова матері досі звучали в нього в голові. Довгі роки він грав роль турботливого, люблячого сина, а ночами мріяв про те, як уб'є її. Це були п'янки, солодкі мрії, і в них він змушував її нарешті замовкнути!

- І врешті-решт я це зробив, - сказав він вголос і доторкнувся кінчиком ножа до жилки, що пульсувала на шиї Надін. - Це виявилось так просто! Вона була зовсім одна у своєму величезному будинку, займалася своїми важливими справами. Я увійшов до неї. "Сі Джей, - сказала вона, - що ти тут робиш? Тільки не кажи, що тебе знову вигнали з роботи. Ти нічого не доб'єшся в житті, якщо не навчишся зосереджуватися". Я посміхнувся і сказав: "Заткнися, мамо. Заткнися!" І перерізав їй горло.

Морс провів ножем уздовж горла Надін.

- Вона сіпнулася, бризнула кров, і вона нарешті заткнулася. Але знаєш, Надін, ця стара карга дечого мене навчила. Я зосередився! Мені потрібна була мета. І я вирішив, що моя мета - позбавляти людство від нахабних гучних баб, які вважають, що весь світ у них у кишені. Від таких, як Тауерс і Меткалф. Від таких, як ти, Надін! - Він нахилився і поцілував її в лоб. - Від таких, як ти...

Вона не могла навіть кричати - їй здавалося, що її душа ширяє десь далеко, а тут перебуває тільки тіло, що стало раптом чужим. Вона не виривалася, не намагалася розв'язати руки. Сиділа, як порцелянова лялька, і тільки іноді здригалася.

- Адже ти весь час намагалася мене відштовхнути. Навіть ходила до начальства, вимагала, щоб мене прибрали з відділу новин... Я прекрасно пам'ятаю, як ти одного разу сказала, що я немов цвях у дупі. А ця сука Тауерс навіть відмовилася давати мені інтерв'ю! Вона мене доводила, Надін. На прес-конференціях Тауерс мене просто не помічала. Але я її все-таки дістав. Хороший репортер уміє добути інформацію з-під землі, чи не так, Надін? Ось я і копав. І розкопав історію про коханого її доньки. Це була перемога! Адже щаслива мати вже обговорювала з донькою майбутнє весілля. Я б міг її шантажувати, але мені ж не це було треба. О, як вона розбурхалася, коли я подзвонив їй тієї ночі і все розповів!

Морс зловтішно примружився.

- Вона погодилася поговорити зі мною, Надін. Але ж спочатку заявила, що їй нічого не варто мене знищити, розчавити, як комашку. Ну ще б пак! Адже Тауерс була така важлива особа! Тільки я не злякався. Я її дотиснув, Надін, і вона зробила все, як я велів. А коли я підійшов до неї на вулиці, подивилася на мене з таким презирством! І сказала, сука: "Ти запізнився, виродку. Мені ніколи, давай швидше владнаємо наші проблеми".

Морс розреготався.

- О, я все владнав! Вона впала на землю, обливаючись кров'ю. Точнісінько як моя матуся...

Він потріпав Надін по голові і став перед камерою, яку встановив заздалегідь.

- Репортаж веде Сі Джей Морс. Якщо за кілька секунд героїчна лейтенантка Даллас не примчиться рятувати свою подругу, то станеться неминуче. Як не банально це звучить, але, здається, жінки справді завжди спізнюються.

Морс голосно розреготався і вдарив Надін по обличчю, так що вона впала на лавку, до якої була прив'язана. Після чого Морс знову із серйозним виглядом вступився в камеру.

- Репортажі з місця проведення страт у цій країні заборонені. Природно, ухвалити таке рішення суд змусили кілька нахабних і крикливих баб, і тому наш репортер вважає це рішення неправомірним.

Він обернувся до Надін.

- Зараз я передам це на студію, Надін. Ефір за двадцять секунд. Мабуть, макіяж би тобі не завадив... Але - на жаль! - часу немає. Розумію, що на своїй останній у житті передачі ти б хотіла мати кращий вигляд.

Морс підійшов до неї, приставив ніж до горла і повернувся обличчям до камери.

- Десять, дев'ять, вісім... - У цей момент він почув кроки. - О, вона вже тут! І навіть на кілька секунд раніше часу.

Єва мчала щодуху, але раптово зупинилася як укопана. За десять років у поліції вона багато чого побачила і багато про що воліла б забути. Але такого вона не бачила ніколи.

Прожектор освітлював лаву, на якій сиділа Надін. За її спиною стояв Сі Джей Морс, вдягнений у скромну сорочку і куртку в тон, і тримав ніж біля її горла. На триніжжі перед ними було встановлено камеру з палаючим червоним вогником.

- Що ви тут влаштували, Морс?!

- Веду прямий репортаж, - відповів він діловито. - Прошу, лейтенанте, пройдіть сюди, щоб наші телеглядачі могли вас побачити.

Рорк помітив, що Єва відсутня занадто довго, і раптом зрозумів, що до біса втомився від світських бесід. Мабуть, вона засмутилася більше, ніж він припускав. Ні, треба було все-таки розібратися з цим Анжеліні як слід! Він не дозволить, щоб вона звинувачувала у всьому себе. Є тільки два засоби вивести її з цього стану: розсмішити або розлютити.

Рорк непомітно покинув зал. Будинок був величезний, але він знав, у кого навести довідки.

- Де Єва? - запитав він Коммерсета, який виник перед ним.

- Поїхала.

- Як це поїхала?! Куди?

Соммерсет, який не звик обговорювати поведінку дам, знизав плечима.

- Не можу сказати. Вискочила з дому, сіла в машину і поїхала. Вона не зволила посвятити мене у свої плани.

- Не зли мене, Соммерсет! Чому вона поїхала?

Соммерсет ображено стиснув губи.

- Можливо, це сталося у зв'язку з розмовою, яку вона вела по телефону? Вона розмовляла з бібліотеки.

Рорк помчав до бібліотеки, кинувся до телефону і ввімкнув запис. Він слухав, і йому було по-справжньому страшно.

- Господи! Вона поїхала до нього! Одна!

Рорк встиг тільки крикнути на бігу Соммерсету:

- Передай інформацію начальнику поліції Тібблу! Конфіденційно!

- Часу в нас небагато, лейтенанте, але, впевнений, наші глядачі насолодяться тим, що зможуть спостерігати за останніми хвилинами вашого розслідування. - Морс продовжував посміхатися. - Адже ви довго йшли хибним слідом і, наскільки я зрозумів, були готові засудити невинного?

- Чому ви їх убивали, Морс?

- О, я залишив докладний звіт про це, який зможуть, я сподіваюся, згодом побачити і телеглядачі. Зараз давайте поговоримо про вас.

- Напевно, ви страшенно засмутилися, коли зрозуміли, що замість Надін Ферст зарізали Луїзу Кірські?

- Так, ви маєте рацію. Луїза була милою і тихою жінкою і поводитися належним чином. Але моєї провини в цьому немає. Вся вина лежить на вас і на Надін!

- Ви хотіли загальної уваги? - Єва глянула на камеру. - Зараз ви її отримали. Але ви самі себе підставили, Морс. Із цього парку вам не вибратися.

- За мене не турбуйтеся, я все продумав. Я хочу, щоб у цієї страти були глядачі. Публіка має право знати все. Ну а вам доведеться бути присутнім при цьому особисто. Ви на власні очі побачите, чого домоглися!

Єва глянула на Надін і зрозуміла, що від неї допомоги чекати марно. Вона в шоці, а може, ще й накачана наркотиками.

- Мене так легко не візьмеш!

- Тим цікавіше це буде.

- Як ви спіймали Надін? - Єва підійшла ближче, не зводячи очей з його рук. - Напевно, у вас був блискучий і хитромудрий план?

- Я дуже розумний і дуже хитрий! Люди, особливо жінки, мене недооцінюють. Я дав їй одну наводку. Інформацію про вбивцю Луїзи. Повідомлення від переляканого свідка, який готовий поговорити з нею, але віч-на-віч. Я знав, що вона втече від охоронців. Ну ще б пак! Смілива жінка, журналіст у гонитві за сенсацією! Я підстеріг Надін у гаражі, оглушив і завантажив у багажник її ж машини. А потім відвіз в одне містечко, яке спеціально для цього і зняв.

- Розумно і завбачливо. - Єва підійшла ще ближче і зупинилася, побачивши, як він насупився. - Справді розумно! - Вона підняла руки вгору. - А як ви дізналися, що я пішла по вашому сліду?

- Думаєте, тільки ваш дружок Фіні знається на комп'ютерах? Теж мені хакер! Я вже кілька тижнів як розкрив вашу систему. І знав про всі ваші переговори і плани. Мені нічого не коштувало вас випередити, Далласе.

- Так, і це вам вдавалося. Але ж ви не хочете вбивати Надін, Морс. Вам потрібна я. Це я була вам більмом в оці, я вам докучала найбільше. Так відпустіть її. Вона все одно нічого не розуміє. І займіться мною.

Він весело, по-хлопчачому посміхнувся.

- А може, я спочатку вб'ю її, а потім вас?

- Навіщо вона вам? Адже це вже нецікаво. Я думала, вам подобається ризикувати, - знизала плечима Єва. - Напевно, я помилялася. Ось Тауерс була гідним супротивником. Вам довелося зі шкіри лізти, щоб вона зробила те, що вам було потрібно. А Меткалф? Це ж надто просто!

- Ви так думаєте? Не буду сперечатися. Вона справді була безмозкою тупицею. І при цьому вважала кретином мене! - Він зловтішно осклабився. - Та якби не було в неї класних цицьок, вона досі читала б зведення погоди, а весь ефір був би моїм. Мій ефір! Тепер я нарешті домігся цього! А впоратися з нею було простіше простого. Я прикинувся, ніби

балдію від її творчості і хочу зняти про неї двадцятихвилинний сюжет. Сказав, що ми готуємо спеціальну програму, і вона на це клінула.

- Тому й домовилася зустрітися з вами тієї ночі?

- Звичайно! Вирядилася, марнувала посмішки... Навіть сказала, що радіє моїм успіхам! Довелося заткнути їй рота.

- Вам це вдалося блискуче. Ви і з нею поводитися дуже розумно. Але Надін... Вона ж нічого не говорить! Вона навіть думати зараз не в змозі. І ніколи не дізнається, як ви їй відплатили.

- Зате я буду це знати! Все, Далласе. Час вийшов. Відійдіть убік, інакше забризкаєте кров'ю свій розкішний туалет.

- Стоп! - Єва вихопила з кобури, що висіла під сукнею, маленький револьвер. - Тільки поворухнися, виродку, і я тебе пристрелю!

Морс уставився на неї в подиві: йому здалося, що зброя матеріалізувалася з повітря. Але він швидко опанував себе.

- Вистріліть, у мене смикнеться рука, і вона помре раніше, ніж я!

- Можливо, - сказала Єва твердо. - А може бути, і ні. Так чи інакше, але ти - труп. Кидай ніж, Морсе, і відійди від неї! Краще провести залишок життя в ув'язненні, ніж здохнути тут і зараз.

- Сука! Думаєш, зумієш мене переграти?

Він ривком поставив Надін на ноги, прикрився нею, потім жбурнув уперед. Єва спіймала її однією рукою, не випускаючи з іншої револьвер, але Морс уже зник за деревами.

Єва щосили струснула Надін.

- Прокинься, чорт забирай!

- Він мене вбиває. - Надін прочинила очі, але погляд сфокусувати не могла.

- Біжи звідси, чуєш? - Єва знову струснула Надін. - Треба йти, зрозуміла?

- Треба йти...

- Туди! - Вона підштовхнула Надін до доріжки, а сама кинулася в гущу дерев.

Морс сказав, що в нього є план, і в цьому Єва не сумнівалася. Звичайно, навіть якщо він вибереться з парку, рано чи пізно його однаково спіймають. Але зараз він міг убити кого завгодно - жінку, яка вигулює собачку, дівчину, яка повертається з побачення...

Він кинеється з ножом на будь-яку. Тому що знову програв.

Єва зупинилася, прислухалася. Десь вдалині чувся шум машин і літаків, мерехтіли вогні міста. Раптово вона почула шерех: хтось зробив крок або хруснула гілка. Зі зброєю в руці вона кинулася в темряву.

Попереду був фонтан, а поруч - дитячий майданчик із гойдалками та каруселями. Єва озирнулася, лаючи себе за те, що не захопила ліхтарик із машини. Навколо було надто темно. І занадто тихо.

І тут Єва почула крик.

"Він повернувся! - подумала вона. - Виродок повернувся і схопив Надін!"

Єва обернулася, готова мчати на допомогу, і це врятувало їй життя. Ніж ковзнув по її ключиці. Вона штовхнула Морса ліктем, розвернулася і заламала йому руку. Але ніж встиг полоснути її по зап'ястку, і Єва випустила зброю.

- Ти думала, я втечу? - Очі Морса похмуро мерехтіли в темряві. - Жінки вічно мене недооцінюють, Далласе. Я зараз тебе на шматочки поріжу! Тепер усе в моїх руках!

Він замахнувся ножем, і їй довелося відступити назад.

- Будь ти проклятий!

Вона завдала точного удару, і Морс звалився на землю; ніж випав і вдарився об камінь. Тієї ж секунди Єва стрибнула на Морса.

Він пручався як божевільний: нігтями, зубами... Її рука була липкою від крові, і вона ніяк не могла потрапити в точку на шиї, удар по якій вирубує миттєво.

Вони покотилися по землі, не кажучи ні слова. Чути було тільки переривчасте дихання. Він намагався знайти ніж, вона - теж. Морс примудрився і вдарив її кулаком в обличчя - так, що в неї іскри з очей посипалися.

Єва відключилася лише на мить, але зрозуміла, що це кінець: Морс встиг схопити ніж. Тепер ніщо не допоможе їй уникнути удару.

А потім раптом пролунав несамовитий крик. Здавалося, що завилала не людина, а поранена тварина. Морс несподівано обм'як і повалився на бік.

Єва встала на карачки і затрясла головою. "Ніж, де ж ніж?" - намагалася гарячково збагнути вона. Але знайти його не змогла і поповзла туди, де лежав, поблискуючи, її револьвер.

Тільки схопивши його, вона нарешті зрозуміла, що відбувається. Двоє чоловіків зчепилися у смертельній сутичці. І одним із них був Рорк!

- Відпусти його. - Єва схопилася на ноги. - Відпусти його, і я вистрілю!

Але наступної секунди вона зрозуміла, що Рорк не може відпустити Морса: той усе ще стискав у руці ніж. Єва відчула себе абсолютно безпорадною. Лють, напруга, злість - усе відступило перед страхом за Рорка.

Єва вхопилася однією рукою за поперечину гойдалки, іншою стиснула револьвер. У неясному місячному світлі вона побачила, як Рорк заносить кулак, почула хрускіт кісток. А потім блиснув ніж.

І встромився в горло Морса!

"Хто це молиться?" - промайнуло в неї в голові. Коли Рорк піднявся на ноги, Єва зрозуміла, що молилася вона сама. Його обличчя було спотворене люттю, смокінг весь у крові.

- У тебе моторошний вигляд, - сказала вона, немов це було зараз найважливіше.

- На себе подивися! - відповів Рорк, задихаючись. - Ти хіба не знаєш, що неввічливо йти з прийому, не попрощавшись?

Єва, похитуючись, пішла до нього.

- Боже мій! - Вона була готова розридатися. - Вибач. Ти поранений? Він тебе порізав?

- Єва! - Рорк схопив її за плечі. - Та ти стікаєш кров'ю!

- Цей гад кілька разів мене зачепив. Нічого страшного... - пробурмотіла вона, дивлячись, як Рорк, витягнувши з кишені носовичок, перетягує їй руку. - Зрештою, це ж моя робота. - Вона глибоко зітхнула, намагаючись прийти до тями. - А ти?

- Це його кров, - спокійно відповів Рорк. - Не моя.

- Його кров. - У Єви запаморочилося в голові, і вона насилу встояла на ногах. - То ти не поранений?

- Я - ні. - Він глянув на подряпину в неї на ключиці. - А ось вам потрібен лікар, лейтенанте.

- Почекай. Мені треба дещо в тебе запитати...

- Давай, тільки скоріше.

Не знайшовши нічого більш слушного, він відірвав рукав від своєї сорочки і почав витирати кров з її грудей.

- Скажи, я коли-небудь вриваюся до тебе посеред важливого засідання?

Він кинув на неї швидкий погляд і злегка посміхнувся.

- Ні, Єво, ніколи. Сам не знаю, що на мене найшло!

- Гаразд, прощаю. - Вона знову сунула револьвер у кобуру. - Цього разу. Найстрашніше було, коли я знала, що маю вистрілити, і боялася влучити в тебе. Я думала, що він тебе вб'є!

- У такому разі ти цілком в змозі зрозуміти мої почуття.

Рорк обійняв її за талію, і вони зашкандибили доріжкою. Єва раптом зрозуміла, що шкутильгає, бо загубила туфлю, і скинула другу. Десять попереду блиснули вогні.

- Поліція?

- Швидше за все. До речі, коли я мчав сюди, то натрапив на Надін, яка брела до головних воріт. Уяви, вона навіть зуміла зібратися і сказала мені, в якому напрямку ти побігла.

- Напевно, я і сама впоралася б із цим виродком, - сказала Єва. - Але ти прийшов якраз вчасно. І як вдало вийшло, що Морс сам напорівся на свій власний ніж!

Вона багатозначно подивилася на нього, і Рорк ледь помітно посміхнувся.

Під прожектором біля камери вони побачили Фіні з дюжиною поліцейських. Він мовчки подивився на Єву і дав сигнал команді лікарів. Надін уже лежала на ношах, бліда як полотно.

- Даллас! - Вона спробувала підняти руку, але ледь змогла нею поворухнути. - Мене навиворіт вивернуло...

- Він накачав вас якоюсь хімією, - сказала Єва, простягнувши руку одному з лікарів, який одразу почав обробляти рану.

- Я ваша боржниця навіки. Дякую.

Ноші з Надін стали вантажити в машину "Швидкої допомоги".

- Усе нормально... - Єва опустила на лаву. - Ви можете що-небудь зробити з моїм оком? Болить страшенно.

- Буде синяк, - повідомив лікар, накладаючи охолоджувальний гель.

- Хороша новина! У госпіталь тільки не відправляйте.

Лікар уважно подивився на неї, зітхнув і почав обробляти наступну садно.

- Шкода, що сукня пропала, - посміхнулася вона Рорку і показала на відірваний рукав. - Не дуже виявилася міцною... Спасибі, лікарю. Тепер мені треба поїхати переодягнутися, а потім - за звіт. - Вона подивилася Рорку прямо в очі. - Ні, все-таки шкода,

що Морс напорвся на ніж. Я була б щаслива бачити його на лаві підсудних. Послухай, а коли я шукала його в темряві... Це ти кричав?

- Кричав?! З чого б це мені кричати?

Єва усміхнулася, сперлася на його руку, і вони попрямували до воріт.

- Гаразд, гаразд. Мушу сказати, що прийом вдався на славу.

- Ти ще мене мало знаєш! Єво, мені треба з тобою про дещо поговорити.

- Так? - Вона поворухнула пальцями і з полегшенням зрозуміла, що все нормально: медики свою справу знають.

- Я хочу, щоб ти вийшла за мене заміж.

- Що? - Вона зупинилася і втупилася на нього своїм здоровим оком. - Що ти хочеш?

- Хочу, щоб ти вийшла за мене заміж.

"Він, напевно, збожеволів, - подумала Єва. - Подивився б на нас зараз хто-небудь зі сторони!"

- Ми з тобою ледь живі йдемо з місця злочину, де обидва могли загинути, і ти кличеш мене заміж?! Іншого часу не міг знайти?

- По-моєму, дуже вдалий час! - сказав Рорк, обіймаючи її.